

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЯМ

Видавничча спілка "Діло"

Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ

Квестія істнування.

Справа окраїн є спрівно великоодержавного становища Польщі якщо взяти не питанням істинності Польщі. Такий погляд в сьогодні напутичним серед польського громадянства, серед польських політичних чинників, це є аксомою польської політики.

В останньому часі проголосив про аксомою краківський "Час", один з найпереважніших органів польської політичної думки, консервативний орган, що відіграв час до часу з ліберальні та точкою погляду розглядає "Політу" "чужонлемінну" проблему, питанням східних "красес". Очевидно, маючи все польську пресу під "красесами" розуміє не ішлість українських і білоруських земель під Польщею, тільки ту частину національно-непольської території, яка простягається на схід від лінії Керпона і 2) яке припала Польщі під СРСР, на основі рижського трактату, а яка передтим входила в склад первої імперії. Таким чином, після поняттям "красес" в польському розвумінні нахиляється Сх. Галичина, якою право-державне становище до 15. березня 1923. було відмінне від такожого становища інших східних земель.

Зданим було бід доказувати, що таке відмінне трактування національної території одного народу, в даному випадку українського, є зовсім неправильне і тенденційне. Ясно, що через те Сх. Галичину не хоче за всіку ціну впрошувається до "красової" шофлядки.

Очевидно, загрозою в тому розвумінні, що так легко проконтнуту, як собі на початку представили що справа польські публіцисти і польські державні музи.

Краківський "Час" зуспілюється над останніми розбіжностями у варшавському кабінеті на тему "красес", беручи привід до своєї застави в відомого обізника про посольські віча віцемі. Смульского і всіх бурі в скликані водії заварилася між мін. Ратайским і Смульским

Ст. Тутутом. Потицькоство поглядів основується не на щому епізоді, але має свій корінь у поставі до "красес" по одніома політичними чинниців в кабінеті і соймі.

С. Тутутом. Тутутом. Формально не залишають за ціякою з них наприєм, а бажають лише одного, що об припинилося вагання, себто і побої у всій своїй величині затримують польонізаційний курс та не поширяють польського режиму. Ботиль тоді "Безпільна Польща без окраїн" угримує свою великоміжнародне становище і свое істинування.

Ось у чому міститься квестія істинування:

«Той спір — пише "Час" — виникає на обох країн, хвід! — чи та, коли йде про язикові закони, для окраїн, ухвалені в принципі, але що не введені в життя; чи то, коли йде про удинностінні адміністративного законодавства для окраїн з провідностю для пешті польських земель чи то, коли йде про питання українського "університету" і його осідку; чи то, коли йде про квестії націонації і демократичної реформи; чи то, коли йде про запевнення військового положення чи то, коли йде про церковні відносини "а сколи, а головно відношення до православної церкви, досі неизрівні між місцевими яким вичерпуючим законом".

Закарпатська Україна.

(ЗМІГАННЯ ДО КОНСОЛІДАЦІЇ. — ФУЗІЯ КООПЕРАТИВНИХ СОЮЗІВ, — ЗБЛИЖЕННЯ ХЛІВ РОБІВІ І АГРАРНИКІВ. — "РУСЬКА НІВА", — "РУСЬКЕ ПЕДАГОГІЧНЕ Т-ВО", — "ПРОСВІТА", — НАПАДИ НА ЕМІГРАЦІЮ. — ПОКАРПАТСЬКА НІАСЯ").

Ужгород, 25. лютого 1925.

Чеські урядові чинники досі не можуть забути поразки, яку вони потерпіли під час минулорічних парламентських виборів на Закарпатській Україні, де переважають більшість голосів здобули комуністи. В 1926 році кінчиться шестилітній період чеськословачької парламенту

і прийдуть нові вибори також і на Закарпраті. Точу Й не дивно, що влада приготовляється до них за зданість. Ці приготування полягають передусім на змаганні створити із численних тутешніх т.зв. руських партій одну славянську групу, на якій влада могла би опиртися. Дотепер це не вдавалося, головно

Red. час. "Dilo" we Lwowie. Nr. 134 25. w imieniu Kredzopospolitej Polskiej i Sądu okręgowego karty orzekły na wniosek Prokuratora przy tymże Sądzie, jaśn. trybunał Przemowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie "Dilo" Nr. 42 (10.4.25) z dnia 15. II. 1925, w artykule pod tytułem "Zabranie myru" ustęp. między

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ.
П-10, Рівні 10, кв. 10.
Кош пошт. пис. 143.322
Адреса для телеграмм:
"Dilo" Lwów
Нач. Редактор приймає
від 10—11 год. передплату.
Рукописи не повертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в кінці 6-го місяця.
ЗА ГРАНИЦІЮ:
за Америкою 1 зол. Францією, Бельгією, 20 фр., Італією 750 зл., Німеччиною 750 зл., Швейцарією 5 зл., більшістю 30 зл. кр. Румунією 150 зл., Болгарією 750 зл., Австроїєю 750 зл., Заднією Азією 1 зол.

В сповіді отримано
шень звернутися
до Адміністрації.
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 СОТ.

а той причині, що самі чеські партії зводили між собою завзяту боротьбу за карпатські землі. Кожна чеська партія старалася звіднати себе якнайбільше членів з поміж тутешніх Українців. І самі сини гаїв піддержували завзяту міжпартийну боротьбу, замисливши мати переважно загально-славянський інтерес на узяві. Цей стан триває донині, так що на політичному грунті консолідації поки не видно.

Натомісно вроблено початок об'єднання двох найбільших руських партій на землі коопераційних союзів: ужгородського, який був в руках партії хліборобської (Брандайко-Волошин) і мікачівського, який був для конкуренції першому оснований партією аграрною (Каміньським). В новому "Краєвому дружественному Союзу" в Ужгороді¹ в Підкарпатії заснували хлібороби 5-ма, а аграрники 6-ма членами. На технічного директора того союза за пропонувала хліборобська партія Василі Струка, який має перешкоди в Підкарпатського банку.

В Ужгороді говорять тепер про можливість зближення хліборобської партії з аграрною, а навіть про їх об'єднання. Як відомо, лідери їх лише відмінне становище є явівковим питанням: хлібороби є народізмом і держаться народінсько, т. він, українською літературною мовою, а аграрники хилиються між місцевим говором і великоруською літературною мовою. Тепер жіні діячі партії мають заявити, що аграрники є партією клясовою і питанням культурні та язикові для них другорядні. Це дало бы можливість зближення обох згаданих партій, а рівночасно можливість культурно-співпраці для української еніграції з аграрною партією.

Незалежно від балашок про зближення хліборобської партії з аграрною, перша має намір відновити свій орган "Руська Ніва", яка від виборів пропинилася, але від березня має знову появлятися як тижневик.

Під кінець минулого року зорганизували тутешнє учительство під проводом найбільшої заслуженого педагога А. Волошина — Руське Педагогічне Товариство, яке почало видавати педагогічний місячник "Підкарпатська Русь", що появиться на дніях. Окрім цього почало Т-во друкувати щільний ряд учебників для середніх і народніх школ.

Зате ужгородська "Просвіта" в своїй так плодотворній діяльності трохи спинилася, головно через недостачу матеріальних засобів. Безнастінні п'якування галицьких кацехів зробили своє: Т-во обмежено урядові субвенції, так що воно бореться з фінансовими недобрами а й театральні гілки розвали. Не дивлячися на це, Т-во постановило видаюти свій орган, місячник "Наука", гospodarsko-naукovий часопис для народу.

ДЛЯ

ВХОДИТЬЩЕДЕННОЯВРДНОКУДНЕ

Філія ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО”

На краю пропасти.

Недоріг, Мишва, сухітнічі груди землі. — Перед весняними засівами. — Церкальна кредитова допомога як шпичка. — Голол. — Щось байгужності.

Українське село докотилось до
краю пропасти. Голод, нужда, по-
патки, поліційська докучливість,
гульня агентів Польської Дирекції
взаємних обезпеченій і екзекуторів
— це багатодіяльні, які спадають на
село як в рога обильності.

Неуважний недоріг 1924 року катастрофально відбився на селянському населенні. Допомога держави в озимих засівах була просто занкаюча в порівнянні з розкиданою катастрофою. До того ж опротягнений озимо-засівний коєсіт є пла-тиною 15. листопада 1925 р. Теніла вима при подостачі атмосферичних опадів викликала появу мишою, що сусіль, що вже винищили майже половину засівів. В цаях повітах бісім засів так поріті мишою, що подернія земля їх піднімавася, то вони опадав, виконув постійний відліховий рух, як людина хорім сухітнічними грудьми. Та це не спінєше министерства рільництва голосити що є і є обіць, що стан озимих засів вуже добрий. Не переношо, що в корінні Польщі, якої не засадив своїм рушиючим крилом недоріг, ае, — навпаки! — (як пр., в Познанішин) був аванчій брохей, став засівів є добрий. Та на українсько-національних землях взагалі, а в Галичині особливо засів є лукі, крайно ліхі. Офіційні загальні завдомлення про додатні висліди озимих мають чисто політичні цілі: відкладовувати на заграничю, створюючи корисну основу для загальніх позицій.

Катастрофа села зе забільшується через безвиглядність в еснах і в осініх. Село голопе, корубиться в своїх найпримітивніших потребах, безрадіше дивиться загальному ликоліттю, а допомоги ні відкі. Правда, польська влада висигнуває позабуджетовий кредит у висоті 7 міл. 500 тисяч зол. на весняні засій, та це капля в морі. До того на Сх. Галичину призначено ульки половину кредиту (3 міл. 750 тисяч зл.), з чого польське земство припадає 1,625.000 золотих, а на тернопільське 1 станиславівське по 1,062.500 золотих. Коли ж зважити, що найменше половина призначеного кредиту дістанеться великих власності, то на селянську власність припаде всього яких 1 міл. 800 тисяч зол. Та на цому чиєму більш як суми в першій

Правда, рільнича комісія польського уряду ухвалила на вирівненні обмеженої реальної вартості першого вісного кредиту другу дотацію та кок у висоті 7,500,000 зол., однак — як заявив представник уряду — міністерство скарбу не має джерела на початку цієї дотації. Це значить, що ухвалена дотація мусить лишитися в сфері мрій і по-баченнях більшості.

Година съ тях здрави и що ста-

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10, II, по-
Кonto пошт. № 14332
Адреса для телеграмм
«Ціло Львів»

ПЕРЕДПЛАТА!
Ниччо в квад 620 зл
ЗА ГРДИЧНИК!
В Америці 1 пол., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 зл., Німеччині 750
зл., Швейцарії 5 то. то.
Чехословаччині 30 ч. ч. Ру-
мунії 150 ле., Волгарії 750
лт., Австрії 750 зл., Змін-
ялкесі 1 пол.

В справі агло-шевьєн відсталих до Адміністрації

Начальник редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ

Фридрих Еберт.

Смерть первого президента немецкой республики.

Помер президент Німецької республіки, Фрідріх Еберт. Схвильни в історії возвитку народу та держави, коли смерть виняткового їх представника став символом їх переходу в іншій світ. Такий момент перевинавши Німеччину. З особою Еберта складає в Німецького суспільного чиття постать, яка з трохи спалає два корохи світи, що боролися за владу, які стала спотворюючи об'єктами розбивання їх супротивників.

Перший президент Німецької Республіки в символічної постійної. Не треба крашо! характеристики до-сі, в якій одна з наймогутніших та найбільше воюючих імперій переходить у фазу демократичної республіки, як життєвий першого прорідника. Еберт вийшов з пролетарських пізив, був вищим робітником-спільноком і схоже варанично почав брати участь у правлінні соціал-демократичної партії. Хутко присвятив свою ділливість виключно політичній праці. Став редактором «Соціалістичної». «Время Бюро-геппенхайму» в 1900 секретарем соціал-демократичної партії в Парижі. Викон

Інженерної напрямку з членом виконкомом Комітету в 1905 входить до президії Союзу партій і працює над тим, що вважаєм під час власним професіональним сповіданням. В 1912 р. стає послом, а в 1913 р. приходить на місце Бедрик як провідник партії. Під час війни вважає своїм обов'язком в обороні пережити боротьбу уряду; в 1919 р. Національно-Військові Сили вибирають його тимчасовим головою держави, а в 1922 р. годиться на прохання союзних партій, центра, демократів та партії Штреземана залишитись на своїм

становці аж по літа 1925 р., коли Його вибір мали би вперше перевести легально.

По Імператору Вільгельму — сідельник-соціаліст Еберт! У цьому неієванському періоді встигуть німецьких державних країн і російські висипо, щоби її поганити. Еберт був втіленням талановитої, скромної, пітревалої працевдатності німецького робітника (що в боротьбі за власну Освіту та покращання умових суспільного життя зінаходить в єдиного шабля на другий). Неввичайно сильний відроджений розум та практичний хист, проголошений цирість та чесність сяяли йому симпатії і давали йому змогу виступати твердо проти всіх рискових спроб, щоби провожувати в Німеччині революційний стан і проти таких самих небезпеків намагань: щоби відродити врівні Імперіалістичного націоналізму. Еберт був поміркованим соціалістом і вважав, що добро рідної країни повинно стояти піще, ніж добро партії, навіть, колиби ця партія мала спільну світову програму.

Національна заслуга Імператора в тому, що він умів своєю волею та збройним виконанням осудом сплати та повсюдної та переворотної суперечності, якими бороться нинішня Німеччина. Факти, що провідніша, бувшою революційною партією став провідником держави, не був би нічим незвичайним у добі революції та передбудови держави на нових основах, якби в них не пішла в парі духових еволюцій, політичного діяча, що бачив конечність праці над демократизацією суспільності мирними засобами державного механізму. Ці най-

вимагав для візвернення страшних наслідків катастрофи 6.100 вагонів сінного збіжжя. Тепер же розмір сів. і ог. катастрофи пиявляється дaleко більшим. На обсягння вів-
сом і ячменем, около 690.000 га землі треба посаць 12 тисяч вагонів збіжжя. За асигнувані потепер кредити для Сх. Галичини (3.750.000 зол.) можна тепер набути найбіль-
ше 450 вагонів сінного збіжжя, а з
того тільки яких 250 вагонів для
українського селянства. Коли ж ма-
ти на увазі, що замісць в біже-
врі, допомоги, якої домагався
«Сільський Господар», припоро-
вено роздрібну грошеву до-
помогу, то це ще обявлює кіль-
кість вагонів збіжжя що найменше

не вичерпуться веснінніми заєвами, навіть — як би ця справа була як-найкраще-поставлена. Очевидно, кре-дитова допомога на веснінні заєви, хоч як вона важка, слабка і мало до-шлька, а в наслідок докучлива, обійме тільки багатих селян і по-декуди — середніяків. А що будуть робити малоземельні, які не мають достаточного гіпотечного підкладу на одержання кредиту. Вкінці, що жде безземельних, що взагалі нічого не мають, кроме двох рук?

Українське село є на краю пропасті, іс тільки що засновано компанії, .. але ще більше щодо голо, дової катастрофи, яка зловішію червоною хмарою наївся над селенінськими хатами. Тому приходить ся нам ще раз привітати українським відповідальним чинникам що преважну проблему та візвати їх до зарадчих кроків, щоби не було запинно, щоби своєю байдужністю, не як негативним відношенням, не допустити до повного розстрою села. Його економічної, а з тим і кожної іншої сили, знищення села, його відпорності і життєвої енергії є однозначно. Знищеннем не лише підліткови, але й позаду

ВХОДИТЬ В СОСТАВ ПРЕДПОЛУЧИ

Видав ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ЦЛОВІК”

Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕЗИЦЬКИЙ

Страх за втрату опіки

Ми звертали вже кілька раз увагу на те, в чому лежать труднощі західно-європейської дипломатії, коли вона бореться за пактіфікацію Європи. Версальські віршиці її доля мусили дати доступ до своєї переможної колегії державам, які нині налагодили на неї превакум Бантижем і хотять, щоби їх нести падіння.

Не треба читати як чужину преси, щоби передоконатись, що вчораши Союзні держави мають на більшо кломоту з Польщею. Навіть польська преса приносить що дій-

ні преозагальні матеріал на погли-
блення цього факту. Клопітні ста-
новища найкраще засовує соймова
промова міністра Скишінського (з
мінудного тижня), звернена до по-
важних частин — головного управ-
лення, прокуратур, міністерств та

— чутні часті — союзниці Франції: — неваже Франція могла би шиюю забезпеки Польщі згодитись на

проект англійського союзу, який хоче промовчати долю польських кордонів? Такий був зміст цього патетичного оклику. Ці лірні в-построфи звійний раз притадують Франції та інтереси, обовязки та не-безпеки. Всна журтиться своєю ви-хованкою бльше як Польща сама. І хто зна, чи не ззначає крає в'д-ні добаувати всі певні діри.

Чуємо на протилів'їв тих місць, що замирення Європи неможливе без приборкання *enfant terrible* — Німеччини. А приборкати її можна

лише по доброму, запрохавши до Піга Нації. Вже вухами літяться скисуки над жовчевським протоколом, який є геніальним плодом народ пів сотні держав, але який стає животворним щойно тобі, коли з цього вгодиться Англія. А Англія притакуючи відповідає: —прегарний проект, лише треба його текст написати наново. І "Тайс" в 2. к. м. передає офіційну інформацію, що Чемберлен не буде в силі найближнього тижня в Женеві заявити про згоду Англії, щоби приступити до жовчевського протоколу. При цьому вазначує, що це не означає відмова Англії від позитивної, ідеальної політики у згаданим напрямі і що вона обіцяє нові реальні проекти.

Але після цих проектів не вміяло виявити факту, що доля європейсько-американського світу, над яким рідять на Захід, залежить від наладнення відношень на Сході. Ніхто не вірить, що Німеччина могла погодитись на іншій стан кордонів з суміжним Польщею. Немає сумніву, що во-домагатиметься їх ревізії, якщо вільно, то Польща буде змушена

Вже нині підготовлеє ґрунт до ще
можливості. Ясно й те, що коли-
ні західні держави добачують невід-
хильну загрозу миру в «Бою НІ»
Меччині СРСР, то мусить обра-
зникнути цим державам свою во-
лю, приневільнивши їх погодитись з
нинішнім станом, або мусить ще
кінці з ними порозумінням шляхом
дружньої вимінні гедок на тему
єдині польських державних кордо-
нів, вирішених без згоди й проти
волі тих двох сумежніх з Поль-
щою держав.

Ось чому справа польських кордонів на Заході та Сході є однією з перших, які стануть руба перед державами, що рішатимуть про

Двочічний монольог Т. Голуфка.

СА ЖЕСТЬЮ УКРАЇНСЬКОЇ І МИ ВОЛОСЬКОЇ КУЛАДІ

Приглянувшись життю української еміграції в ЧСР., Т. Голуфко з пінного блоку розвопілься чат.

До кінця життя не вибуду розмови, яку я мав в Празі з групой українських діячів і учених. Всі воно є сподвижниками Незалежної України і бажали більше познань про свого припиненого союзника. „Що ви з нами робите? — говорили мені з опріченням. Для нас, політичних діячів, ясно, що Польща може бути нашим

Український певалежницький рух
чи (себ-то Польки, — Ред.) ана-
гузували і довели до розшарування
Вільської Петлюри, що одно-одиноке
не опустило нас, коли в р. 1920
весь світ відвернувся від нас, яке-
чесно випробуючи виключену
чому, боролося Сх. Галичини,
щогодна є розкидане по всій
Європі. Вищі офіцери, українські
студенти працюють у Франції як
звичайні робітники, а коли згаду-
ють докучливості, оброблені ім ту-
мими, ендєцькою отруєю затрое-
ні урядниками — чи то в таборах,
чи в обмеженні свободи рухів, —
лагодсловлять ту хвилю, коли ви-
кали з Польщі і наїшлися у Фран-
ції. А кілько то серед тих вищих
офіцерів, що погано відпові-
дають, що голова може бути нашим
природним союзником, вле про те
не може голосно говори серед української ма-
сі. Ті люди, що проливали кров
під Зачистям, Львовою і Коломиєю,
сьогодні по пеклі переслідувань в
таборах, по страшних переходах в
урядак і староствах, не можуть бе-
ненависті думати про Польщу. Чи
ви знаєте, що авторитет Петлюри
нечувано піднісся на ем'грації від
хвилі, як він вийшав в Польщі? Ви
змарнували такий скарб, як спільно
пролита кров дітей двох народів. Ви
посварили нас з нашими братама-
ми зі Сх. Галичини і що дали в зам-
інці? Певно ціла Польща не гля-
дить в такіо симпатію ні змаган-
ня Тугута уздоровити відносини

фіцерів, що сьогодні працюють джегном в руках, могло би в інших умовах працювати в Польщі або в Італії, але відсутність відповідальних становищ. Кількоєдно з тих студентів, що боролися під Занчестом і Чівровом а сьогодні примиряють голову у Франції або є в Празі, для яких не було місця в ольських високих школах, могло

чино, що ви ще раз нас ошукали
що мала слухніть Галичане, за
певні обачи, що ю блер на Загаль-
ні Збориї Паги Нації. В ім'я чого
те все робите? В ім'я чого відін-
хаєте український народ від себе
40-мільйонного народу, що будиться до
самостійного життя й якого Польща
є природним союзником? Своєю
групою політикою переслідувань
насиху народу, що програв хви-
льово, робите наше положення важ-
ким, бо не можемо сьогодні голосу-
ти по слову доброго скважти серед пе-
реслідованого українського загалу на ей-
грації!

Так мені говорено, а я слухав і
повчав і просив Господа Бога,
щоби мене не залитали, чи нареш-
ті вже припиняю і чи виплачується
ранти Інвалідам Українцям, що по-
тратили руки чи ноги під Запоріжжям,
Коломиєю і Львовом, а які вже
причини не можуть ссогодити ви-
хати з гостинної і влякої Польщі
на роботи до Франції?

Мі в цілості привели цей по-
дбений юношем Т. Голувиця,
який аж до Праги піхав, «щоби
мати нагоду пустити в світ лещо
в пепесієвській ліриці і висловити
дещевизнкою своїм „братьєрсько-
популяризаторською“». В чим же вони заклю-
чуються? Т. Голуфко є одним з
редакторів політичного щоденника.
Хба не можна підозрювати його в
національному патріотизмі, бо пепесівці є
добрами ракомістриї. Ніхто ін-
ший, тільки пепесівці в Іллісускім
ін. чолі до країності вінискали А.
Лівіцькіх і Тов., при звуках „бра-
тьєрських“ текілямаций обсадили
польським військом Камянець і
заманчили допомоги УНР... — поста-
ралися здобути для себе допомогу
через винесення українського держа-
вного майна мілардові варто-
сти вложения його до вінчого „депо-
зиту“ в Польщі. Наївні націоналістич-
ки політики спразді вірили в „де-
позит“ і довгий час говорили про
„погв“ Польщі, аж поки їм реаль-
на дійсність не вибила з голови
цеї непоправної мрії. Другим ета-
пом була общинка Пілсудського і
пепесієвів створити на Волині „У-
країнський Піемонт“ і призначити
Волинські висводою С. Петлюру,
В. Прокоповича або О. Садков-
ського. Общини-аціянки, а за-
кінчились українського воєводи і у-
країнської адміністрації настав
україно-польської залежності — екстер'єрні-
ційний режим зі Сроковскими, Оль-
шевскими і Домбіскими. І пеп-
есівці тоді мовчали. Вони набрали
води в рот і тільки притягдалися,
може ж і насолоджено терпінням у

Red. czas. „Dilo” Pr. 146/25. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej Sąd okręgowy karny jakoby Trybunał prasowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo”, Nr. 46 (10.429) z dnia 1. marca 1925 r. w artykułach pod tytułem: 1) „Kwestia istnowania” i ustęp między słowami: Kresowi szlachetni... a. likity try Województwa, w tymże artykule, ustęp między słowami: I Piłsudski, a. Oczewydno.

dzy słowami: nie było, a: ministerstwo wnu-
trznych zawiera znamiona ad 1) zbrodni
z § 65a u. k., ad 2) występu z § 80. ust.
karnej ustanowionej w dniu 28. lutego
1925 r. konfiskate za uprawdzielioną i
zatrządzili zniszczenie balego nakładu i wydał
w myśle § 493 p. k. zakaz dalszego rozpo-
wyszczania tego piasta drukownego. Za-
razem wydał się zakaz odpowiadaniu temu
redaktorowi jego czasopismu, by zwarcie

Red. czas. „Dilo” we Lwowie. Pr. 14: [25]
V Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd
kryminalny, jako Trybunał prasowy we
Lwowie orzekła na wniosek Prokuratury Państ-
wowej, że treść czasopisma „Dilo” Nr. 45
(10/48) z dnia 28. II. 1925 r. w artykułach
o tytule: 1) „Bez poluły na oczkach” u-
przykład między słowami: politycznego kazolycze-
wa... a.: konkordat je, w tymże artykule ustępu
podlega... i kwerencji, równe... iż pozupełni... a: Kolej-
nie... i kwerencji, równe... iż pozupełni... a: Kolej-

w perszu czerwu zawiera znamiona zbrodni z § 65 a) uznał dokonaną w dniu 27. lutego 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził kontynuację całego nakładu i wydał w myśl §. 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego piśmie drukowanego. Zarazem wydał się nakaz odpowiedzialności redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie nieistnieje umieszczone bezpłatnie, w najbliższym czasie i na czas pierwotny skrótu.

ДІЛО

ВИКОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНІМ

ТРИ ШЛЯХИ

Дискусія на тему тарантійського пакту зупинилася відразу на двох пропозиціях і має на меті її розв'язки: або пакт 5-ти держав (ренський) або пакт 7-ми держав (ренський і надаваський). Перший забезпечує Францію і петріфук "східні граници" в одновисоче ляє вільну руку Німеччині в Королівстві німецько-польських границь, — другий змагається до забезпечення Франції і Польщі. Автором першого пакту є Англія (Бальфур), яка намагається погодити Францію і Німеччину, забезпечити мир на законі та створити собі пригоди учасникам на майбутній воєнній зустрічі в ССРСР на азійському, а може й європейському терені. Зобоказання в страні охоплює складно-европейського континенту (Польща) не хоче брати на себе Англія головно з огляду на Німеччину. В цьому пакті Франція хітиться, нечисло висував пакт ренський і надаваський. В такому випадку пакт 7-ми держав носив би ще якінші протиправданський характер, не лише на азійському, але головно на європейському терені. Один і другий пакт був би в першу чергу тараном, зверненим проти українських і Білоруських земель. — В першому випадку буде це "мирний" таран з погодкою на підлогу під час введення

Якож до цих пропозицій, побажань і подій ставляться під державні величини, в яких входять головні українські території? Як ставляться до виднігнення пактів СРСР. І Польща, а головним чином ця остання?

Перед Польщею стояться у звязку з дискусією про пакт такі три шляхи: прийняття англійської тези, поровуміння з Німеччиною і зближення по СРСР., а радше до Росії.

Прийняття Польшею англійської гези є рівнозначне з помітними територіальними змінами в користь Німеччини. Польща мусіла б втратити анечну частину Сілезії, Поморя

і данцівський коридор, а за те одержати тільки дісту до данцівської пристані в ласки Німеччини. Цю теорію розглядали ми вже досить вичерпуючо. Вона не є приємною для Польщі, бо відбирає її частину західних провінцій, а в заміну не дає нічого. Коли польської преси, тривога польського громадянства і темпераментність польських політків в миро підвищеної температури і стихійної реакції проти англійської тези.

Другий шлях — це порозуміння Польщі і Німеччини. І тут Польща мусіла втратити значну частину своїх теперішніх західних провінцій, іде з моментом вирівняння територіальних розбіжностей припинялась б незгода між обома державами.

вами. В такому випадку Польща в значній мірі відсахнулась би від Франції і увійшла би в орбіту німецької політики. Окрім ренського пакту, від гарантій Англії і Німеччини у відношенні до Франції, настуپив би надвіслянський гарантійний пакт, Німеччина забезпечила Польшу і її східні «кресці», звертаючи відстріл своєї економічної

і Польщі були бек сумніву анончі, а не виключане й Міжнародне співпраця на відповіді одини в СРСР. Зупинитися Польщі на цьому шляху — відмінити пропоновану тезу польського національного і консервативного, застулленого Людвіком Добровольським. Правда, цей шлях не викликав ніякого опору в Польщі, тоді не склалася чиєї-небудь подібності до також повороту І до це концепції. Ясно, що вступлення на шлях поєднання з Польською було дуже підчіплено, пількою поворотом до Седлецької дії.

Мін. Скшицькі проголосив уступлення на шлях порозуміння в СРСР із здійсненням судебського сплідження. 3. *Pociejo* (технічний термін мін. Скшицького) Попілька бажає вести розмови, не хоча створювати труднощі, намагається довести до торговельної умови та подягоди питань, звязаних з рижським трактатом. В звигнанні до осягнення намічених цілей, мін. Скшицький рівко віддає ділові засади III. Інтернаціонального пропаганду від політики московського уряду.

Це становище в поїзній основі підтримують польські реакційні силовики (Козікі і Страські) кладучі натиск на вдергання мирних відносин в СРСР. Польська реакція вірить, що в СРСР, якій додається такого укладу внутрішнього життя, що дозволить Поляцькі повести по літику чинної прихильності до європейського Сходу. Міа. Сишинського піддержав також пепесівський Ліберман, кажучи, що за велику ціну слід вдергати мир в Росію. Найавантажішим ворогом Польщуважають недавні пепесівські германофіли ряни русофобії Німеччину, повинну несподіванок для чілого світу. Взаємні майже увесь польський соймок галі вийнятком виводчи-післуги, чиє вступив на шляхи зближення з СРСР.

І слід ствердити, що це становить
що Польща належала прихильний
відгомін серед корманичів ради-
ської влади. Недавня промова Чі-

**РЕДАКЦІЯ
АДМІНІСТРАЦІЇ,
в. Рибак 10, II. пов.
о почт. ш.ш. 143.322
реса для телеграм.
«Пло» Львів.**

ПРЕДПЛАТА:
Місячно и квіто 4-20 зл.
ЗА ГРАНИЦІОУ:
В Америці: І. дод., Франції,
Голландії, Бельгії 20 зл. фр.
Італії 750 зл. Німеччині 750
зл. Швейцарії 5 шл. кр.
Чехословаччині 30 зл. кр. Ру-
мунії 150 діл. Австрії 750 зл. Зміна
адреси 1 зол.

**В справі оголо-
шені звернатися
до Адміністрації
ЦИНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 сот.**

Симфонична
п'єса
Ст. Людкевича
«КАВКАЗ»
аку «Іллюстрації П. Ільїшина «Боя» на композиції
парті для в. барвіна Н. Р. на ваго-
гольне бачення був повторений
поряд з прописю в надію для в. барвіна ц. р. в складі Чорнобильного
дому.

Вистава по замінених цілках пройде
Київському драматичному театру 15-16 липня 1952 року 1-2

Найбільшою болячкою в цій справі є
кою імені непозоруемиць.

Польський Уряд Ембріону пропозицію
радянського уряду на створення спільноти
комісії для перевірки інциденту в Ямполі
звернув усієї Україні СРСР, сам проявив спре-
вту в склопіттях, що нацистами були
погані польські жовтири. Польський уряд, які
злекшені мали будь-яке зобов'язання, почи-
не не допускати до коюкоїсь ініціати-
ви. Уряд СРСР бажає собі дуже виключ-
ити в Польщі антирадянську комісію. Не
може лише заложити в першу чверть у-
кої. А Польща є їю справу запідозрила.
Спроба спорудити польсько-радянський
протиболівешинський союз в Гельзенкір-
хені не вдалася. Но Гельзенкірхен вага поль-
ської політики знову похилилася в сторону
СРСР. Терепіція бандується. Агент до
польських спирів (Даші), спровад реаліз-
ації польських кордонів, привіз нові
польський уряд до виявлення більше до
брот-волі в поганійські спільноти спирів
з СРСР.

В ділкій лиц експозе докоряч Чим-
рівської ухвалі, та білоруською відмін-
на та, що ци тоантис Польщу, та її по-
вільни на відмінно міжко. У відповідь на
це запіл Рікса, що метою большевіз-
кої політики є вирата Польши з рук ав-
стрійських держав, які хочуть її зробити спо-
ль аланською потої СРСР.

ім, відповідної проти СРСР. Якщо вірити в ширшею промобу! Чічеріна та Ріковської, то вони підкрайні не зважаючи на миролюбією і тоних почесов, а з дзекома у відповідю до Нольця, Безперечно, що ці миролюбії насторіг підпідлопатильщиків більшевіцьких політичників. Втім вже на руках теперешній польський дипломатичний у замязку з генеральними гарантіями предложеннями. Означає, що, коли взяти на урахування чічерінову промобу СРСР до Німецчини в тій же промові, то миролюбії насторіг до Нольца слід вважати підпідлопатильниками маврів.

Ччорі про закордонну політику СРСР.

В Тифлісі почалася дія 2. березня церемонія сесії Всесоюзного Центрального Виконавчого Комітету Рад, на якій виголосив експозицію про законодавчу політику СРСР, народний комісар закордонних справ Чічерін. Він вказав на те, що між Задніпрянською Державою та Англією засталися основні часмаси легкі розходження. Задніпрянська Держава змінила курс своєї політики у відношенні до Китаю, де намагається поширити світлописи героду Залежкин від фінансової сили Англії. Франція не може занепокоїти та розчинити гризнякою для СРСР. політичні па-

Ініціатором при всіх заходах для рівносправного і подозрілого в антитоюючи зі зброям пряжею відмінні з СРСР, з огляду на безпеку від Сходу. Менш неподільно зуміння з Англією сидіти по неминучі потребі порозуміння з нею, що скоро наступить. Аглійський пільзоматичний представник запевнив Чічеріна від імені Чемберленса, що Англія не має пікного наміру творити якінебудь протибільшопанський блок.

Щож до Польщі, то виступи польських міністрів можна приймати до бочку меду. А великою ложкою льбиться «декларування для Болгарії», а потім виник оговзуміння зі СРСР в спрощеній заміні рижського договору та головного

Нова турецька · кріза.

Повстання Курдів. — Сила Традиції. — Європейські Інтереси.

Міністерська криза в Ангорі є крізью всього турецького устрою, встановленого останньою революцією. На місце Fetі Бея прийшов іслем паша не нормальний шляхом голосуючого парламенту, а в наслідок приватної наради, яку вібрала більшість його членів. Fetі Бея призначали надто мало енергійним супроти повстання Курдів і передали владу кабінетові з характером більше військовим.

Яка спрэжня причина буднів Ку-
дів? Протест проти надто силь-
ної свацької пойлітиki, яка хоче
заступити вікову політику релігій-
них впливів. Шейк Сайд, що про-
водить Курдами хоче утворити ав-
тономний уряд і відродити калі-
фат, який мав би перейти до од-
ного із синів Абдуль Гашіда. 8.000
людів Сайда не в силі знищити
наду заведеного кемалістами: од-

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

По двоих роках.

В дні 14. березня минає два ро-
ки від відомого рішення Ради Ам-
басадорів, яким призначено Польщі
лобідними великоцерквянами суве-
реніні права над Сх. Галичаною і
поселенію затверджено рижський
трактат.

Це вирішення попередила паква міжнародних актів, які представляють собою відворотне відношення до акту 14 березня 1923. Шо це за акти?

Перш усього в наслідок польської пропаганди, немов то змагання українського народу Сх. Галичини є "большевизмом", немов го в Галичині під українською владою збирати тунісські орди на загляду європейської культури, — Національна Рада Миру постановою з 25. червня 1919 дозволила польській армії обсадити Сх. Галичину по Збручі та завести цивільну адміністрацію на основі окремої умови з державами Великої антанти. Ця умова, якої призначеннем було переходово розвивати справу в напрямі забезпечення повноцінні прав і всестороннього розвитку галицько-українського народу, лягала в сфері Ідеалістичних побажань великоантанських «ідеалістів».

Ця знаменита цюло своєї ідеї, в
що краща у вислідах заинсіння
прав націй постанова потигнула за
собою дальші, не менші ідеалістичні
рішення, які не винесли поза сфе-
ру трансцендентальності. І так по-
становою Найвищої Ради Миру в
д. грудня 1919 р. на основі 87 ст.
вересняського трактату, якою пе-
ники держав вимінили застергли
собі право визначити склади грани-
ці Польщі, потягнутої граничну лі-
нію по ріці Буг, на захід від Рави
руської і Добромілії вниз до Кар-
пат. Ця гранична лінія, запропо-
нена Англією, є відома під назвою

Вінкін трактат міжнародним актом, що впередиє рішення Ради Абасадорів, був санжерменський трактат в 10. серпня 1920. в якому держави антиантоністичні виступили суверенами Сх. Галичини, — приписавши собі спадкоємство щодо цієї території по австро-угорському цісарству. Вінкін всі ці

і міжнародні акти, не згадуючи інших менше і більше доцільніх проектів, автономних статутів і т. д., завершило рішення Ради Амбасадорів в 14. березня 1923, як "льогічний" висновок сяючно проголошеного державами антитанти права про самовизначення народів.

Та це тільки одна сторона медалі. Рішення Ради Амбасадорів спиралося не тільки на попереджу-ючих його постановах Найвищої

Ради Миру, але й на згадку польського законодатного сейму! І ного виконавчою влади. Однаке справедливість накаує прийняти, що не все розташованим в цій справі було законно покликані: уставом польської держави Справа Сх. Галичини і взагалі складини Королівства Польщі концептуалася від хвилі "обсади польської військів" / фахично висорянковується досі! "Зв'язонку" організації "народовідновлення" Виходзі "Малопольські" Центр "Зв'язонок", ворганизований головним чином польською омбрократією, викованою в політичні школи Львівського, Грабового і Глодонівського, під проводом військового чорнососного М. Прушинського, якого поширив таємні своєї діяльності в інші українські гемпі під Польщею! донині є розташованим в уладничні політичних, економічних і культурних відносин на складних "кресах" "Зв'язонок організації "народовідновлення" предложив Раді міністрів у Варшаві широко вбудованний меморандум, новий проект не лише "не Русі" в даті 6 березня 1922, якому радить і накаує польському урядові припідніжуватися отсек пропаганди в упорядкуванні право-державних відносин в Сх. Галичині, в саме накаує:

1) Zwiększenie z załatwieniem kwestii autonomii jak najdłużej;

2) "Utrzymanie wprowadzonego Ju podziu i granic województwa wsch dnia Młopolski ch, w k t z d y r z e n n i e n i e d o p o s u p c z e n i e z i ż d n a c e n g d o utworzenia województwa "ruskiego ch obycz tylko "lwoyskim" n a z w a s i m a j e c g o , a O b e j m u j e c g o całą b w chodną Galicję, jak również nie dopuszczenie do odcierania od województwa lwoyskiego powiatów za chodnych;

3) Udzielenie ludności tutejszej mniejszości lub włączej azjatyckiej, autonomicznej narodowej szkolnej, kulturalnej i ekonomicznej, lecz tylko w warunkach istniejących obecnie województwi i dopiero na podstawie ugody z tą ludnością zawrzeć się mającej, a opierane na przyznaniu autonomii z jednej uznaniu państwowości polskiej drugiej strony;

4) Zabezpieczenie należyej reprezentacji ludności polskiej i odpowiednego wpływu Rządu polskiego na wypadek udzielenia autonomii tym województwom;

5) Oddzielenie taki w ordynacji wyborczej. Jak i we wstępnych kryteriach sejmowych ludności polskiej, od ludności żydowskiej, zabezpieczające wykonywanie polskich praw narodówyc od wpływów, głosów "współdzierających ludność wyznania mojżeszowego".
Ц В инициативе, предложенную в 1921 году, предусматривалось избирательное право для евреев, но не для поляков.

ського "хрестового" шовіністичного імперіалістичного табору поглибив основу поведінки, поставив чиєність польських політичних чинів, як ваконодатного, так і відповідального характеру. Вони були привчено відомого вагальному ваконуванню польським сийом в середині 1922 р., про скандальну відповідальність за виснування українського університету. Цей закон мав узити життя на протязі двох літ, але до 26 вересня 1924 р. Цей рако-бліх, оглянувшись на свою "побратимість" з короткий" починець провелів життя (до двох літ), піддавши переговори з державами-агантами, став платформою для знищенні Ради Амбасадорів.

«Польща — говориться в пам'ятному рішенні — признала, що етнографічні (sic!) умови вимагають відносно східної частини Галичини створювати самодіяльні; поточного заключення 20 листопада 1919 року між ловінськими державами і Польщею, передбачаючи всіх територій, що підлягають польській суверенності, з цією пільною (гвантаном) в корисахових, якожких або віроісповедних меншин, відносно до східної границі з Росією (sic!) Польща сама мушкувалася безпосередньо з цією державою, щоби означити передбачені «границі» відносно польської літовської границі слід взяти налагу Істгнуочий стан річки, що пливав передовсім в зоні розташування Ріги Нації в 3. лютого 1923 — ликодержави рішили поручити Різ Амбасадорів управлінням ней спроби. В наслідок цього, Конференція Амбасадорів постановлює: 1) познати границями Польщі: I. від східної лінії, визначеній I. означеною 23. листопада 1922 на основі північного поровуміння і на відповідальність обох держав відповісти за Литвою і т. д.»

Такою є постанова Ради АУ
саворів, оперта з одного боку
попередніх актах міжнародних
чинників, як "лобігний" їх висновок
в інтерпретації носія права саме
визначення, а з другого боку
"доконаних фактів" і правних
так польської влади. Та коли поглянемося близче цій постанові
тових можновладців, то побачимо
що тут в цілому обемі затримані
вали "кресові" чинники, інші
родові організації" через посеред-
ництво польського уряду і сої
Їх триомф не обмежується тільки
до теоретичного виршення, але
що більше до практичного при-
нородлення. Boeh істину законо-
26. вересня 1922, хоч вже дав-
ши минув річницю його вдійснення
хоч цей закон побудовано на

ПРЕДПРИЯТИЯ:
Мігачів в краю 4-20 зл.
ЗА ГРАНІЦІО:
 В. Амерік 1 дол., Франції
 Голландії, Бельгії 20 фр. дір.
 Італії 750 зл., Німеччині 750
 зл., Швейцарії 5 шв. фр.
 Чехословаччині 5 ц. к. ру.
 мунія 150 лей, Болгарії 750
 зл., Австрії 750 зл. Зміна
 адреси 1 зол.

**В справі огорю-
шень звертатися
до Адміністрації.
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 СОТ.**

Сімейчна
нантуга
Ст. Людасевич
нація "Львівський Вік" на коро-
дії В. Орєлла п. р. № 18
на Святошині. Суде поетрів
проти в неділю дні 19
на ц. р. в селі Народнього
дому.
сти по візких пісах прога-
риця Ім. Шевченка. 1552 2-

вах" М. Прушинського, хоч він є за-
переченням права нації, то наявіть
відносно його зділення напису
припиняє — циказа "Зононку органі-
народових": "zwłokanie z załatwile-
niem kwestii autonomii" (пожалуйста;
Вохе, а такою "автономією") як
підійде!

Мине два роки від хвили висо-
кого рішення високої Ради Амбаса-
дорів. І чо Осягнуло це рішен-
ня? Зведено в Нівець і виставле-
но на прилюдне позорище голову
найпринципів нашого споріття: пра-
во нації, належно Пому важкий
удар таки офіційними інститутами цьо-
го принципу, але питання про нала-
дження відносин між народами тим
не розвязано. По двох роках так са-
мо квестіонується польські граници
як перед зоною чи чотирма роками,
як український народ під Польщею
по двох роках стоять на тих самих
позиціях, що і Столяр переперти. Таких
питань не в силі вирішити
півкіл амбасадорів, тільки воля на-
роду, поровуміння між народами
на основах: права нації і справед-
ливості.

По париській виміні гадок.

Расстъ справ. — Голоси англійськото
прети. — Недискретні запити без від-
повіді.

Офіційний комунікат, виданий з нагоди розмови англ. мін. зак. справ Чемберлена з франц. прем'єром Ерро, не каже нічого про зміст цієї розмови та висновки, якими вийшли оба дипломати, щоби обігруювати далі преважку проблему забезпечення пеку європейського мира. Ясно, що вони не могли дійти до якоїсь реальної розвязки. Кохній з них силкувався засувати національний погляд на цілу низку першорядних справ: спрощене розброяння Німеччини; умовини, які має виконати Німеччина, коли хоче, щоби переведено евакуацію Кельва (Кольонії); вступ Німеччини до Ліги Націй; поліанання дан-шіцького інциденту; органи контролі над воєнним станом Німеччини на майбутнє; призначення членів державної комісії у Савої.

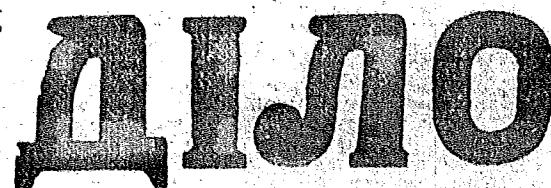
Red. czas. „Dilo” we Lwowie, Pr. 182 25.
w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd
okręgowy karny orzekł na wniosek Prokura-
tury przy lymie Sądzie, jako Trybunał Pre-
tory w Lwowie, że treść artykułu, umie-
szczonego w czasopiśmie „Dilo” Nr. 52
(10.435) z dnia 8. III 1925, w artykulach pod
tytułem 1) „Zachód w try” zdanie między
słownami: „psychodu do władzy... do końca
artykułu, (...) Z żyduńskich spraw” ustęp
między słownami: „do Żyd w... a Suproty
wsch.” 3) „Szkilny plebiscy” ustęp między
słownami: p. Rypeckyi... a: Riwuest wedlesta.
4) „Najlepsze” ustęp między słownami:

wiera znamiona ad 1) występia z § 308 uka-
zad 2) 3; 4) zbrodni z § 65 a ukl. uznal do
wiono 7.III. 1925 r. konfiskatę za usprawiedli-
wioną i zarządzoną zmieszczeniem całego nakładu
i wydał w myśl § 493 p. k. rozkaz dalszego
rozprowadzania tego plakatu drukowego.
Zarazem wydał nakaz odpowiadaniem
redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie
niejako umieszczone bezpłatnie w najbliższych
numerach i to na pierwszej stronie. Niewykonanie
tego nakazu pociągnęło za sobą na-
stępstwa przewidziane w § 21, ust. druk.
17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 z 1893

Reg. exas. Dito^a Pr. 166/25. W. Imit.

Rzeczypospolitej Polskiej Sąd okrągły karny jak Trybunał prasowy we Lwowie orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej że trakt z cytatami „Dlo” NS 33 (10) z dnia 10. marca 1925 r. w artykułach tytuled: 1) Klucz sklepienia Europy u miedzy słowami: cia flata... a: Polityka skol, w tymże artykule usłyp mięsni słowam: i Rosji, a: i wiecna turba, w tymże artykuły usłyp między słowami: meczeczy... a: N meczeczna, w tymże a kule usłyp między słowami: na sch.di.

stawy karnej uznał dokonaną w dniu 9. III. 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwoną i zarządził zniszczenie baligę nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozprowadzania tego pisma drukowanego. Za razem wydaje się nakaz odpowiadalnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie minisieć umieścić bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 18. XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 z 1863 i. j. zasadzenie za przerkoczenie na grzywne do

ВХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЯМ

„Де кат ми готові!“.

Українські посли перед польським судом.

За свою службу народові, за силисть громадинську, за чесність з собою стають сьогодні три українські посланці першого конституційного складу відроджені Річ Посполитаї, церкви польськими суддями. Іх судитимуть також на тій самій українській землі, яка вибрали їх своїми гідними заступниками і яка сьогодні відноситься до них із тим самим повним довірям, як і ця ідея року тому, коли виславла їх до Варшави боротися в парламентській трибуналі за її природні вікові права. З цим недогороджанням на різних представників вони вийшли суди, що за концепцією трибуналів, відповідаючи на силу правди, їх побудували справедливості. За цю їхню віру, за їхній ідеалізм, що передала їх Варшава в руки провінціональних інтерпретаторів букв старого російського карного кодексу, що став гепер у демократичній республіці критерієм діяльності "недогороджан" законодавців.

Відмінно освячена, цілія культурним світом з пошаною призначана недогороджаність наявних посілів, який глум, яка іронія! Але не заважає ганьбою викривляться ї, що стають предикторами глуму? "Насміхи": вже й хрест був колись знаряддям задля патнування злочинів, Українським посланцем, що низьлися сьогодні на лаві обвинувачених припала в участі набільш почесна роль, яка може судитись громадчина-партіотів: буди тим щитом, у який вдаряє удар скривованій в честь і душі підгірного народу. Наклепаний на них їх виборчими важким обовязком оборони прав і інтересів наропот вони виконували й виконують так, як їм дозволяють їх сили і як ім жає їх совість. Вони часто робили й поблагати починки і може через ще жде їх прикрій докір за гавай-то промахи чи таку-то невдачу. А посте факт, що за виконування посольських обов'язків трьох українських посілів поставлено перед карний суд, як звичайних злочинців, передле до історії, а з ним передуть до історії й імен цих жертв сучасного лихоліття. Часи будуть, в коледжоскопі потій і найбільш яскраві моменти затираються у пам'яті грядущих післям, порічуючих у круглій нових обставин, нових вимог життя, нових шляхів і методів боротьби. А посте польський суд над українськими посілінами, нещадно від оброту, який і приєднав його висліду — подію, який зареже шукати анальгетик історії укрійських представництв в галицькому краєвому суді чи віленському парламенті часів Австро-Угорщини, або в коротких діях хвилів революційного парламентарізму У. Н. Р. Бувало вже так, що чужі суди сузили наших високих громадян, бувало й так, що такі випадки дійсно вкривали обличя кожного свідомого Українця румунським судом. Гарнес був. Приміся в 1918 р. до обітниці ми-

братья та й до розмови гетьмана Петра Пулуботка з царем Петром Великим у Петропавловській тюрі. Не тільки на стобірках укрійнської історії опиниться опис: як дійшло до нинішньої розправи у Рівному і чим вона виникла. Для польських історійців це теж джерело для численних і називаних почиваючих письовиків. На шляху самовільної польської державної політики є такі маргантинні стови, що байдуже не проявляє ні один із дослідників ліховісніх періодів "молодої" Річ Посполитії. Рівенський процес вачіє самі підвалини історії держави. Його темою є не ті, чи інші спараджані ще сформовані уступи більше або менше різкої зачіпкою ічкою промови, тут суть і не в інтерпретації одного 21. арт. конституції (про посольську незалежність), а у загальній проблемі сучасного істування основних законів Річ Посполитії, у питанні: є польська конституція, чи нема її. Силою факту ми вже прийшли викликати не питання інскріптивістського, а чи в практиці що у реальному житті можна хіба стерпіти з іронією поєднані відмінної функціонара плахи: "аможе ви що їз на конституцію покликатесь?" А праце для історика державного устрою Попіць і її історика відміни двох паводів матимуть величезне значення слова одного в виданіх судові посілів, підготовані в акті обвинувачення: "Конституція польська є тільки на папері, супроти того українському народові залишається тільки боротьба й боротьба..." Державині про-куратор було дочагати підтягнуті щі слова під значення демагогічного поклику до збройного протидержавного бунту, але по суті ціла розправа зведеться до того, що наїї доказаною буде необхідність боротьби українського народу як послідовний логічний висновок з підвоїї доказаної преміси, що забезпечуюча народові права польська конституція існує тільки на папері...

Причуди ці рядки, які не можемо знані, які несподіванки ждуть ще нас сьогодні в Рівному. Не виключено, що прочинувши в першого похідя жажду підміти и ширин, аранжери нинішньої розправи злякаються явності йраготи і суд над посілінами. Яким призначених лверях. Можливі їх ж, що в осаганих хвильах, вхочівшись за якусь формальну прикладку, позагалі відкличує розправу до якоїсь дотільшої хвилін. Але залишається постанова сеймів про видачу посілів судові й прокураторський акт обвинувачення і залишається непохитною та постанова, яку зайняли видані посілі, свідомі, що в першу чергу почі с вітовідальним перед власними народом. Яка не постає — сейм гине пригадати історичний оклик посла Павла Васильчука, Ка-

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Площа Ринок 10, II поверх
Кошко пошт. штаб. 143.322.
Адреса для телеграм: "Діло" Львів.
Головний редактор приймає
від 1-2 год. передпоп. Рукописів не здається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 4-20 зл.
ЗА ГРДИЦІО:

В Аккермані 1 дім, Франци, Голландія, Бельгія 20 др. Франція, Італія 750 зл., Німеччина 750 зл., Іспанія 5 шт. фр., Чехословаччина 30 зл., Румунія 150 лел., Болгарія 750 зл., Австрія 750 зл. Зміна спіса 1 зл.

**В справі оголо-
шень звертається
до Адміністрації.**
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 СОТ.

парламент проф. Юліана Романчука, д-ра Сидора Голубовича, митрополита Антонія Шептицького, бувши рачника австрійського двору Олекса Варвіцького, був, посля І австрійського міністру, відпоряд проф. д-ра Горбачевського; парламентарів французьких; теперішнього прем'єра Франції Пенієве, Леона Блюма, М. Кашена, Маньє, мін. фінанс, Кайо Англійських: Льойд-Джорджа, Гендерсона, Мак-Донелла, Конворті та інші; Німецьких: графа Берніспорфа, соціалістичного посла Венде, д-ра Калата та ін.; чеських: д-ра Крамаржа, Нечаса, д-ра Ф. Сокула, д-ра Міслівца та інш.

До оборони військ обвинувачених посла П. Васильчука, С. Козицького, М. Чучмая вголосився 16 наївідцітальніших українських адвокатів зі Львова: д-р Лев Ганкевич, д-р Дмитро Левицький, д-р Мако Леонідіані, д-р Михайлло Волошин, д-р М. Глушкович, д-р Давидяк, д-р Мазічак, д-р Шевчук, д-р Глазієвський і падре Добринський. Срібні павлівичі боронитимуть обвинувачених адв. з Рівного сенатора О. Карпінського, адв. з Луцька, пос. С. Підгірського і адв. з Берестя Василь Криміцький. (Стверджуючи цілком природне велике зацікавлення про процесом а боку української палестири, якоже страждає від уваги, яка чинить: піднімається при перегляді списку адвокатів, що особисто вийде на розгляд: у цьому списку імена єдиного члана радикальної партії, дарча, що в самій управі радикальної партії кілька адвокатів, та що всі три обвинувачені постій належать до групи "Селянського Союзу", яка координує з галицькою радикальною партією...)

Ні розправу поїдуть кореспонденти наїзважливіших європейських газет та співробітників іншої панамериканської пресової агенції. "Діло" висилє теж спеціального кореспондента, так, що наші читачі матимуть докладний образ із перебігу цієї історичної розправи.

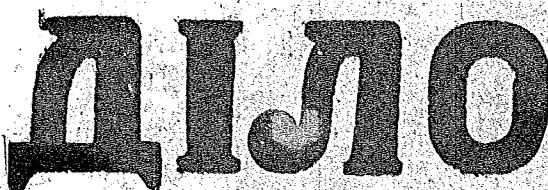
15. С. М. здержується висилку часопису тим В. П. передплатникам, що залигають з передплатою за біжучий місяць. Передплата на біжучий місяць 4·20 зол.

Після конфлікту — другий наклад.

Ч. 99 (10.482).

Львів, п'ятниця 8. травня 1925.

Почтову належність Рік XLIII.
оплачено гуртом.

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЯМ

На шляху до видужання.

В останніх роках наше громадянство перекошило відчути крізь, скочуючись на дно розротю | і потоки, які в мутних хвилях байдужності. Приглушившись розбитому | і зозиршенному політичному життю, економічній кволості | культурному занепадові — просто як зображення наїблізь буличчину. Існує вмова налагда на нашу війну луна, якійсь кошмарний сон окутає нас своїми чорними крилами. Безприсвітність — це одно слово характеризує суть нашого громадського життя. А серед неї безпросвітності, серед животиння в дні на день — на основі реальних єдиних фактів, але на підторговів вигуків які вчинки, — тільки тут і там блізниця будніх вогнищ сяжатиме громадянських починів. До таких досягнень почини сподівати, боротьба за рідну школу, деякі піднесення темпа освітньої діяльності.

В політичній діланці, початково наступив поєднаний розрот, а опісля же цивільний застій. Дроблені на сил, розвал партії, розклад на вітчизнені парламентарії, репрезентації відбувався руком не-рівномірно-прикордонним. На «наділічній» думці вибули «непотрібні буряни і вросли густі ча-чарники.

Що довело до такого спожалення їдного положення?

Ріжні ліді щільно про те думают. Та загальню набирає права гороженства погляд, що причиною того є щось інше, тільки особисті амбіції, особиста ворожнеча, спори, інтриги, підкопи і т. д. А сідком всіх цих семи чи скільки там головних гріхів, гідності шершнів, кузнею всього лиха є Львів. Так між іншими дивиться на спа-ву перениський «Український Голос», тим самим відверкаючи настрої пересічного обывателя. Очевидно, така думка про причини зачепду відроджується тільки в прізвінних інтелектах, тільки у людях, що звикли в своїх міркуваннях бути або навміання, або по лінії найменшого опору. Причини нашого занепаду, розстрою, обезсилення є дaleко глибше, ніж зилько-зовані в Львові, але розсіяні по всій нашій національній території.

Є це суспільна недуга, поваженна пошесті, витворена часто незалежними від нас обставинами і умовами, зашпilena цілому нашому організму. Аналітичні недуги і кризи переходили. І переходять усі, яких розтороли війна, які присели велике жертви у великих душаннях і лягти на побоєвиці, не осягнувши намічених користей, не здійснивши своїх мрій ідеалів. Німеччина, Австрія, Мадярія, Росія, Болгарія, Україна — чи не переходили воїни вакхічні потрясень, чи ще й сьогодні не лягти кров в окаймлені пісеводопобідниками Болгарії. А ми, звичайно Українці, ти-

Крім того наша територія була теж реною безпосередніх війнників відчуття і в двох фазах, виганянь світових величтів і опісля Соротби і сусідами. А у висліді програма і то програма, розкладана на раті. В першій добі програма мілітарна, не безпосередня, не на полі бою, а посередня, загин армії; в другій добі дипломатична, теж не безпосередня, а за посередництвом високих австрійських опікунів. Саме тоді, коли інші народи вже мали час очікувати, приходити до син, набирати підхід після поразки, ми в одній фазі програмою входили в другу. А наслідок: розділ, розрив, розстріл, занепал, ще зближчий безпосередній напіском і ходами та підкопами тих, чи інших переножив, відмінно подібна, пошукає за винуватцями, іменоючи ім'я Іоріс. Розуміється, що всі удали, всі лиха в першу чергу відбились на нашому політичному житті, тісніше кажучи на трудовій партії, яка по всій чи по Неролі провід у своїх руках.

А все таки, коли будемо справедливими, коли з перспективи і відбереженням австрійської представітети будено оцінювати національну катастрофу, коли мати memo на увагу наш соціальний недорозвинок, економічну нужду, відсутність могутніх прихильників

— то мусимо призвати, що цю глибоку крізь ми переходимо доволі глядко, нормально, що в мутніх бурунів розторощуючих припливів і відливів ми зберегли національну честь і гідність, що наш моральний капітал не тільки ненарушений, але може і збагачений.

Наша катастрофа є без сумніву більша і глибша, як усіх тих, що теж понесли поразку у висліді війни,

а однака в нас, коли говорити про внутрішнє життя, не гуляв ніх, не падали трупи, не скріпили шиниці-глиняки, як у Мадярщині, або що її тепер в Болгарії. В нас не було такого осоружного самовиправлення едності нації, як напр. в Напрені, де 30 послів, представників народу пішло на службу воязів і заввишки, що підтримано іншою країною. Факти відступства від національних ідеалів були у нас лише спорадичні і немаркантні. Нації ми і наївні та провідні, на яких нас стави, в голові і ході, в тюрем і таборах в чисто відмежували на зайнажені появів і не вішли в них до кінця цього дня. Не лише не війни, хоч рвали їх душу сумніви, хоч через бандужили, хоч попадали в бессилия, хоч висліплювалися в сюсі, але виявляють низький приплив життєвих і життєздійснені сил. Звичні «Недобре, розсіюється сумніви, уступає безсилля, рожиться воля до життя».

Крім політичної крізь національна відчуття голода та катастрофа, а все, таки спідне ожеледіння громадянського життя. В масах зростає концепція організації, у верхах потреба консолідації національних сил. Пос. Павло Васильчук запорізає в польськім соймі вічлення національного фронту, сен. Черкаський налікує до обеднання сил, виступивши в рояті крізь посли відстають до клубу, в пресі і громадяні все частіше лунають «зновудні» голоси негайно приєднати до об'єднання і здійснення розподілення сил, громадські діячі продумують індіївською і відомості обезпечення. Ми є в стадії реконвалесценції після важкої недуги, находимося на шляху до видужання. Чим скоріше це станеться, чим скоріше приступимо до виконування нормальних життєвих функцій, тим краще.

«На знищення Руси».

Промова посла Павла Васильчука, виголошена в польському соймі 25. квітня ц. р. при генеральній бюджетовій дискусії.

(Докінчення.)

Мушу ясно ствердити, що акцію підтримки на весняній власні безумінням від нас обставинами і умовами, зашпilena цілому нашему організму. Аналітичні недуги і кризи переходили. І переходять усі, яких розтороли війна, які присели велике жертви у великих душаннях і лягти на побоєвиці, не осягнувши намічених користей, не здійснивши своїх мрій ідеалів. І що зробив уряд у цьому напрямку? Уряд буде для урядовців домінанти — і це називається відбудова краю. Уряд буде касадон і подсекли будинки для урядовців, а відтак

ураїнської території не відбудовано

навіть у 25 процент. (П. Міхалек левобібіве). Про те, що кого більше, про це він і балакає. Стас очевидним, що уряд ставиться до

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ,
П'ять, Ринок 10. І. Поп.

Кonto почи., тел. 143.322.
Адреса для телеграм: «Діло» Львів.
Гол. Редактор приймає
від 1—2 гол. передплату.
Рукописи не повертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 4-20 зл.
за границею:

в Америці 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр.,
Італії 750 зл., Німецькії 750
зл., Швейцарії 5. шт. інш.
Чехословаччині 30 ч. к. Румунії
150 лей, Болгарії 750
зл., Австрії 750 зл. Еміза
адреса і зол.

В справі оголов-
шень звертається
до Адміністрації.

ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 СОТ.

до цієї справи більшість комісії.
За нашим високом оздався тільки
один польський голос, ось-так собі,
для доброго враження. Мусимо при-
гадати вам, панове, що уряд має
супроти нас

Міжнародні зобов'язання

І нас обсязяють направити воєнну руку. Коли в закордонній політиці вдається несподівано відбудову Франції, необхідність забезпечення пля-
ну Дова, то слід мати також на у-
вазі, що такі самі зобов'язання має
Польща супроти нас. Во Польща
і польський уряд зобов'язалися по-
відніти в нами так само як в рес-
тою нації. Нації має і наївні та
проводити наш землі і як слід го-
сподарити на них. А саме в цій по-
літні впевні виступовано відбудову,
уряд і слідом не наївні та го-
лод, а населення вже примирає з
голодом, діти пухнуть і треба було
нам самим уже звернутися в поклик-
ком до всього цивілізованого світу
в проханням підмоги. Так само
кілька літ тому наші брати голо-
дували на склоні. Та в цьому всьо-
му відігроєсь господарську екстерміна-
цію українських земель, з метою
політичної та національної, для
внішнія Руси. (П. Пілотровський:
Треба ставити столиці, а не пали-
ти їх, голі не буде голоду).

У політиці, при буджеті, завсіди так є, що урядові пригадують усі Іого гріхи за весь рік. Треба би багато часу, щоби перерахувати всі. Я обмежуюсь тільки на тім, що вжа-
жу, як у політиці не прийшло ніяке
поліпшення. Комітету для спас-
національних та кресових меншо-
стей, основаного при Раїл Міністрів
не можемо ніяким робом уважати
поступом у напрямку розв'язки у-
країнського та білоруського питан-
ня, а то точу, що уряд і руко-
водчі чинники роблять одну основну
помилку. Помилка в тім, що в т-
з. кресовій справі не хотять бачити
територіальній справи україн-
ської та білоруської, яка виходить
далеко поза межі Польщі. Нас як
територіальну меншість називають
меншістю хіба по непорозумінню,
тому, що на своїх землях ми є
більшістю, і як ми вже нераз
заявили, не зрешомсь того, що на
цих землях ми є господарями. Жит-
тя показало, що найсильніші
екстермінна політика якогоне-
будь уряду

не в силі нас зденаціоналізу-
вати

— ми мали вже царські уряди, які
нас не зруїсфікували, — тепер ма-
ємо польські, які нас також не
сплонізують. Це повинно би бути
доказом для урядів і для вас,
мої панове, щоби на українську та
білоруську справуглядіть трохи
з іншого становища. П. Туту не
відіграємо Іого від
уряду. Ми не відрізняємо Іого від
інших, тому, що він, як весь уряд
боронить національну асиміляцію,
територіальну уніфікацію, і єдина
річчина між нами і іншими хіба

ВХОДИТЬ ЩОДЕНКО ПЕРЕДПОЛУДНІМ

Qui pro quo.

«Qui pro quo» — в наїзгадальній шумі візначенні означає непорозуміння, в якому одни річ береться за другу, а наслідком того настають раз менше — раз більше комічні чи трагікомічні ситуації. На широкій арені суспіального чи політично-державного життя те «qui pro quo» вводиться вже не до країн чи трагікомедії, а стає трагедією, поглибленою елементами неперебаченого фальши, але свідомої злого і злоби. В тому воззумінні те «qui pro quo» можна віднести до реаліїв, означаючи, і нашою присказкою: «Пані блються, а мужикам чуби трішат». Очевидно під «пана» слід розуміти пануючу націю, а під «мужиками» — тез, що національні меншини.

Таких «qui pro quo» в житті нової відродженії під гаслом права нації Польщі є без кінця. Польща є державою і національності, а кожний польський уряд, від «революційного» уряду Морачевського до реакційного Бігоса чи Грабовського, поводиться так, якби сучасна Польща була супер-національною державою. Відроджуючись на основі права самовизначення народів, себто теоретично відмежуючи статі стигографічною державою, однакож на ділі захоплено величезно національно-непольські території, але практику прикроблено до етнографічно-польської держави. Багато говориться про культурну місію польського народу, а однакож то місія виявляється в нищенні інших культур. Лунають кличі «вільні з вільнини, рівні з рівними», але соціяліст Дашинські відмінно, що польська зброя, не умова, не порозуміння, тільки в боротьбі визначила східні граници Польщі.

Ухвалює польський сойм виключно польськими голосами закон про автономію трьох східно-галіцьких воєводств і заснування українського університету до ліха літа, а опісля по двох роках лунає триложний крик, що війнення цього польського закону було би катстрофою для Польщі. Проти розвучливого опору українських і білоруських послів сойм ухвалив язикові закони для «кресів», а коли приходиться перевідбити їх в житті, то з'являється твердження, що це була «протидержавна» діяльність. Пос. Підгірський підійде в буджето-рій дискусії, що ще ані одно постанову, зладжене в українській мові згідно з язиковим законом для «кресів», досі польські органи не погодили. Шкільний плебесцит, заряджений польською владою, є актом «протидержавним», як твердить пос. Прушинські, бо — доказуючи української школи —

українське населення веде боротьбу проти «панської» мови в школі, а це вже злочин. На основі язико-вих законів в судах акт обвинувачення має бути відчитаний на домагання обвинувачених, також в українській мові. Мін. судівництва чи справедливості призначає слуханість і законість цього домагання, але відмову урялу пояснює «традицію оборони» прав польської мови в Галичині. Згідно з конституцією посли мають право і обов'язок скликувати спротивачів ліча без позволу чи підуть повідомлення адміністрації, влади, але під міністерства внутрішніх справ покликують життя забутті столичнській уряд і каже, що конституція не має припорошення на «кресах», без волі старости чи поліції познайомив посол не має права рушитися. Взагалі, як твердив, в буджетовій дискусії пос. Земмеріцтв — конституцію З. гравія обхідиться раз в рік, а конституцію 17 березня 1921 р. обходить (себто виникається) щодені.

Це лише приклад принаїдної і без розбору склепеці. Та коли їх усистематизувати, то можна писати щілі томи. Не будено вдаватися під розгляд цих проприх «qui pro quo» на ширшу склад, а вперше тільки уважати на те, як вони немов віліві духи появляються в міністерствах внутрішніх справ і справедливості і то виключно на основі бюджетової дебатії сесії.

Перш усього важко додуматися, де починається зем'єстроці, а де кінчиться судівництво, а де завершений круг. Прокуратори і судові урядники належать до судівництва, але є підчинені (на основі розпорядку з дня 11 лютого 1924) всесвітом, себто адміністративний влади II-ої інстанції. В єдині і другій діланці державної влади на всі лади повторюється: провокація, дефензива, лихий вимір справедливості, недовіра до судів і адміністрації. В дискусії на буджетом міністерства внутрішніх справ пос.

Приступає говорив, що дефензива (політична поліція) є джерелом і осередком провокації, а в дискусії над міністерством судівництва те саме говорив пос. Смеровськ. А саме, говорив він, що у віймі справедливості головну роль грає політична дефензива. Прокуратори безекрітично відповідають вічну підсудничим через дефензиву, які входять на шлях провокації.

Буджетовий спровокував ділу внутрішніх справ пос. Рузек (Піастів) відзначив, що на «кресах» адміністраційна кара досить високи — 500 зол., а в Польщі — 30 зол. Він підносив, що злочинність

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
П'ятий, Ринок 10, II. поверх
Конто пошт. ш. 143.322.
Адреса для телеграм: «Шіло» Львів.
Головний редактор приймає
від 1-го грудня передплату.
Рукописи не повертаються.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в кінці 4-го квітня.
ЗА ГРАНИЦЮ:
В Америці 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії, 20 фр. фран.
Італії 750 зл., Нідерландії 750 зл.,
Чехословаччині 30 зл., кр. Румунії 150 зл., Болгарії 750 зл.,
Австрії 200 зл., Зміна
адреси 1 зл.

В справі огороженні звертається
до Адміністрації.
ЦНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 СОТ.

серед поліції є дуже значна. Всіх поліціянів є 36.000 і також кількість, які припорошено до них в року 1924. Це не є це «qui pro quo», коли кожний поліцій, якого обирає влада, був каваній, коли 2.400 поліціянів в р. 1924 підлягають злочинам? Або чи не є «qui pro quo», коли — відносно відомого пос. Рузека — на береженні скідних гравінгів Польщі віддається річно 64 міл. зол., коли кошти 1 км. граници, стереженої поліцією, виносять в 1925 році 12.900 зол., а стереженої півської 36.000 зол.? Це діється тоді, коли в «красовим» населенні віддається вічна війна, коли не заспокоюється його напримітивніших потреб, коли наявні не вистаються це відбудову війщених областей, індустрії, шпиталів, міністерства, будову шляхів, замому кооперації? Виходить з того, що краще видати поплаткові гроші населення на польщі, як на потреби самого населення.

Існує ліберальна конституція, але — як говорив пос. Прагер — по лінії чи вище рівні тієї конституції височиться тільки трапеційний законопроект. За те її сліку, що про законопроект, що забезпечує горожанські свободи, запевнено конституцією: листову таину, непарушність помешкань, закон про товариства і корпорації. Незадовільство адміністративних урядників, в наслідок чого горожанин не може шукати сатисфакції за відповідні кривії. «Поліція — говорив пос. Прагер — є брутальні і нездарна». Вона є вловні «автомонічна», про що свідчить вчінок Мурашка. На «кресах» іменовано на адміністраційні становища цілу низку людей, що повинні силити за краткими. В Луцьку поліційним конфідентом став чоловічина, зауджений на 5 літ тюреми. Чи не «qui pro quo»? Поліція, яка повинна берегти ладу і оберегати від побоїв, бе «Випадки побоїв — говорив пос. Гриньов — є занадто часті. Беться в спільноті, беться для фанаберії, для впливу в населення респекту, для забави, беться всіх».

Ось кілька ілюстрацій до «qui pro quo» адміністрації. А тепер декілька ілюстрацій до ділу міністерства справедливості. Вже референт пос. Гуцулка зазначив, що загально нарікається на стороннічість суддів і занало дозвге поступування. Розвивається тільки тюремництво. Пос. Бітнер зазначив, що 99 проц. бюджету мін. справедливості йде на тюремництво і судівництво, а тільки 1 проц. на розбудову правного устрою держави.

Судівництво — як гладував в загальній дебаті пос. Гломбінські — не стоять на висоті завдання. Специяльно є позедінка карних судів,

які заряджують довгі сліди зрешті, які творять місця, а навіть літами. Часто, уточнюється горожан на основі поліцейських доносів під політичними замітками, щоби по кількачісмінчим слідствам і слідчим вязницям припинити слідство, або по переведений разом з відповідною поліцією посудом. Між іншим розправа проти Крайнівського і Скаліца у Львові або теперішня розправа проти українських поспівів у Рівні є найкращою і найдоладнішою ілюстрацією «qui pro quo». А те «qui pro quo» винчають такі інциденти, як стріли адвоката Гофмана Острівського в судовій салі або викидування адвоката предсідником розправи в Рівні.

А в тому «qui pro quo» зникає міністерство внутрішніх справ і судівництва, а замість них виростає міністерство поліції і тюремництва, чим прилюдно величуються обидві міністри. Чи не «qui pro quo»?

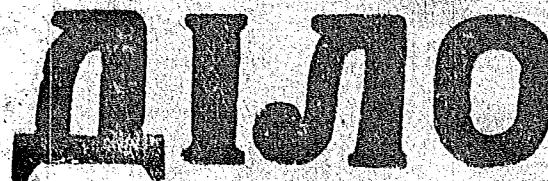
Суд у Рівні.
Телеграми.

Рівне, 6. гравня.

Прибули дальші оборонці: Вациль Криницький в Берестя і Михайліо Західний з Бережан, д-р Лев Башинський телеграфує, що приїздить. Іде дальнє переслухання свідків прокуратора. Всі вони роблять враження накручені машинок, промов не помятають, тільки поодинокі слова, як різати і підпаливати Поляків. Предсідник суду Башинські веде розправу незвичайно стороночно і безнадісто приходить до конфліктів між ним і обороною, а головно між ним і обороною Шевчуком. О год. 8. вече-ром, коли адвокат Шевчук запротестував проти поведінки прокуратора Холецького, предсідник Башинські казав, возвину викинути адвоката Шевчuka зі салі. Вся оборона на знак протесту покинула салі, а іменем оборони адвокат Ганкевич зажадав перерви розправи, щоби оборонці мали змогу порадитися та зайняти становище супоти тої нечуваної в історії судівництва поведінки предсідника. Предсідник перервав засідання суду на 15 хвилин. По перерві оборонці вернули на салі і іменем їх адвокат Ганкевич заложив протест та зложив заяву, що в огляді на обмеження незважного досі в історії судівництва прав оборони і насильного усунення одного з оборонців від участі в розправі оборона змушені зректися обороною. По цій заяві оборонці покидають салі.

Рівне, 6. гравня.

Зложення обороною викликало конструюю в суді. Предсідник Башинський (не Грохольський) збентежений несподіванкою перериває роз-

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

Суд і засуд.

«...Конституція є у нас теоретична, а карні кодекси стають конституціями практичними. При вимірюванні справедливості величезну роль грає політична лефензива. Прокуратура піде безпомічно за лефензивою... Ці й ім подібні уваги на відесу сучасної польської справедливості казав із соймової трибуни польський посол-адвокат, а дивний звіг обставин захопів, щоб сталося це сьогодні в день, коли в Рівному почали судити трьох українських послів.

Судили їх при зачинених дверях, передішовши до лінійного порядку над першотрійкою українських оборонців, що такий суд в демократичній республіці пригадає як падіння яскравої ті медевані часів, коли все ліялось при зачинених дверях, сторожених жандармом. А щоб таємність справедливості була докumentum, просто викидали зі салонік, які мали відвагу висловити сумку, непримінну для суддів. І виншло вінці таке, що відіткотіо творила мундурована поліція й немундуровані члени лефензиви. А над цілими супом видінило гасло, в заточенні головене представником державної прокуратури: «Salus rei publicae supradit lex!»

В ім'я добра держави суд оперся на віднаннях одної культуртрегерські, аптекаря, громадського писаря й кількох осадників — разом 11-ти україножерів, що в свій час зійшлися, нарадилися і подали до маршалка сойму та міністра справедливості „скаргу“ на діяльність українських послів на українській землі, як на зрадників і бунтарів, а тепер оту скаргу уроочисто заприягли. В ім'я спасення держави суд глухою мовчанкою зустрів та не зволів принести до відома заприєжані віднання 35 українських громадян-свідків, які гем були присутні на місці „злочину“ обвинувачених послів та які категорично заперечили обвинуваченням польських свідків. Ось тут і розвязка загадки: прокуратор і судді були Поляки, такими же Поляками були прокураторські свідки, — по другому боці стояла лава свідків Українців і сиділи три укрінські послі. При такому відношенні сил вислід процесу згорі перерізаний. Найкращими і единодушним уступом! Із трьохгодинної промови обвинуваченого посла Павла Васильчука були його слова, що він хотів би бачити за суддівським столом суддів, та примусити бачити лише Поляків. А ми додамо: Поляків із тої породи, яка бачить salus rei publicae у підчинюванню принішії справедливості шляхом політичної лефензиви, у зачинюванню невигідних виборів народу по тюрях та замікан-

редакція
і адміністрація:
Львів, Ринок 10, II поверх

Конто почт. № 143.322.

Адреса для телеграмм:

„Діло“ Львів.
Гол. Редактор приймає
від 1-2 год. передплату.
Рукописи не повертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 4-20 зл.
ЗА ГРАНИЦЮ:

В Америці 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр.,
Італії 750 зл., Німецькій 750
зл., Швейцарії 50 зл., Румунії 150 зл., Болгарії 750
зл., Австрії 750 зл., Зміна
адреси 1 зл.

В справі оголо-
шені звертається
до Адміністрації.

ЦИНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 СОТ.

Політика повної негації.
Соймова промова посла С. Ковицького під час дебатів над бюджетом міністерства освіти.

Українське шкільництво від перших ліній влади польської на наших землях і по сьогодні терпить погане відслідування. Система навчання українського шкільництва, система викладання учнів українських, залишки школ українських по українських селах, щоби змусити українських дітей ходити до польських шкіл — словом, пільний організований похід від щораз мініші, і має щораз більші жертви.

Початкові школи — від них відчути, бо то найбільша наша болючка, — нищилося так. Або просто видалося також і закривалося цілком офіційно дорогою обіжниці, або вживалося іншою методою. Переосніло до української школи учнів Поляка, — викідалося Українським цілком, або переосніло його на терени етнографічно польські, і тим самим виклади в школі ставали на половину польські; на другий рік до цієї школи призначалося іншого учнів Поляка, і школа ставалася цілком польською. В цих школах, що ще сьогодні називаються школами його польськими, вісталося тільки те, що кілька годин на тиждень викладається мова українська, решта предметів, як арітметика, природа, рисунки і т. д. — все те в більшості ведеться в мові польській. А тому нарешті ті

школи, що називаються управи-
тисьнimi.

не є такими: є то школи польські, і тільки для успокоення людей пішу годин на тиждень учить там мову українську і то недбало. Робиться це просто. Коли би хотісь співати, чи інспектор видав якісь обіжниці, щоби так поступати в Українській школі, то вийде, що такого обіжника не було; міністерству теж не можна доказати, що воно видало такі офіційні розпорядження для шкіл українських, робиться це тайно.

Як характеристичний випадок подам розмову інспектора з одним з учительств. Приходить учитель Українць, кліче його інспектор до кабінету.

— Прошу сідати. — Учитель дивується, звідки така ввічливість.

— Може пан куріть? — Ще більше здивування.

— Як же там у школі наука йде?

— Йде, як вдається.

— Скільки дітей?

— Стільки та стільки.

— Як з рахунками в пана?

— Тепер ми вчимося того — то його.

— Як же пан того учить?

— Викладаю по українськи, бо школа українська.

— Где пан Українець? ... Чого ви так чіпаєтеся таї української мови? Чи хлопці не все одні, як його діти чуати? Може пан заже ви-

1. Наму показують, що школив первів, що підбурювали народ і благоє всіх інших провин. Його не тільки викинуть, але поставлять як обвинуваченого — і такий учитель з оточенням, в болем серця мусить звати провалити науку по польські. Мало цього, на Волині маємо тепер такий ган, що число навіть таких ювіль українських школ в наявності до числа школ цілком польських є відношенні 4 до 6. І це на тих землях, де він саші ображує, що має 14 проц. Поляків (а ми рахуємо пас лиши 7 проц.). Для кого ж ті польські школи?

У Галичині справа стоять інакше. Про це багато пишеться в газетах і меморіалах. Там робиться інакше. Приблизно раза в громаді укалює, що треба замінити українською викладовою мовою ввести в школі мову польську. І не звертаючи уваги на протести батьків, на всі ті спори інтервенції та інтерпеліції, корі ми вносимо, що все стверджується, все це йде дальше і дальше.

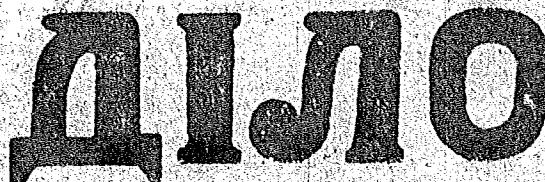
Коли прийшла на українські землі на Волинь, Польща та Підляшшя польська влада, ми мали численні українські школи. Ті школи польськими відкладали в бувших російських школах. Мали ми школи початкові по селах, мали таємні початкові школи — прогімназії. Такі вищі початкові школи в кожному повіті було по кільканадцять, в залежності від величини повіту і числа людності. Всі ці вищі початкові школи закрито. В самому дубенському повіті в 15 школ тогого типу зосталася тільки одна українська, пібі-то українська, решта зачинена. Закрито такі школи в Мизоні, в Олиці, в Мирогоши і т. д. В Мирогоши

ті школи нищили протягом 4-ох рік.

Зачиняючи школу, кажуть нам: Як би ви хотіли вчитися по польські, то малі би її назад. Для підготовки учительів не маємо семінарії. Ні однії на Волині, Польщі та Холмщині; приватну в Дерманіс зачинили; учительі викладають тисячами. Минулого року назовід я цифри звільнених

лише за те, що вчили по управитисьнimi.

Висилили ми внески до Освітньої комісії, щоби щось зробити з цим учительством, і регулюють справу вже три роки, без висліду. Наши вчителі возять гній у панів, працюють по корінках і ще їх застягають, коли находять якунебудь працю. Вчителі з Берестя вживають заходів, щоби дістати службу кухарок. І не прийняли їх, бо панам лекше мати діло з простолюдям. Інспектор у Берестю, в якого прохали праці, відповів: „худобу пасті“, і замовкі, коли йому сказали, що пасли би, якби її мали (голос з правицею). Не мало, певно, кваліфі-

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

Перший акт скінчений.

Засудом трьох українських послів в Рівному закінчився перший акт трагікомедії, що називається життям українського народу під крилами "найліберальнішої" в світі конституції. Каково! трагікомедія, а не трагедія, бо хоч наше життя, оскільки воно в тій або іншій формі входить в орбіту польської влади, виказує глибоко трагічні признаки, то одночасно через наявність трагічних елементів воно все більше колірзується на трагікомедію. Продовження, тюрем, суди і присуди по своїй суті є глибоко трагічні для тих, що стали обектами "такою чиновників" та скоро ті звінща приймають загальний характер, скоро вони стають пощестю під оглядом підмету і предмету, то тратять свою остроту, в трагічних стають трагікомічними. Тут лістеться те саме, що і в сфері органічних експериментів. Коли до людського організму постійно, відповідними дозами впроваджувати отруту, то він перестає реагувати на неї; отрута не приносить вже надмірної шкоди організму, не врушує цілої системи організму, не припиняє його нормальних функцій.

І наш суспільний організм мав повсяк часу застаріватися, стати малочутливим, слабко вразливим на доконуванні інекції і інфекції. Тому й засуд трьох українських послів не зворує надмірно він іх самих, ани українського громадянства. На основі дотеперішньої практики лише було би, коли було інакше, дівно було би, коли такого засуду не було. Та ця невіорушивість торкається тільки настроюєї сторони. Факт поведінки в українських вибраних, факт суду і засуду мусить глибоко врізатися в пам'ять народу. Бажаючи зберегти цей факт з народній пам'яті, бажаючи його зафіксувати, Українська Парламентарна Репрезентація видала відозву до українського громадянства. З неї широкі народні маси довірюються, що не лише вони терплять, не тільки вони переносять самоволю умудріваних і неумудриваних, але озброєних "красових" і інших лицарів, але що разом з народом тілом і душою терплять його вибраних, його умандовані представники. Та цього мало! Як довідуємося, Українська Парл. Репрезентація приготувала відклик до парламентів усього світу, в якому вясує позиція українського народу під Польщею, боротьбу за найпримітивніші умови існування та прикордонення справедливості в тій обороній акції.

Рівенський засуд закінчив перший акт нашого існування під Польщею. Його попередина довга і крівава увертура, доці відміна на північно-західній території, а деяло відміна на південно-західній. Коли тут Ішла впереда, завзята мало перебірчива боротьба, то там майоріли веселчані усмішки. Можна сказати, що спорядично наявність проградного "бастіону" на

зaborоччані, трусами, тюлами, ніщенням українського життя, угортануванням польськості на "красах". Та серед ляків коло нашого громадянства на північно-західній українській території все це не видається в чесності моральній міці і силі тає. Польської демократії. "Демократична республіка", "демократичний лад", "демократична конституція", "свобода думки, слова, віровів, коаліції, спільноти, передбутних терпіння в російській формі народів" — все це що заворожує наше діяцтво ізва "сокальського корону". Тому й не диво, що в цій програмі, прочою в січні 1923, говорив пос. С. Підгірський в польському соймі: "Рахуючись з сучасним фактичним становищем, вважаємо про свою готовість до співпраці в народом польським всіми народами, що входять в склад "Річії посполитої польської".

Вже оклики якої мости польських послів, що супровожали профіль пос. Підгірського, дослідно свідчили, як саме представляють собою та "співоперація". Звінні будо би переходити етапи тієї "співоперації", які вживались віднайди трьох українських послів польському судові, а в дальшій конseкvenції його засудом. Боліши, попільї в першому зверненні в польській адміністрації; коли вона є послем авторитету

польської влади; коли ти гнівдиштесь провокація, коли сойм як не підтримує — то толерує такий побіг процесуального резкуму; коли прокуратори є підчинені адміністраційним чинникам; коли "еклізичними" і вірофідностіми коронними свідками в суді є провокатори; коли свідківство кількох "саїдів" пануючої нації має більше значення від свідківства кількох десети свідків завоюваного народу. То ясно, якими шляхами мусить блукати осміяна справедливість. Зрештою, раз сойм вилічить когось судові, то хіба не на виправдання, бо тим чином можна підірвати авторитет законодавчої установи.

Хоч думка про співпрацю, про

яку мріяли політичні ідеалісти, зразу розпалася як мільяна банька, то хітре режисери все таки від часу мавлю обладнання вогнівки реформи, тутугівських фраз, облудних слів. Поведінка з українськими послем, з народними вибраціями виявила, що тут край всім ірраціональним сподіянням. Закінчився перший акт, кот не вінда ще залишає. Кохній слідуєший буде тільки поглибленим першого, хоч заложення трагікомедії є таке сильне, що в слідувачих актах — без огляду на їх довготу — вже нічо нас не зворушить, не зачепить до жівого. Ненасподіваний виключені, всі знаємо наперед, чим скінчиться ця трагікомедія, якщо вона скінчиться.

Перший акт скінчений, з повним спокоєм входимо в другий, знаючи прийом режисерів.

людів, погрожуючи їм карю. Тільки один мав сміливість сказати: "навіть коли би я мав іти на сплату, не підпишу польської декларації".

Якщо хочете, панове, в тій сподіб переводити закони і давлювати на таку поведінку — то самі бачте, що це не доведе до нічого, бо вернетесь до цього самого розбитого корита. Коли ішвіть населення зовсім вавсяличити декларації, шкільні інспектори не хотять їх приймати. Присутній тут на салі директор департаменту народних шкіл може прияти, скільки тисяч декларацій треба було пересилати через міністерство до інспекторів, які такі пазаді їх звертали до селян і брали іх на особисті допити. (Голос: Скандал!).

П. міністр Тутут може посвідчити всі ці зловнівнання.

Ми подавали до його відома кохній випадок і робили копії в телеграм, які одержували. Ось нові телеграми в Тернополя та Станиславова про погрози інспекторів. Інші вживаюти покришкі "Macierz szkolnej" і видають відозви. Інспектор у Луцьці як голова "Macierzy" видав таку відозву:

"Czytaj, bo to prawda! Jeśli chcesz, żeby twój syn dostał do tobie, będąc w wojsku za szkołę i naukę, której się obiecuje urozy, jeśli chcesz, żeby syn twój dobrze czytał książki i gażele i prawdę ci umiał powiedzieć po polsku i tak, żebyś ty go dobrze rozmawia, jeśli chcesz dostać kawał ziem i laki", (Галас на лавках леншостру) то посыпай dziecko dalej do tej szkły, do której teraz chodzi i już się nauczyło dobrze czytać i pisać. Jeśli chcesz, żeby syn twój nie został takim biedakiem jak ty, jeśli chcesz, żeby dzieciom twoim było dobrze w gminie, na kolei i w wojsku, nie służą falszywych adwokatów, co twoje dziecko zapisują do złej ukraińskiej szkoły. Oni tobie nic nie dali i nic dobrego tobie nie zrobią, a kazać tobę za ta samą ukraińską szkołę dobrze zapłacić jeszcze jeden podatek. Idź więc do sołysa i wójścia i podpisz się, zeby szkoła zoszła i sama, jaką jest teraz. — M. czer szkolna".

В одній польській газеті, яку маю тут, читамо таке: "Нема сумніву, що головна відповідальність за те, як виглядатимуть державні школи у східних воєводствах,

лежить на шкільних інспекторах,

з їх акції будуть ясні вислідки та висновки (голос: Ці вислідки показали віленська куратою). Відтіль та бурмістри — читамо тут та ділі — і деякі інспектори та старости лякаються згадки про них в українських лінійках і це стимулює їх від виконування обов'язку". А обов'язком цим є не допустити до українських школ, і про це не начважують їх у пресі. І далі: "Остаточно всі теперішні приrostки інспекторів є нині нічим, — а на випадок кривди напевно найдемо людей, які спо соби, щоби за ними обстать". (Голос: Шо це за газета?) Це га

Політика повної негації.

Сеймова промова посла С. Козицького під час дебатів над бюджетом міністерства освіти.

(Докицячка.)

Тепер хочу перейти до справи плебісциту, до закону, який прийняв сойм уже рік тому, а не подав як слід до відома народу. Наш народ є під страшим терором та гнетом і лякається висловитися за українською або блоруською школою.

Коли в таких обставинах появляється такий закон, то слід би захотити населення і сказати їй, що би не лякалось висловити свої бажання.

Треба би бодай розслідти афіші про це. Але я на, на жаль, оголошує лише про доразові суди, смертні суди, бранку та інші податки. (Оплески на лавці). На це є час і гроші, але не на плебісцитовий закон.

Коли уряд і сойм, не вважаючи на ці прийняті закони, після року вагітності, який виконавчий розпорядок долати до цього, то населення зрозуміло це так, що зроблено це під якимось примусом та з нехітю.

І що на місцях не треба допустити до їх здійснення.

І довели до того, що галицькі війти, бурмістри, старости та інспектори відразу почали відмовляти легалізації підписів на деклара-

ції перестали це робити, бо очевидчі було пиянене, що це протидержавна діяльність. Уряд видав обійтник і розпорядок, але це все вже було за пізно. На місцях робили по забаганці війта чи старости, якій одержавши відповідні вказівки від своєї зверхності влади. Зловживання починались з того, що для декларації домагались метрикі дітей, знаючи, що в ріжких громадах та селах у нас метрики загинули. Тих, що заявлялися за українською школою, зваливали, що вони є проти Польщі!. В інших місцях

поліція арештувала тих, що писали декларації.

Староста лише за інтервенцією послів випускав їх на волю. Деніде люди ходили кілька разів до громади за посвідченнями і мусіли як на Народі, Дубенського повіту, йти за ними 30 верств до нотарія. І маючи декларації, яким відмовлено в легалізації підпису. Інспектори та вчителі ведуть агітацію, не маючи на це права як урядовці. Так на прям. інспектор Бандурські, у сарненському повіті обізджає повіт, перестерігаючи пози перед вно-

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО передпогуднем

На переломі більшевизму.

В Москві почався кілька днів тому Всесоюзний з'їзд Рад. На порядку нарад відій стоять справи незвичайно великої важливості, бо справа зміни конституції Союза С.Р.Р. Зміна уміння буде вже третім за чергами. На самому початку заступала від 1917 р. конституція Радянської Соціалістичної Федеративної Республіки, від липня 1918 р. вийшла в життя дуже мало змінена конституція "Федерації радянських національних республик" від дня 30. грудня 1923 р. точніше від 1923 р. обов'язує по нинішній день вдруге змінена конституція "Союзу (Спілки) Радянських Соціалістичних Республік". Вже самі назви радянського Союзу яскавохарактер тих змін; вони був чисто політичні.

Перші зміни матиме не політичний а чисто економічний підглед. Вона напевно пройде на відстані, бо її підготовкою займається навірхородніший зізд на противі цілого останнього місяця. Вона буде предметом нарад, перш за все Найвищої революційної установи від "Ради Праці та Оборони" (СТО), а інші зміни будуть авторитетного у справах земіні конституції 14-го Всесоюзної конференції російської компарти. Рада Праці та Оборони підготувала конкретні законопроекти, партія конференція їх переглянула та затвердила а через те можна їх уважати вже принятими. За Всесоюзним зіздом Рад остане тільки формальна частина справи. Він їх згідно з конституцією проголосує і вони вийдуть в життя.

Якіж не зміни? — Едіно з конституцією СРСР не може бути призначеною для приватного капіталу, і в торговлі ні в промисловості, бо і торговля і промисловість є її відомостями. Вправді були спроби "непу" а тепер "неонепу" в торговлі, але вони були так мовити протиконституційними засобами і мали передходовий характер. Всіх непманів стрінула вже раз та й у майбутньому могла стрінуга експропріації з боку держави. Терпішній зізд має саме дати широке правно-конституційне підґруде для розвитку обновленого "непу", тобто поновленої нової економічної політики на полі торговлі, промислу і що найважніше земельних справ.

До промислу допускається за кордонний і свій власний внутрішній приватний капітал. Приватні купці та промисловці дістануть за конну охорону своїх купецьких і продукційних прав. Вони дістануть зможу перевідити явно всієї фінансові і кредиторі операції з усією державами та кооперативними банками. Має наступити навіть частина денационалізація тих фабрик, що донині радвладою не урхомлені. Колишні власники мають одержати їх у посідання по кіцці на арендних правах під тою

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок 10. II. пов.
Кonto пошт. № 143.322.
Адреса для телеграм: "ДІЛО" Львів.
Гол. Редактор приймає
від 1-2 год. передпом.
Рукописи не віддається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 4-20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції,
Бельгії, Швейцарії 20 фр., Італії 750 зл., Німеччині 750 зл., Швейцарії 5 шил. фр.,
Чехословаччині 30 к. Румунії 150 лей, Болгарії 750 зл., Австрії 750 зл. Зміна
адреси 1 зл.

**В справі єголо-
шень звертається
до Адміністрації.**
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 СОТ.

Проти терору.

Приймає посла Волошина в Білоруського Нілью, виголошена в соні з приводу дискусії над буджетом міністерства справедливості.

Викорінення буджету за 1924 р. виявилось сумою 61,134,112 зол., які виділені на міністерство справедливості та підписані посту. На 1925 р. буджетова комісія ухвалила на вимір справедливості суму 50 грн. Більшу її передпомовою, об 71,210,000 зол. Хоча видатки міністерства справедливості високі за залежності 5 проц. загальних суми державних видатків, то все таки в порівнянні з господарським положенням держави, її власністю громадян та ролью, які відіграє Польща в Європі, сума ця є недоприємно високою і може сказатися тільки про політику уряду, які він котеже. І яку здадуть вести на будуче. Надміро високі кредити на залогу міністерства справедливості доказують, що в краю дуже пізький рівень культури, незгоди між суспільством та урядом, доказують (стуванням тисяч візантіїв, які виключують літаки на т. зв. вимір справедливості) нераз у неївідповідаючих наївідмінних санітарічних вимогам тюрем, з днем в них підпадають мукам, катуванням і умирають від них або наслідком від потоку на селі!

Прийшовши до такого переслідування, всі націвни економічні та партійні інстанції стали на широкого не тільки декретами але і конституцією гарантованого об гарантування "неонепу" на всіх наявних ділянках економічного життя. Намічена зміна конституції має безперечно переломовий вплив на наївідмінних проробників і праці. Це комуністичні та проробничі ініціативи, які називають цю реформу "узваженем кулакства", але ці зміни зводять не право-забезпеченим кулаком діяльність і заснованою на селянському селініні. Слово "кулак" вони викликають зі своєї термінології. Іс належить відмінною політикою працівників, видно з того, що законопроект зобов'язує їх асекурувати свої наймітів тільки тоді, як іх є більше трохи у даному господарстві.

Вся проблема "кулака" товкається відмінно на всіх партійних і економічних зідрах та конференціях. В. М.

Побльші кредити для міністерства справедливості будуть зрозумілі, коли їх зважимо зі ступенем скопою в державі. Рішуче спереду, що під повстанням польської держави по нинішній день того скопою не було. А в останніх часах ми бачимо, що уряд вступив на широку бойову бійку з 21 південним, білоруським, 1-8 міліоновим українським нападом. Потім, більшість земель, які вимірюються тільки дикою польською владою, агентами та тільки військовою владою садить все, що не відноситься до тюрем. При тому часту катування залізними прутами, буками, виривають після з пальців а після западають страшні болі половим органам. Жертви таких зущань відмінної С. Бігуській, А. Раківській, Марія Клюй, Конрад Каффнерович, А. Войтюцьким і іншими. Останній А. Войтюч вінер наслідком зущань в містечку Кржеєвіцького повіту. Нешастій має 35 важких ран, при чому мав 26 зломаних ребер.

Справа масових звінців в Польщі є загально відома. Досить взяти до рук першу лінчу варшавську газету, а надійти там відомості про масові арештування соратників білоруського і українського населення, про мінімальні, про корозові суди, про звичайні судові процеси і т. д. Саме тепер відбуваються судові процеси проти білорусін в Гродні та Вільні.

Коли ще мова про число візян у Польщі, то в день 1. липня 1924 р. виносено вони 30.302; тепер наслідком розповсюдження поліції з їх діяльністю репресіями, число візян доходить до 50.000 осіб, в цій же період відбуваються політичні візяни Україні та Білорусін, які обвинувачують за прямування до незалежності, за організацію осліпової праці, за протидержавні агітації.

Імперіалістичні держави не мали перед війною такого великого числа візян "заборонених" і тому тепер недостає візян у цій Польщі. Але підадіть собі в той спосіб, що пакує по 16 людей до однієї кімнатки, призначеною давно на одну особу, або садить їх до підземель та півниці. Налоїдні агентами і поліцією візяни ведуть у тюремах страшного життя. Недостача причин, синів, міни, білла, горячої страви, а зате падмін бруду, насіків, дико обходження з візянами, побої візян — єсі які характеристики притягають польських тюрем. Ті невимінно важкі обставини змушують арештовані члеників, голодівок, бо вони відмінно вмерли наслідком самоволі тюремкою влади. В часі таких голодівок і в часі штучного відхилювання вимерло багато людей у тюремах Білостоку, Гродна, Львова і інших.

Факти биття візян притягають країси: реколюцієві місця у тюремах: вінчавських, у львівських тюремах є візяни, які в часі слідства мучив електричним током комісар Лабак.

ПОЛЬСЬКО-ЖИДІВСЬКА УГОДА.

Конференція посла Райха з мін. Скшинським.

Жидівська мрія є близька, здійснення. Те, про що мріяли жидівські політики від відомих листопадових подій в р. 1918, до чого вони зіткнули, щоб якнайскоріше, не тищем, не заулково, але явно і славно наблизитися до державного жолоба, стає фактом довершенням.

Ще перед кількома днями все-сильний, брутально-цирил Ст. Грабські винчав "paler nosier" жидівському капіталістові Лімпартові на тему "антинапіанського" відношення Жидів і їх звязків з "українською і білоруською опозицією", а вже два дні пізніше приходять відомості про конференцію посла Райха в мін. Скшинським для вирішення польсько-жидівських взаємостей. Дивним дивом ініціатором польсько-жидівської угоди є нікто інший, тільки той же Ст. Грабські та переговори про угоду по відомостям сіоністичного "Нашого пічеліонду" ведуться вже від довоального часу. Таким чином Ст. Грабські поширює свій ідеяльготін і фактичний вплив також на польських Жидів.

Переговори узмістовлюються в отиски точках:

1) Припинення екстермінаторної

Кошт пошт. ішад. 143.322.
Адрес для телеграмм
"Діло" Львів.
Гол. від 2-го грудня 1918 р.
Редактор приймає
згоду передати
Рукопис не зберігати.

В Америці 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр., фр.,
Італії 750 зл., Німеччині 750
зл., Швейцарії 5 шл., фр.,
Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 750 зл.,
Англії, Австрії 750 зл., Заніка
здрес. 1 зол.

до Адміністрації
цина
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 СОТ.

На переломі большевизму.

В Москві почався кілька днів тому Всесоюзний зізд Рад. На порадку нарад візду стоять справи незвичайно великої важливості, бо справа зміни конституції Союзу С.Р.Р. Намічена зміна буде вже третьою з черги. На сьміблу початку застувається від 1917 р. конституція Російської Соціалістичної Федерації Республік, від липня 1918 р. вийшла в життя дуже мало змінена конституція "Федерації радянських національних республик" а від дня 30 грудня 1923 р. точніше від 1923 р. обов'язує по нинішній день відруге змінена конституція "Союзу (Спілки) Радянських Соціалістичних Республік". Вже самі назви радянського Союзу дикують характер тих змін; вони були чисто політичні.

Теперішня зміна матиме не підлинний а чисто економічний підклад. Вона напевно пройде на візду, бо її підготовкою займалися нафірнородні зізи на противі цілого останнього місяця. Вона буде предметом нарад, перш за все Нафіншою революційною установкою в то "Ради Праці та Оборони" (СТО), а під час нарад буде авторитетної у справах національності конференції 14-го Всесоюзного конгресу російської компартії. Рада Праці та Оборони підготовила конкретні законопроекти, партійна конференція їх переглянула та затвердила а через те можна їх уважати вже принятими. За Всесоюзним зіздом Рад остана тильки формальна частина справи. Він їх згідно в конституцію проголосує і вони вийдуть в життя.

Якіж це зміни? — Згідно з конституцією СРСР не може бути приватного капіталу ні в торговлі, ні в промислі, бо і торговля і промисл націоналізовані. Вправді були "проби" "чепу" а тепер "неонепу" в торговлі, але вони були так мовкі протиконституційними засобами і мали переклобовий характер. Всіх непримінні стрінула вже раз та в майбутньому могла б стрінуга поля експропріації з боку держави. Теперішній зізд має саме дати широке право-конституційне підложение для розвитку обновленого "непу", тобто поновленої нової економічної політики на полі торговлі, промислу і що найважніше земельних справ.

До промислу допускається за кордонний і свій власний внутрішній приватний капітал. Приватні хущі та промисловці дістануть за конною охорону своїх купецьких і промислових прав. Вони дістануть змогу переводити явно всік фінансові і кредитові операції з усіх державних та кооперативними банками. Має наступити навіть частинна денационалізація тих фабрик, що донині радіально не урухомлені. Колишні власники мають одержати їх у посідання по-кощо на арендуних правах під тою умовою, що урухомлювати. Держава обінє їм на це кредити та звільнення від податків до того моменту, аж вони начнуть давати доходи.

Крім того намічено утворювати дімашній т.зв. кустарний промисл і ремесло. На зразумілі намкові це значить повернути для того промислу і для ремесла всі права, якими вони користувалися перед комунізмом. Отже росіянки мають право удержувати термінаторів, челядників, мають право поширювати свої варстви та вести цілкові капіталістичні варствати, підприємства. Крім того кустарники дістануть змогу покористуватися цілим рядом податкових полегшень.

Та найважнішими будуть справи сільського господарства характеру. В зміній Конституції має найти законне умотивування розвитку чисто-капіталістичних відносин на селі. Законом охорону лісткани "кукал" він дістиче право на довільний наем робітників на удержання наймитів, на продовження на посаді норм робочого дня, в навіть на їхніх малолітніх робітників до легкоті праці. Це є кумулятивні терористичні так і називають що реформу "узваженім кулаків", але інші звуть її право-забезпеченням заходаподібного і засібного солідарності. Слово "кукал" вони вникають зі своєї термінології. Їх цілком ідуть відмінною для фінансової обстановки, видно в тому, що законопроект зобов'язує їх асекурувати своїх наймитів тільки тоді, якщо є більше трохи у даному господарстві.

Вся проблема "кукал" торкається найдовше на всяких партійних і економічних віддах та конференціях.

І результатом усіх цих нарад будуть підсумки, проголошенні уставами Ріккова в таких формулах:

Безглузям треба вважати думку про те, що економічне підпорядкування села буде проходити шляхом одночасного, однорівного і плавного зросту всіх 22-мільйонів селянських господарств. В умовах пільгового товарообороту і добровільного, селянського економічного підприємництва більшій пріоритет буде для одніх господарств, підвищений для інших і цілком засліваний, або занепад для третіх. Тому відсутність сільського господарства неминуче зважанням на зближення підприємств в селі та в розрізім армії та землі. Оскільки пільговий засіб на нашої економіки, закріплюється за II (комерційним) членом високих, можна розглядати як клас влади, панівне становище відносин на селі".

Прийшовши до такого переслідування, всі наявні економічні та партійні інституції стали на шлях широкого не тільки декретами, але й конституцією гарантованого об'єднання "человека". На всіх наявних ділянках економічного життя. Намічена зміна конституції має підтверджено переломове значення для пільгового розвитку чисто економічних, але і наскрізь політичних процесів, що наївріватимуть у нутрі СРСР. Ця зміна є залізним етапом на шляху відступу перед об'єднаною капіталу. Для нас Україна це зміна конституції, яка вказує на пільговий розвиток через те, що вона дає змогу на економічне та політичне відродження українського солідарності у прикоронному темпі. А солідарство в ниніших часах є найбільша розвална сила, що може відродити націю. В. М.

Проти терору.

Примова посла Волошина в Білоруському клубі, виголошена в сонні з приводу дискусії над буджетом міністерства справедливості.

Виконаний буджет за 1924 р. витрачав суму 61,134,112 зол., які виділено на міністерство справедливості та підписані мною урядом. На 1925 р. буджетора комісія ухвалила на пільги справедливості суму 50 зол., більшу від попередньої, більш 91,921,076 зол. Хоча видатки міністерства справедливості винесли збиток 5 праця загальну суму державних видатків, то все таки в порівнянні з господарським положенням держави, які в абсолютній кількості зростають, які відповідають зростанню вимог та вимогам, які виникають літами на т.зв. вимир справедливості низької навколої, які виникають від розрізанням та вимагають від них або наслідком недуг та голову.

Підбільшений кредит для міністерства справедливості буде зрозумілий, коли їх зможе зі ступенем скоком в державі. Рішуче стверджую, що від постганізації польської держави по нинішній день таємою скоком не було. А в останніх часах ми бачимо, що уряд вступив на шлях звільнення Білорусі та збройної війни з 21 тисячами білоруськими та 18 тисячами українськими пародом у межах Польщі, які відмінно відповідають польським вимогам. Але вони відмінно відповідають польським вимогам, які вони вимагають від нас, що вони змінюють структуру більшістю органів. Жертвами таких змін є польські С. Вітоський, А. Радзівіль, Марія Кіль, Конрад Каврилович, А. Войтюк та інші. Останній А. Войтюк вже наслідком зумів у місцевій Кожілівському поїзді, на чому мав 6 злочинів.

Справа масових злочинів у Польщі є загальним явищем. Досить взяти до рук першу лінцу варшавської газети, а найдовше таємноти про масові арештування серед білоруського та українського населення, про мінімізм банди, про діорози судів, про звичайні судові процеси і т.д. Саме тепер відбуваються судові процеси проти Білорусів у Гродні та Вільні. Коли Ідея моза про число злочинів у Польщі, то десь 1 липня 1924 р. видовано 39,302; тепер наслідком розлаштування поліції з її ділами /репресіями, число злочинів доходить до 50,000 осіб, в чому переключають політичні вимоги Українці та Білорусів, яких обвиняють за прямування до незалежності, за організацію освітньої праці, за противдержавні агітації.

Імперіалістичні держави не мали перед війною такого великого числа вимог "саботажників" і тому тепер недостача вимог у цілі Польщі. Але вони радять собі в той спосіб, що пакують по 10 людей до однієї кімнати, привізеної давно на одну особу, або саліть їх до підземель та пічниці. Налоїдені агентами і підпільниками вони відуть у тюрях страшне життя. Недостача прич, синів, міни, білла, горячої страви, а зате надмір бруду, насилля, дике обхідження з вязаннями, побоївництво — Ось які характеристики прикмети польських тюрем. Ті невимінно важкі обставини змушують арештованих чинатися голодом, бо вони воліють вмерти насилком самоволі тюремної влади. В часі таких голодів і в часі штучного відмінення вимирено багато людей у тюрях Білостоку, Гродні, Лівві та інших.

Факти биття вимін викладають криєсів: революцієві мали місце у тюрях: включавши східні, у львівських тюрях: вимін, яких в часі слідства мучив електричним током комісар Лабік.

Сама судова процедура від злочину судів до дозорів відбувається під присесом прокураторів і поліційних урядів. Найближчі до населення місцеві суди обсадженні не правниками, але людьми, головна прикмета яких полягає в тому, що вони

ПОЛЬСЬКО-ЖИДІВСЬКА УГОДА.

Конференція посла Райха в мін. Скшицьким.

ділянках політичного, соціального і культурного життя!

3) заспокоєння культурних потреб юдейського населення.

Польська сторона бажала піти до переговорів відомого жидівського діяча Л. Вольфа, але посол Райх, Бажаючи виключно собі прописати успіхи, спротивився цьому. Переговори мусить бути підпідсилені посередною в жидівським клубом, який єдиний є управлінським виступати в імені жидівського населення в Польщі.

Що переговори ведуться, відомо нам було вже давніше. Відомином цього тепернянням настрою між поляками і жидім в зміні на фронту в жидівській пресі, головно варшавськім "Нашім Пшегельонді" і львівській "Хайлі", що є власністю однієї видавничої спілки І органами проводу жидівського клубу (пос. Райха в мін. Скшицьким для вирішення польсько- жидівських вважень. Дивним дивом ініціатором польсько- жидівської угоди є інший інший, тільки той же Ст. Грабські та що переговори про угоду по відомостям юдейського "Нашого пшегельонду" ведуться вже від діяльного.

На підлогах сумінує, що угоду буде доведена до кінця, себ-то що жиді вже не тайно, але явно й маніфестаційно перевіряють на себе польську "культурну місію" на українській і білоруській національний території. Цей факт витворює нове положення, яке вимагає глибокі і передумані застосування з нашого боку.

Пам'ятимо: Рідна Школа — це народна фортеця, це певний зважист у добі лихоліття!

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОУДНЕМ

Противенство культур.

Польща і Росія взаємно себе притягають. Між ними нема глибокого противенства інтересів, а в гільки суперництво на полосі, що простягється між Польщею і Росією. І якраз те суперництво викликнуло боротьбу, спричиняюло війни, в яких довело до розпаду старої Речі Посполитої. В чим же зацікавляється польсько-російської боротьби?

В польській публіцистиці публістичні історії здобувають право громадянств, видуманий і зручно зафіксований, к оムу на л, що корінь польсько-російського антагонізму, що суть польсько-російської боротьби, що не приходила пропасті спорів і сутинок має своє джерело в противенстві культур: скілько-російської і західно-польської.

Ніцо не є більше далеке від правди, як ця видумка, як цей безвідмінний комунізм, який поляки еж до абсолюту оперують на всіх ринках Європи. Недавно померший польський публіцист А. Холонескі в одній зі своїх брошур (*Isiota walki polsko-rosyjskiej*) вичерпуючи показав, наскільки подібні твердження мінаються вправдою.

Польсько-російська воююча сім'я, стара, від XVI до XIX. ст. Польща вела від 16. воєн з Росією. Перший московський цар іван III, в роках 1499—1503 вступає на пограничне Польщу і бере частину велель. Біля Лесни. Від того часу кожне польське походження веде війну з Москвою. Жигмонт Старий веде три війни. В четвертій в ряду Смоленськ лишається з Москвою. В п'ятій Іван Грозний здобуває Попівку, в шостій Стефан Ватовіч бере верх над Москвою. За Жигмонта III, польські війська під проводом Жуцькевського вступають в Москву. І знову Володислав IV, веде нову війну, на Яна Казимира принадає дві війни. Після "потопу" Польшу розкладають всія рутункові конфедерції аж до її падіння.

Польсько-російський антагонізм кав і лірчині інтереси під назвою "вічного миру". Але кожний "вічний мир" ("wieczny pokój"), був нетрівкій. Ніколи не вдалося погодити інтереси Польщі з інтересами Росії, хоч були спроби поширення і в XIX. ст. Так Олександр I та Микола II, були польськими королями. Також конгресове польське королівство мало свої національні інституції: сойм, уряд, армію. В рр. 1860—1862 марг. Велькопольські за одними махом усунув 12-тиасичну армію російського чиновництва, а Конгресівка одержала знову свій власний уряд. Замісці зголі і співправи, дунав серед поляків оклик: до зброя! — і "вічний мир" топтався в грязі.

Станін не вибухали тоді, як було наївше, але як було розміро наївніше. Отже лишається противенство культур, про що вже згадувано. Та приспівати тога під ріжником непреможну всесильність значить завладнати брешиною й під часності. Напр. Жиди примають станін по вибухах то, як часто стоять в перших рядах засланої культури від все таких почесних позицій більше або менше занепавлені. Свого дня відому, що виключно чи перетворюючою культурою до групти всіх народів, племен і раси Америки, думають антисемітські кліни Франції і Італії, Англія і Німеччина мають культуру того самого покроя, а все таки вони століттями живуть в паках антагонізмів. У великих світових війнах не боролися дів культури: східна і західна, тільки народи різних культур загальних і національних. Таким чином їх однородність культур не творить ділін між народами. Іх рідкородність не виклює однородних альянсів. Ріжники культури не були і не є теж причиною польсько-російської боротьби.

В польсько-російських взаємінав відбувається подібний процес: приєднання і відлучування. В одніх з цих фраз наступав "вічний мир" і сповідання, в другій боротьба і війна.

Довгий час у Польщі і Росії циркулювала думка про потребу політичної чиї. Насильного приєднання Литви Поляні не вважали звором викличним, тільки частиною великої праці. Перед наступними поколіннями було ще більше завдання: зединити в один державний організм Польщу, Русь (Україну і Білорусь), Литву і Москву — очевідно під супрематією Польщі. Останній з Ягайлонів вдавав віддати польський престол Іванові Грізному.

По німецькім експозе.

Дипломатична мовчанка. — Справа окупації. — Гарантійний пакт І Ліги Націй. — Сумісні східні кордони. — Роля спіл.

Німецький міністр закордонних справ Штреземан має неслеке завдання, коли виголошуєвав останню програму промову. По численних заявах німецького уряду, що вибір Гінденбурга не зможить напрямку дотеперішньої закордонної політики, треба було торкнутися реальних актуальних питань і дати доказ: як Німеччина увівляє собі землінини в найближчими сусідами і споїми дальніми опуканнями.

Першою характеристичною рисою цієї промови була липсьма-

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
П'ять Ринок 10. II. пов.
Кonto пошт. підл. 143.322.
Адреса для телеграфу:
"Dilo" Львів.
Головний Редактор Ірина
вл. 1-а гол. передплот.
Рукописів не зберігається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 420 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії, 20 фр., Італії 750 зл., Німеччині 750 зл., Північній Америці 5 лв., Румунії 150 лв., Болгарії 750 зл., Австро-Угорщині 750 зл., Зміні апесі 1 зл.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ДВОРЯТИНИ
ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 СОТ.

Кандидатом до польської корони був царевич Федір Іванович. Серед польської шляхти широкий відгук. Мін находила думка: "by cholat byc' Fiodor jako Jagieło". Опеля наступила трагікомедія Самовідців. Аж до Петра Великого, який утвірив самодержавство при допомозі західних інших дрівків, менше або більше прорівалися в Москвішині польські вільви. Змагання міжнадзвичайної Польщі з Москвою вилукнуло в русофоба Бобрінського незвичайний подив "powziętość empatii polskiej", срібні рузы вигравані на Iron polski cara Ivana ukierunkowane wsiadły, із якою пактів відсутні. — "Wszystko co do mnie brakło, państwu lwowskemu otoż przyszedł przesyłek do cywilizacji i jej wielkie przewidzenia zdiagnozować". — "Była to niewałtpliwie przewleka, na polu i uyczyszczała myśl z całego berkożewia!" — заключує Бобрінський в смутку.

Російська культура піколи не була в різкій боротьбі з польською. Вистане вгадати, що в трьох перших десятиліттях XIX. ст. Росія поширила з польською культурою на областях із польськими. Таким чином її однородність культур не творить ділін між народами. Іх рідкородність не виклює однородних альянсів. Ріжники культури не були і не є теж причиною польсько-російської боротьби. В польсько-російських взаємінав відбувається подібний процес: приєднання і відлучування. В одніх з цих фраз наступав "вічний мир" і сповідання, в другій боротьба і війна.

До все це доказує, що противенство культур не може становити чоловікою причини польсько-російських розходжень. Польсько-російський антагонізм пливе з інших джерел, а боротьба між Польщею і Росією піколи не мала характеру культурного, тільки виключно політичної. Її підкладом є реальні суперечності інтересів. Є не боротьба за державну область розросту, а за терен поширення, боротьба за Україну і Білорусь.

Ф. ф.

тична мовчанка про становище до Франції та Англії. Це становище підкреслюється точнини, на думку Штреземана, виконуванням плану Доза. Навіть коли міністр закордонних справ кавав про справу окупування території — він ставав не звертати свого жалю під безпосереднім адресою держав, які залишили ці території, а казав про несправедливість мирного договору. Відомо, що Німеччина так само як Франція вважає окупацію Рейнській з питанням гарантійного

пакту, хоча річ ясна, виходить із зовсім протиного становища у цій справі. Штреземан досить рівно критикував факт, що Німеччина до цього часу не одержала ніж народного союзницької комісії, яка мала ствердити протягом Німеччини щодо стану роззброєння. Таке заявлення є на його думку, лише текстом, щоби продовжувати дальше окупацію Німецьких територій. Всі неточності роззброєння вводяться до прібачи, які можна погодити при взаємній добрій волі, потрібні до порозуміння.

З питанням роззброєння виявляється справа гарантійного пакту, — в гарантійним пактом питання вступу Німеччини до Ліги Націй. Союзні держави хотіть приволити Німеччині формальними кляєвляями Ліги Націй, а щононто почати дискусію про представі гарантійного пакту. Німеччина спершу хоче одержати умовини, які дадуть їй запоруку, що вступ до Ліги Націй не є звернений виключно проти неї. Це думки Штреземана не відповідають просто та безпосередньо, а обмеживають на невдовзінні заяві, що ніякий гарантійний пакт, який не постане при співучасті Німеччини не може бути доцільною розгляданою іншого європейського заплатного становища.

До цієї загальнюючої заяві додає він ще дуже реальну уяву, що скільки кордонів, сумежні з Польщею, не прийде піколи нікакий німецький уряд як остаточні. Такий стан є зважанням на кордони Німеччини. Коли вважати, що такі самі заяви складають також польський уряд, відповіючи, що піколи не згодиться на порушення теперішніх своїх кордонів — то ясно, що союзники, які хотіть погодити двох неприміримих сусідів мають ще важливе завдання, як міністр республіки, що хоче у своїм експозе вибілити чорну постать свого новонизованого президента.

Остання промова Штреземана есенціональна тим, що вона стверджує фактичну однодумність усіх політичних напрямків німецької політики у тому болісному пункті, який вражає національну гордість кожного народу, переможеного не на те, щоби вимірити йому справедливість, а на те, щоби спинити його дальший розвиток у природних межах його сили. Німеччина не має наміру вирівнювати свої долі силово — каже Штреземан. А одночасно він не додав того, що розуміють усі без пояснень, що зректись тієї сили у майбутньому не може ніякий народ.

Звідкіля пічентися дискусія над гарантійним пактом при такій стані справ? — над цим ломлять собі голову всі дипломати, що бажають міра, а не мають засобів змінити ще раз географічну карту Європи.

Чи вони є членом Кооперації "Рідна Школа"? Як ні, то вишіться негайно! Один улі (пай) 5 зол., число улідія необмежене. Вписове 50 грив. Заява приступлення монін держави.

Ked, czas. "Dilo" we Lwowie, Pr. 359/25, W. Imieniu Kredytospolitej Polskiej i Sąd Okrewny karty orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prezowy we Lwowie, ze wstęp artykuł, umieszczonego w czasopismie "Dilo" Nr. 107 (10.482) z dnia 17.V. 1923, w artykułach pod tytułem 1) "Stratyki i straszaki" między słownami: a) przewalni i przypisem, b) dwojaka nazwa, z (1)

Dzpp. Nr. 8. 1863, pod 2) uznał dokonaną w dniu 16. maja 1925 r. konfiskatę za niezdrowi i zarządzili znieszczenie całego pakietu, który wydany był w dniu 10.VI. 1923, w czasopismie "Dilo" Nr. 107 (10.482) z dnia 17.V. 1923, w artykułach pod tytułem 1) "Stratyki i straszaki" między słownami: a) przewalni i przypisem, b) dwojaka nazwa, z (1)

ДІЛО

ВХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЯМ

Предмет торгу і дарунку.

Історія, якої завданням є подавати зміни та переміни, що заходить в громаданствах, системизувати їх і освітлювати, покаже наявно, що ніколи не було різних противінств між східною (російською) і західною (білоруською) культурою. На основі історичних даних можна доказувати, якраз наявно, в саме що «важко сказати»! Тільки в психічній площині від часу до часу виникали розкошлення, вибухала боротьба за посідання українських і білоруських земель. Оба противники не ціпали Русинам (Українцям і Білорусинам) щедріх обіянок, щоби тільки здобути і захопити Українські і білоруські простори та щоби після кожного успіху зломити «святочі» укови.

Як згадано, спершу персональна унія з Литвою (Ягайло), а після державна унія (Слуцька) наложила на Польщу обов'язок боротьби з Москвою. Та такий же обов'язок боротьби з Польщею одержала І Москва, скоро тільки захопила частину українських і білоруських земель. Однак і в площині політичної польсько-російської боротьби були моменти взаємного пригнання і відтручування, над якими домінував принцип поділу тих земель для лекшого їх планування і політичної, культурної та економічної півеції. Вже люблинська унія 1569 р., переведена під клеміч «рівні в рівнині», вільні в вільними, завершилася насильством по ділу і українських земель. Королівськими декретами відірвано від литовсько-російської держави Волинь, Поділля і Київщину і приєднано ці землі до Корони. Російський елемент ослаблено по-ділу між двох держав: Польщу (Литву, Берестейська унія (релігійна) 1596 р.) була консеквенцією люблинської і мала на меті ще більше ослабити український народ.

Ідучи на знищення українського народу, польська політика не вагалася сипати щедрими обіянками, гримаючи за спину кривавий меч. Задіяно було би згадувати всі улови в Польщі, починаючи від «привілея» Казимира Великого через умови з Богданом Хмельницьким, Іваном Виговським (Гадяцький трактат 1658 р.), гетьманами Руїнаж до «золотих» повстанчих грамот і варшавської угоди Петлюри 1920 р.

Та нам цікавіше буде розглянути другу сторону медалі: відношення Москви до України і Білорусі в їх боротьбі з Польщею та згадати подіїнокі доби не лише польсько-російського відтручування, але й пригнання.

Московське царство, опісля російської імперії, а тепер радянська держава вважається освободителькою пригнічених. Московське царство «освобождує» Українців і Білорусинів, російську імперію Славян, а радянська держава поставила собі ультиматум весь світ з капіталістичного світу, і відповісти спільному

спорідненості Українців і Білорусин?

Коли на початку XVI ст. кн. Михайло Глинський піддав боротьбу за природу супротиву руського елементу в обнаті польськими впливами Вел. Князівства Литовського. Москва не дала йому ніякої фактично допомоги. Зовсім байдужно слухала Москва — як це сказав в своїй промові в Переяславі Богдан Хмельницький — «шестилітній благачинії України про допомогу, а московський Земський Собор»! На це «благачинії» клал реплющо того чисту, що «Черкаси не стерплять руки великого государа». Але скоро тільки велика українська революція дозволила польській могутності до розвалу, князь Олександр Михайлович «блаженська» на «Благачині Черкас» (Українців) і принаймі під свою високу руку. Та за відмеження України при Москві треба було ще все таїти боротьби. Москва продумує над тим, як би тільки прибрати до рук України, як би знищити її повноту, як би на неї наложити важке московське ярмо. В цьому напоянку розвивається вся хитрість Москви. За те що Польщю підпорядкується Москва не лише в руках чинах, але в р. 1667 остаточноїчно наємніться на її боротьбою українського народу за волю, заключуючи Андрушівський мир, яким разом зберігає тіло України. Андрушівська укова, ця крівава рана, позою ятиться завдяки Москви на житії тільки України. Майже всі українські гетьмани, навіть мало потенції Дем'ян Многогрішний, боркують Москви за Андрушівський мир і ринягають його зірвання. Але даремне.

В р. 1686 знову підтверджено Андрушівський трактат між Польщею і Москвою. Гетьман Самійлович, що постійно накликував Москву звикти спілки в Полікам проти Туреччини і вединні Україну, після невдачного московсько-українського походу 1687 р., за підозрений в його саботуванні, був тяжко покараний. Також вічні налагання гетьмана П. Дорошенка, що Москва обезпічала обі розперти України, не находили ніякого відгомону. Хвастівський полковник Семен Палії даремно звертався через Мазепу до Петра I, щоби той зголосився на обезпечення Правобережної України в Лівобережному. Петро відповів, що він не хоче входити в конфлікт з Польщею. І він не лише не входив, але в Августі 11. заключив союз проти Шведів, зберігаючи андрушівський status quo щодо України.

Москва не лише ніколи не обстоювала інтереси України, але й робила все можливе, щоби утвердити панування польської шляхти на Правобережні та знищити останніх українських державин на Лівобережні. Найкращим доказом цього криваве здавлення Катериною II.

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Площа Ринок 16. II. поверх
Кonto пошт. № 143.322.
Адреса для телеграм: «Діло» Львів.
Гол. Редактор приймає
під 1-го гол. відповідальність.
Рукописи не зворотяться.

ПЕРЕДГРУПАТА:
Міжнаро. в краю 4-20 зл.
ЗА ГРАНИЦІЮ:
В Америці 1 дол., Франції,
Польщі, Бельгії 20 фр.,
Італії 7-50 зл., Німеччині 7-50
зл., Італії 5 зл., фр.,
Чехословаччині 30 зл. кр., Румунії 150 дин., Болгарії 750
зл., Австрії 750 зл., Італії
1 зол.

В спрэзіягоп-
шэн звертатися
до Адміністрацыі.
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 СОТ.

можновладства. Росія пришла кінці піділувати боротьбу українських мас, гарбничої наїкрапці куски в поділів Польши. Не цибу є відповідь. Імператор Олександр I, під впливом кн. Чарториського, довгий час посіється в пумкою приєднати до Конгресівській Літві та Правобережній Україні. Навіть російські революціонери вдобували симпатії Поляків коштом українських земель. Декабристи (Белуха, Роман) не лише — зрештою звісно слушно — признавали незалежність Польщі, але віддавали польським революціонерам (Кожинському і Гродецькому) також і землі, які не є достаточно заселювані (Городищенські, частини губерній Вітебської, Мінської і Волинської). Сам Пасєль з автографом в р. 1825, що декабристи пішли успішно революцією, відпустив Полякам з українських земель, що тільки вможуть. Проект конституції Серго-Солов'євича передбачав національну відміну (становчі аборти) в Москві, Варшаві, Ризі, Гельголанді, півн. в Іркутську, тільки що

в Київ. Українські землі в рахунках російських і польських революціонерів у найкращому, равні були геополітичні, якщо російські революціонери не обійшли в тій державі Польши. Проект Бестужев-Рюміна в початку XIX ст. відносно революції Москви в Ризі в 1921 в нещідливим додатком арт. VII: «Польща має особам української, російської і білоруської національності, що передують в Польщі, на підставі рівноправності національностей, всі права, які забезпечують вільний розвиток культури, мови, і виконання релігійних обрядів. Особи української, російської і білоруської національності в Польщі мають право, а можак внутрішнього законодавства, культувати свою рідну мову, організовувати свої школи, розвивати свою культуру і закладати з цією метою товариства й спілки».

Як бачимо, Москва ніколи не обстоювала інтереси України, а українські землі були в неї постійно предметом торгу і дарунку, очевидно — для «єніхівців». Ф. Ф.

Кольоніальна авантюра.

Поразка Еспанії у Мароку. — Абдуль-ель-Крім. — Суперництво держав. — Внутрішні настрої Франції.

Мароканська війна свійша в стадіо, якою починається сквалентна європейська політика думка, захищена можливими воєнними компіляціями. Як довго в Мароку війна вспін в Іспанії в т.зв. Ріфенціями, що більш затяжно місцевий характер. Аж ось в осені минулого року почався повільний затор у загальній ситуації. Дарма, що Іспанія вислала туди 100.000 армію, напівздаче, кочуюче пламя, яке окуну не має більш 30.000 людей, привело Іспанію покинути свою силу.

З цього моменту на першій план виступає особа полковника африканських племен Абдуль-ель-Кріма: Іспанська смуга на побережжі сучасній з Гібралтаром, місця під французької, мала на меті не допустити Франції до Гібралтару Й Англії до другого берегу пропливи. Іспанську територію заселяють три різні африканські племена: северини, найбільші, між простором Цевіта та Джебала від заходу, і простором Мелілі від сходу заселюють саме Ріфенци, найбільше війовничі племена, що зосереджують свою інші у війні проти Європейців.

«Елі Абдуль-ель-Крім справився з Іспанцями, він ударив на французьку залогу. Хоча з Франції вислали підмогу у війську та літаках і раніше вже приготувались до цього нападу, оборона проти Ріфенцив не дала вдоволяючих успіхів. Для доцільного ведення бою Французи мусили би зайняти територію покинену Іспанією. А хоча Іспанії не можуть подобатися успіхи Ріфенцив, вона одночасно лякається, що Франція, вийшовши переможцем, не покине бувшої іспанської колонії.

Тимчасом Абдуль-ель-Крім виявляє не лише стратегічний хист, але

сулмана проти християн. В армії Абдуль-ель-Кріма має бути чинило імператорських та російських офіцірів, а воєнне анархія має морець постачати англо-американське підприємство. Англія, кажуть, воліє мати до діла з незалежною державою Ріфенцив, під своїм протекторатом, ніж з поширенням впливом колоніальної Франції, яка сягає по Гібралтар.

Ця складна ситуація мала свіжо довести Францію та Іспанію до тайного договору, щоби спільними силами, сущою та морем, притиснути африканські племена. Внутрішні становище Франції таке, що публична опінія сильно сквилює на подіях в Мароку. Крайне криє лівого бльоку висловлює щораз частіше своє невдоволення, що уряд не може повної правди, і готов втягнути країну в авантюру на довшу мету, що коштуватиме чимало жертв у грошах та людях. Голова уряду Пенлеве заявив у свіжій промові, що тут діло не єде про кольоніальну експанзію, а про необхідну оборону перед нападаючими і збереження кордонів, призначених Франції Версальським договором. А проте, хоча французькі військовики операціями в Мароку проводить така велика індивідуальність, як ген. Ліоте, загально шанований як герой та письменник, тривожні голоси на адресу війни в таємній країні, де війні треба вести таємно — не вгазують.

Вистане якнайменша невдача, щоби теперішній уряд захитається. Ось якими питаннями, зверненими на адресу уряду, ясновує один з редакторів французьких денніків усю гостроту проблеми: «Висиласмо у Мароко підмогу. Скільки людей є там? Скільки ще буде треба, щоби відстигти таємні? Ми, коли наша

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЯМ

На двох стільцях.

Російська політика постійно спирається на двох стільцях. Починаючи від 1654 р. (Переславський трактат), в кінчачочі рижськими логовищами Москва облягувала Україну повіною великих слів і великих обізників, як собі захищала діла, які часто всуверені проголосували словами, ясно передавши інтересам українського народу. Важчим для фактів, логовою, якій 1667 р. включила в літоворські містечка Андрушівські піарська Москва з шляхетською Білою і логовою, яким позерто Україну, надівши її учасникам українських представників. На допомагання українського уряду відповіли піарські вступники, що не підмінити допускати по нараді підпаниці там, де йде поземка між державами чи їх вступниками. Теж саме повторилося, де заключено логово, не також між Польщею і Росією, як під час між Польщею і Україною. Ті України виступали в Ризі тільки Формалью, фактично конфідентом українського і біло-руського народу, головилась в польськими імперіалістами червона Москва. І тут раділися тільки держави, а під часіні (Ю. Коцюбинський) виступали в додаточній статті.

Російська дипломатія в тут зробила підповідний жест. В халатному складі арт. VII, на основі взаємності російської дипломатії забезпечила "особам української, російської та білоруської національності" всі права, які забезпечують вільний розвиток культури, мови та виконання релігійних обрядів". Тільки підуть: Україна, а реште, Росія трактатово забезпечує, пів міл. Поляків на Україні культурно-релігійні права та забороняє Польщі до забезпечення таких же прав для 7-ми міл. Українців, 3-х міл. Білорусінів і яких 100 тисяч Росіян під Польщою. Чи не подивується про порозуміння населення та відмінних прав, підставі рівноправності національностей? Ця пропорція буде ще досаднішою, коли уявимо собі, що Українці та Білорусини під Польщою мають свою національну територію простором рівно польський, а Поляки на Україні мають безтериторіальнюю. І для цієї безтериторіальної жменьшини відношення до населення Рад. України створено зокрема (автономні) волості в польськими школами, польською урядовою мовою, навіть польським судом, на потреби цієї жменьшини відпускається значні кошти в українського державного скарбу, виділяється відповідну літературу (понімаємо тенденцію, яка для всіх є одногоН напрямку) та однакової вар-

іловії акцептує справедливість і привільїстість українських домагань.

Так було в Харкові, де треба було відзодити Україну, але інші газети висловилися кілька ділі піднімачів в Москві на загальну союзницьку відповідь. Тут Чичерін теж винеслися на халатині VII, атикулом рижского трактату, в якого підкориставши старого дипломатичного пункту побудівши інші висновки, як Шліхтер в Харкові. Вже не було тут мови про "більш активні та енергійні заходи" супротив Польщі тільки про скріні, які не місії дорожають. І Чичерін стверджує, що арт. VII, рижского трактату, став у Польши і нерівно в Білорусію, означає боротьбу і було би з того приводу шукати сатири фахції "шляхом війни". Політика царя, уніп'є насилівши місії, позбавила якихнебудь зборчих тенденцій (розуміється, у відношенні до Польщі). Задінення арт. VII рижского трактату в боку Польщі є після давнини відмінною Польсько-білоруськими взаємовідносинами. Постанови рижского трактату, які менше будуть виконані, чим більше будуть вагострані відносини в Польщі. За те толпання VII, арт. рижского договору в Польщі тим менше яскраво чимало підуть відповіді між СРСР та Польщею.

В Польщі існують два напрямки, відносячі до місії. Перший, хоче поширити свої впливи на Румунію та Білорусь. Схід як по Персію, другий (селане і промислові) породжені в СРСР. Очевидно, рос. політика витягає руки до цього другого, міжнародного напрямку. В компанії з польською політикою — як твердить Чичерін — навязання тільки нормальних відносин в Польщі займає одне в головних місцях.

І Ріков, голова центрального уряду, теж вказував на неінформальності відносин в Польщі, яка в деякі міри пояснюється тим, що національна та білоруська Польща стоїть у відворотночому відношенні до польської політики. Воно розділяється на польські Білорусі, а на гравіні Рад. України — польська Україна.

Таке суперечінство викликає в боку гнетених національних меншостей симпатії до СРСР. Але, очевидно, польські можновладці мусять нехтувати тими симпатіями "для виниції цілії".

Як колись, так і тепер інтереси України і Росії не йдуть по одній лінії. Росія нахтує інтересами України в свою користь, нехтує просто тою, що ані одна під час російської війни не стояла в чужинецькому язді. А те, що 7 міл. Українців і 3 міл. Білорусінів є виставлені на польські експерименти, так дуже не журить кремлівських державців. Для них пройші істине VII, арт. рижского трактату, який буде тим менше яскраво толпаній польським урядом, чим кращими будуть взаємовідносини між Польщею і СРСР. Дійшло би отже такі чином до війни, в якій напевно взяла б участь і Англія.

Для війни є і причина чисто діяльністного характеру. Воєнські

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
П'ятий, Рівнен 10. II. 1925.
Кonto почт. тел. 143.322.
Адреса для телеграм: "Діло" Львів.
Головний редактор працює
по 1-му годині після полудня.
Рукописи не повертаються.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в прямі 4-20 кр.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:

В Амстердамі 1 кр., Франції,
Голландії, Бельгії 20 кр., Італії 7-50 кр., Німеччині 7-50 кр.,
Швейцарії 5 кр., Австро-Угорщині 150 кр., Болгарії 7-50 кр.,
Австрії 7-50 кр., Італії 1 кр.

В спрощеному
шень зверніться
до Амстердаму.

ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 СОТ.

Революція в Персії.

Газети прінесли короткі відомості про те, що в Персії почалася революція. Та відомості ще досить туманні. З них можна зробити тільки один висновок, як то: революція має чисто комуністичний підвалин, не обімає всеї перської території, а тільки територію перського Туркестану. Територію перського Туркестану вимежують самі племена, які в російському Туркестані, давній XІІІ та Бухарі. Як відомо, в тих територіях постали кілька таджицьких республік. З великою частиною Туркестану XІІІ та Бухарі постало між іншими ідеї союзництва, які незалежних республік, а то Туркменська та Узбецька. Крім того є ще ці республіки, які тільки повстали та в давній туркестанській території, які є автомобінами, та входять як ті до складу російської федерації.

Населення перського Туркестану вже здавна гравітувало до тих республік, в яких інші об'єднані племена користуються не тільки культурними, національними, але й племінно-державно-політичними правами. В Персії туркестанські племена всього того немають. Із цією діяльністю по комуністичній лідерії та агентів могли легко познайомитися симпатії тамошнього населення та зорганізувати там комуністичний переворот.

Та в цілі спрощає вініграє велику роль, що одна обставина. Перед війною Персія була у відношенні чужих впливів розмежовано на дві підсічі: російську та німецьку. По війні переняла всі впливи в Персії Англія. Останнім часами більшевики почали ті англійські впливи паралізувати всіма силами. Вони паралізували їх не тільки в Персії, але і в Афганістані. Перед війною Афганістан був буфорною державою між Англією (Індією) та Росією; в якій переважали англійські впливи. Нині в Афганістані англійських впливів цілком немає. Весь Афганістан опануваний всецільою більшевицькими впливами.

Щоби не допустити до того самого в Персії, Англія особливо сильно вела там боротьбу в більшевицькими. І ось саме результатом тієї боротьби є революція туркестанських племен, що були під Персією.

Короткі газетні відомості подають, що революція там вдалася та що на склону руку зорганізована революційна влада перського Туркестану проголосила назву прилуччя до СРСР. Якщо це було би правда, то таке проголошення місцевим населенням злуків з СРСР відновлення з окупантів перського Туркестану чорвоного армією СРСР, яка по всіх канонах комунізму обов'язана ти на допомогу революційерам. Дійшло би отже такі чином до війни, в якій напевно взяла участь і Англія.

Для війни є і причина чисто діяльністного характеру. Воєнські

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНEM

„Вищі ЦІЛИ“.

Всі знаки на небі і на землі вказують, що Нім до стабілізації відносин в світі взагалі, а в Європі зокрема. Очевидно, стабілізацію не слід розуміти як прикладну „згоду в семействі“, як прониннені розходжені між державами і народами, як лікарадію всіх напружені і непорозуміння, тільки як відсунення воєнного конфлікту або акційних революційних здійснень на окійський довгий протяг часу. Як тверджать незвичайно передбачливі комуністичні теоретики і державні керманичі СРСР, наступає стабілізація капіталу, а не стабілізація відносин. Це ще не виключає війни і революцій, але не зараз, не в найближчій будуччині.

Віна, як *шілла* гаю вирішення політичних і економічних розбіжностей ще, не зникла. І тут не треба бути пророком, тільки тверезим політиком, який віде і хоче дивитися дійсності прямо у очі, треба бути тільки відкритою людиною, щоби побачити, що вакріплювання теперішніх позицій, збудованих на несправедливості, неминуче готове Европу нову, воєнну катастрофу. Один з найвидатніших політиків сучасної Європи — Беніто Муссоліні, піддавши відповідь на питання сенатора: „Невже ви гадаєте, що річка 1914 року була справді останньою війною? Віна ще вперед!“. Одночасно найбільш дослідений представник англійської демократії в своїй промові в палаті громад вжив між іншим: „Я в тривогою дивлюся на сучасний стан речей. Мені здається, що продовження нинішньої політики європейських урядів неминуче несе нову катастрофу, нову війну“.

Істнуючі трактати є випливом занової хвилі наслідком „побуди“, які кожний день копає могилу. Історія не знає вічних трактатів — як це доказує життя, яке стверджував минулого року в Женеві, а недавно в німецькому парламенті соціально-демократичний ціяч Брайтшайд. Німецький міністр закордонних справ Штреземан заявив виразно: „Нема в Німеччині нікого, хто широ міг би сказати, що гранич, встановлені на склад вступер постановам про самовизначення народу, могли би розвивати все осталих незміненими“. Ясно, що й істнуючі трактати не довго вдергнуться на поверхні життя.

Та теперішня доба є добою мирної підготовки до виступів наростаючих катастроф. Підготувлюється всі і вся, творять блошки, шукавають союзників. Найбільшу активність під цим оглядом проявляє англійська дипломатія. З початком цього року і в нас не брачувало людей, які світо вірили, що Чемберлен створив антибільшовицький блок, та які вказували, що нам слід рішатися по цей або по той бік греблі. В будівництві антибільшовицького блоку консервативна Англія проявила горячку діяльність ... надармене. Нікто не хоче під тегерією.

земан в своїм великому експозе відповідає, що у всіх констеліацій Німеччини продовжуваються спротиви СРСР, співпраця, започатковану рападським договором. Сточко на сторожі власних інтересів. Німеччина в ніякім випадку і в ніякій формі не зможе підібрати такої, що унеможливлює використання притяжок Німецько-Радянського відносин. Також Муссоліні в своїй великій промові в сенаті заявив корисність визнання радянського уряду. Він ще й підкорсив спасеність цього кроку: „Тепер вже всі відуть прородники більшовицької мусти, що комуністичний експеримент потерпів повне фіasco. Не віджає можливість, щоби Росія могла вернутися до мілітарного й побудованого комунізму з р. 1921; рапше гадаю, що ми повинні звільнитися в думкою про будущу Росію, яка буде великим краєм ділібін поспачів, кермованіх партіями, що усамінюють собі конченість розвитку і що ракується в новими умовами і потребами“.

До тогоє слід додати, що наявність найбільш надійні антибільшовицькі з малої антиантанти звались позиції! і не пішли на приману Англії. Нічич Бенеш ствердив, що нічого не вистачає для підтвердження антибільшовицького блоку, бо — мовляв — такий план є непотрібним в огляду на те, що не існує комуністичної небезпеки.

Ось як всі і вся, будучи перевідченими в неминучості війни і катастрофи в будущій, в теперішній хвилі відмовляються від постечі належати до антибільшовицького блоку і не хотять вивізувати духів війни.

І це є загальна передумова стабілізації. Годиться нам це все собі усамінити, бо якожній тверзвій політик мусить приняти конченість воєнної катастрофи в будущій, так мусить теж приняти конченість стабілізації до її підготовки, неминучі тиши і перебудування, яка не віднати, як довго триватиме.

Загальна передумова стабілізації є теж передумовою польсько-радянського порозуміння, яке обійтися собою „вищі цілі“. Потребу польсько-радянського порозуміння не лише визначував перед двома місяцями мін. Скшинськ, але ще виразніше щодреслів й тепер комисар вакорд, справ Чікерія. Менюючи радянської політики — говорив він — є заключення тільки про порозуміння в Польщі, що можна в першу чергу осiąгнути оживленням господарських взаємин. Ніжий великий военний напад на СРСР, не може бути здійснений без участі Польщі. Радянський уряд поробив вже заходи для оживлення господарських відносин в Польщі.

Та на цьому не кінчиться порозуміння в Польщі. В Москві істину ще спротивляється віддалі та складніші комбінації. У всесвітній політиці перехрещаються напрямки, підчіставані в Імперії.

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок № 10, II, пов.
Кonto пошт. шах. 143.322.
Адреса для телеграмм:
„ДІЛО“ Львів.
Гол. Редактор поніміє
вл 1—2 год. пелегрін.
Рукописи не повертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 4-20 зл.
за граніцю:

В Австро-Угорії 1 зол., Франції,
Польщі, Бельгії, 20 фр. фр.,
Італії 7-50 зл., Німеччині 7-50
зл., Швейцарії 5 зл. фр.,
Чехословаччині 30 зл. к. Румунії
150 лей, Болгарії 7-50
зл., Австрії 7-50 зл., Зміно
зл., але з 1 зол.

**В справі стогно-
шень звертається
до Адміністрації.**
ЦНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 СОТ.

основою повної рівнодіяності. А що тоб трактує в цій не заслуївав животного інтереса. Раді, тому не має чона прічної діяльності в напрямі змін німецько-російської граничі, які ворсія під часів різницею на пакажу із пожадати ко-рівно польських земель.

Ось де кріються передумови ста-блізації відносин на схід Європи, ось де істнє база для польсько-російського порозуміння, яке було підтверджено і закріпленням рижського трактату так само, як колись андріївського. Але в тепе-рійшій хвилі відносин в лещо під-мінія були перед 250 літами. Держава Україна не виступає як границя лівобічної Гетьманщини, але обіймає широкі простори під Збруча до Дону. Тоді вже українські інтереси не виступають тонка верста козацької старшини, але широка освідомлені маси селян і робітників. Перед громадинами землі української, в особливо перед відповідальними політиками лежить завдання пильно і чуйно стежити за *quid res publica delinquent capiat!*. Цей обов'язок лежить на політиках по обох боках рижської смуги без огляду на партії чи північні чи південні перепохи.

Розважає цей проблеми представляється в простій формулі: як відповісти на ухиленість оборонний Фронт спротив Німеччини, які викликані відносини в сусідській відносині відносин в будучині приєднаніх земель, які відповідають союзу з Росією?

Для такого союзу нема пілкіх перепохи. бо
„Годину між Польщею і Росією устій-но піжським трактатом з 18 березня 1921 року не накинуло Росії диктатом авбінника, але він з вислідом згідного порозуміння обох сторін, які ділили на

Ф. Ф.

Зміщене порозуміння чи роздіння?

Спільний текст. — Англійські суміні. — 19 стаття. — Становище Німеччини і Франції. — Відмінні перспективи.

Справа загальновиродзького гарантійного пакту докочується до небезпекного місця. Текст фран-пушківської ноти, яка має бути відповіді Німеччині, трохи залишився в Лондоні. Англійський уряд не прийняв його без застережень, а звернувся до Паріжа за інформаціями що до деяких сумінівників пунктів що до деяких сумінівників пунктів. Така форма порозуміння є необхідна в огляді на те, що спершу оба уряди погодилися, щоби відповіді на пімечкі пропозиції виншла спільно та солідарно. Таке становище буде наслідком зовсім зрозумілого погляду, що Німеччина скоче використати ситуацію розбіжності думок між Лондоном, Парижем, Римом і Брюсселем.

Найбільша увага звернена на становище англійського уряду. Які суміні має Чемберлен щодо тексту приготуваного Брайтоном, про це інформує нас англійська преса. „Дейл Телеграф“ каже, що англ. уряд домагається розяснення в трох пунктах. Всі ці пункти кружляють двоколю нещасної 10-ї статті „пакту“, доданого до Версальського договору, якою союзині держав хотіли оминути можливі інтернаціональні конфлікти на території самого договору. Виявляється, що тепер вони самі найбільше співчуються щодо її інтерпретації. Ця стаття така: „Ліга Націй може, вряд-годи, запрохати членів Ліги, щоби вони зайнялися новим розгляданням договорів, яких не можна прикладти (paral-cables), а також міжнародними ситуаціями, яких удержання може загрожувати суспільним интересам“.

Вириє дуже просте питання: коли так стоять справа, який же глупа вступати Німеччині до Ліги і нащо взагалі всі ці мірів гарантійні пакти, коли географічна карта Європи визначена у Версалю є адісненсом ідеалом, ненарушені у своїй святості? Такі запити мусить ставити собі нишком англійський уряд, який зрозумів необхідність вправлення помилок натворених у переможців заліп на міровій конференції в Парижі. У нинішній стадії відношення, які є оба, дуже

ДІЛС

ВИХОДИТЬ ЩОДЕНКО ПЕРЕДПОЛУНИМ

Нарешти...

Нарешті після вісімкох місяців «урядування» уступив Гомінський в'цепрем'єр Тутут. Не так уступив їк радіє Ст. Грабські, політичний диктатор кабінету Вл. Грабского, викнув його за шиворот. Найніж зійшіла пристань цього псевдо-радикального і псевдо-демократичного Дон Кіхота, — клуб партії праці осоловид Юому, що прикурив операцію декларацією, в якій між іншим говориться:

Господська ситуація держави й економічне положення прагають вести замісні поправки, постійно і спішно поганчуючи. Се і бореви по грачам, як у них. Населення міст вічнавської північної України, Держави обійтися, головують, чимало незважаючи доволі затяжливі рокощі дозволює на застосованій національності вищої національності, що виникнути з пропозиції, і руйнівторговельний Олесіс деджані. Зубочини села населення міст все більше обмежує внутрішньо-економічний. Здеморалізований легітимні засадами, проиніс не зятні конкуруючи зі заграницею: він істинно підтримує директиви і надійні рах. Уся ж необхідні оновувати положення в національному торговельному біланському пограничному земляготи, що заборонено вийзд за кордон. Занепальні перебудови залишального підприємств уряд, завдаючи брехню своїм перевальникам про самовистарчальність, підозрювати таємні, що розуміючи наслідки своїх зарифжен, через їхній розривного підпорядкованості в господарському житті краю. Поновлення земельних урядом парламенту і публичної полії, підодержування нічинних, вим заборвяється дозволяють знести і накохути клобук прийняті ствердити, що в діяннях господського й економічного життя, теперішній уряд нехтує підставністю. Интерес краю! Його працюючих громадя, а

Та Й. сам Түгут похористувався лагодою, щоби висповідатися ві своїх прогріків перед газетними справоздавцями. Це пічого, що він пішов на службу наїчорнішої реакції, що він сповняв роль "демократичної" війські у християнсько-народовим кабінеті родини Грабских, це пічого, що він становив фальшиву політичну monetу в заграничнім обігу. Він жеж був так мало вибагливий і так мало вимагавший.

Я брав на увагу можливості — спон-
дасьть «демократичний» Доз Кікот, —
які дає хвіння, однаке я мусів брати теж
на увагу конкретності, які та хвіння прино-
сять із собою. Я вимагав тільки, щоби
мої слова брано серйозно, щоби
щоби законочесність були ви-
конувані, а конституція
шанувалася. На жаль, дія-
льність це задоволила
як скромніших вимог.
В один тільки відбудовані вдається зробити
що реального?». Шоук торкається зе-
мелької реформи, то тут топтанихся в
одному місці, марнуючи зміни. В піншості
стосується справедливості, не вдається мені на
протязі кількох місяців вибороти наівіт
одній пропрівіціональній реєстурі для кан-
дидата меншості Станіслава Тюрем-

**Редакция
и администрация:
Певье, Ришель 10, II-й этаж.
Код пост. тел. 143-3222.**
**Адрес для телеграмм:
"Любопытство".
Гол. Редактор приглашает
все 1-2 года переделать.
Рукописи на засыпательском**

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 4'20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції
Голландії, Бельгії 20 фр., фб.
Італії 750 зл., Німеччині 500 зл.,
Швейцарії 5 шв. фр.,
Чехословаччині 30 ч. к. Ру-
мунії 150 лей, Болгарії 750 зл.,
Австрії 750 зл. Змін-
яючись 1 зол.

**В справі отого-
шень звертатися
до Адміністрації.
—
ціна
одного примірника
17 сot.**

„демократичну” Історію, Але-
віщехольські Циркові підприєм-
ства, в яких мають до діл та ко-
ли і вік находити випускати на циркову
бу арену „демократичного” кльовна.
Якіж то були переквалки в Же-
неві про „найідеальнішу“ кон-
ституцію, як то ревно навтомили
Тутуг тираж під ніс Еріо І Мек-
донельдорф янківі якою, з якою
накладом грошей працювали поль-
ська пропаганда за границю, що
би покаяти, як знаменно пово-
диться „надічний Інороддям“ під
крилами польської конституції, які
то „реформи“ манкою спадуть з
польського неба на Олагоденству-
ючих Українців! Білорусінів! і на-
раз! тот сам Тутуг скідає всі Білору-
си і Фарби, роздиляє які циркові
одяги, торочить причеплені дав-

поки і урбі ел орбл заявляє, що закони не були виконувавані і конституція не була шанована.

„Finia la Comedia!“ Нарешті скінчилось кидання піску в очі, умився „демократичним“ вітер, впала заполедні розмальованувані куліси в усій своїй величі виступила піщек польська лінійниця. Без сумніву, це далеко краще, бо маємо до діл в Бензоглайднім й Сезкомпромісовим противівником, якій широ відкрито заповідає „Іду на вас!“ без зайвих спів, без благия і обманства. А цей рішучий ІБензоглядний похід нусять нас заставити до відпору і самовборохи згідно із правилом: „Actio aequat reactioni.“

Φ. Ε

• Розпушка.

„Цар-Голод“ на селах

Те, що передбачувано, ще в по-
ловині січня і що якось пов'язано зі стат-
тями "Цзян-Голл", схожий є страш-
кою дійсності, страшнішою, як
якої можна було собі уявити на
основі тодініших даних.

Селом вавоподіла чорна розпуха, зняла Ного, в свої холодні обійми, короля седнівські чола, придавила пахким вантажем і покривше вже мертвим спасом. В смертельний лущ, серед злочинкої байдужності «компетентних чинників» занепаде село — основа нації, корчиться в судорожних болюх, видле, марнє, тратить силу, мілю інатуру, амніє по-пільною смортю. Село залишається собі, до центру приходять, на каль, тільки скупі відомості, та ті, що привели до смерті села.

— приходить з страшнім, вбивчим, голодовою катастрофою ляючи розійшися зважок. Підкарпаття по лінії берешиці і Сину. В селах бушує голодовий тиф, розланюшо-
ться голодові спілкота, жо-
удкові корчі стискають ма-
хів великих, матері, старці і діти
остяться в голодових судорогах.
стання пригорща якого — недобу-
жка вже давно зникла зі сіл. Го-
родні люди печуть «плашки» зі
сирзою, смедячкою бульбою, ниш-
кряття по полях за кваскою, ваздро-
дешкують пригожий буряк (лобо-
д). Доведені до крайної розпухи
діять полянами і випорупують поса-
жену картоплю. День-в-день при-
дять звістки про випадки голо-
вної смерті. Зрештою, щоби влас-
ти собі хоч загально дійсний стан
сел, вистані прочитати бюле-
ті Комітету допомоги «Голодно-
му селу».

А починає ці звістки з Сини.

А ПОМОЧІ НІ ВІДКИ. ЗАРОБІТКІВ

Ніяк нема. А що, що подекуди
трапляються, є хіба гарним глумом
від варобітів. В дворах платять
робітникам по 30, а найвище по
50 сот. денюк, але на своїх хар-
чах. Крайно скупу державу до-
помогу (очевидно кредитову) роз-
ділено між обшарників, осадників,
польські кольонії і панських підли-
ваївок. Спільна потребуючим, то-
лодним, майже пізого не припало.
Селянським делегаціям відповіда-
ють старости мудро, коротко і до-
тепно, що — моряк — „рхонд
нема пенсіону“. А одночасно той
„рхонд“ в кульмінаційній точці пе-
рідновку розпочав стигати першу
рату податку за рік 1925. Во
„рхонд“, як стверджув у своїй про-
ціальний епуніції „сам“ Тутут,
свідомо не хоче Йиняти віри про
Істинування голову. А що свідомість
в своїй безмежній злочинності
піддержує польська преса, яка ба-
дило пише про голод в Росії й на
Рад. Україні, яка бачить чуже пів
лісом, а „свого“ не хоче бачити
під носом. Головода катастрофа на
українській національній території
під Польщею — на думку тієї
преси — є тільки „видумкою“ не-
умінних гайдамацьких агітаріорів,
бож прещінь в Польщі все йде до
лішшого, а чужинці захоплюються
таном польських фінансів. Тому —
очевидно — нема головової ката-
строфи, яку то думки піддержують
авіт „малопольські“ старости (на
прим. теремиський), заборонюючи
авіт заснування повітових комі-
тетів допомоги „Голодному Селу“.
Пля польської преси в антиукраїніч-

Для польської преси у внутрішній
ілянці існують тільки терори-
тичні „Відділи смерті”, комуні-
чна агітація, непошанування вла-

ked, czas., Dilo Pr. 37/1925. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej Sąd okręgowy karny woj. Lubelskim siedzący w Lublinie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że zdec. czasopisma „Dilo” Nr. 114 (10.470) z dnia 26. maja 1925 r. w artykule pod tytułem: 1) „Wojna I Kreml” między słowami: a) wegetyki Lenin, a: Apolonii I uczennicy, b) zabariera Rosja... a: Woi poiski, 2) „Lata Warszawy” między słowami: a) przesze... a: Tragedia koźnicy, b) nadnioczu a... ościach, w Szczecinie.

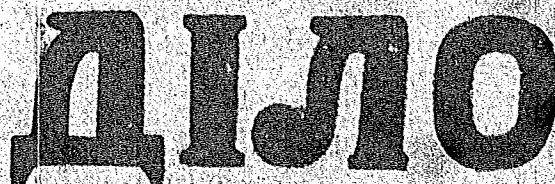
honkiu...z: teper w, b) w usteplie p. t.
"Szczre do poboru lwivskoho" w jaworowiu od slów: swoje istunwania...du-
konca arluktu zawiera istnunia zbrodni
z § 65 a) ustawy karnej w usteplach pod
l) i wystepku z § 300 ustawy karnej w uste-
pach pod 3) z § 305 ustawy karnej w uste-
pach pod 2) z § 208 ustawy karnej w uste-
pie pod 4) i z § 302 ustawy karnej w u-
steplie pod 4) b) uznał dokonaną 25. maja
1925 roku konfiskatę za usprawiedliwioną.

nanie tego nakazu pociąga za sobą następujące przewidziane w § 21 ust. druk. z 1 XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. I. zaświadczenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. o. Lwów dnia 26 maja 1875 r.

480 Z. p. Lwów, dnia 20. maja 1925 r.
Hawel.

do końca artykułu zawiera znamiona zbrodni z § 65 a) uk. w ustępie pod 1) i wstępku z § 302 uk. w ustępach pod 1) i 2) uznai dokonaną 26. maja 1925 r. konfiskatę za

za usprawiedliwioną i zarządzająca-

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

Датани й Аврори.

Жидівську політику в Польщі описували Датани й Аврори. Ті сказали, що на пустіні перебували в коконах, живідіся манною, що втратили зір в свого жидівського Бога і почали поклонятися золотому телеві. Вони шукали нових богів, які негайно дали б їм всі роскоші життя. І тому поприли пророки і глумились із Ногоєм, і кидали в нього камінням. Вони насильно загорнули владу і склоплюючи низьким матеріальним інстинктам невідбагаченої і непереборної черви, стали її привідами і володарями.

Ті самі Датани й Аврори, які ще донедавна скривалися в закулацькому житті, сьогодні, на пустині жидівської дійсності, пектують своїм недавними принципами, шукають нових богів, поклоняються тельцеві польської політики в нації манін, в небі. Одночасно кидають єонів камінням в того, в ким шанували свого ідеяльного, провідника, який перепиняє їм добитись до корони.

Нинішній розხодження в офіційній жидівській поліції не є бурею в шклянці води. Вони глибоко сягають в принципові основи, входять в суть політичного світогляду, перевірюють платформу, на якій досі — широ чи фальшиво — спирається жидівська політика.

Нинішній справжній чи може зручно маскований розклад в жидівськім соймом в клубі коріннтів в ріжниці святоглий галицьких і конгресів, "польських" Жидів. Перші в них упалили всі прикмети польських Жидів, так чи інакше заприжочаючи в службу польській шляхти. В кожній хвилі, навіть проповідуючи найгострішу опозицію, вони постійно виждали ківка.

Дів'ята разомо!, дів'ято вони мусили переконуватися, що в благо-відповідніх пітаних голос мусить мати не лише держава, але і народи, серед яких і в інших Жидів приходиться жити.

В цих двох святоглий виростають і лібі тактики в житівстві в Польщі. Тоді, як "польські" Жиді в Галичині припороюють тактику тонко передуманих вихідів і обертасів, "російські" Жиді пропонують більшу безпосередність і широту. "Польські" Жиді, якож не шляхотські "Мошки", але модорні сіоністи в вибухом сопотової війни на мурах міста побажали Польщі кам'яною відрубута навалежно! Польщі, а Українії навалежно! Українії. Це піділово-крайові побажання не передалися ім все таки в одного боку заслужити собі велике довіра австрійської дефенсиви, а в другого якнайскоріше на всікій випадок вивчити російську мову і переніти на себе "російську" культурну місію". В часі листопадового перевороту Жиди проголосили "центральність" в польсько-українській війні, але це не перевинило ім перед віршищем справи Сх. Галичині взяти участь у виборах до польського сейму і загарбти 10 українських мандатів. Загарбти! Іх і ведучи наскрізь егоїстичну жидівську політику, це вибуло не перепиняє їм прі помочі тих неправою загарбтів мандатів вступити на шлях угоди від відхильською державою.

ною, концепцією. Такий чином з пінішних "малопольських" сіоністів внову вилізли осладжені шляхотські "Мошки".

"Російські" Жиди на польській території обідьблого стояли на приїзді повному становищі. В часі війни вони в більшості обстоювали польську постулату, а після створення польської держави опинилися не на її формі і не на її силу, а на її суть. Вони, в добі права нації, мусили прийти до передавлення, що Польща не є польською національною державою, але державою національності; що Жиди в своїй політиці мусять находити спільні зна-менників із іншими, що слід відплати "кесареві", а що Богові. Ствердженню на факту, що Польща як держава у пінішному своєму вигляді є державою національності, було основою створення спільного виборчого блоку національних меншин. Ініціатором, германіческо-ідеологом того блоку був посол Григорів.

з Українців питання про те, що буде в цією республікою, ци не починається розподілом України на окремі республіки. Й чи їх буде утворено замість єдинотів країни, кілька республік, які між собою не будуть взаємні? І можливо ворогуватимуть. Але побудинко-селянський уряд висунуть в цією рішучістю підкреслити, що національне питання розвивається у нас тим шляхом, який показав і залишив нам проводив всеєвітної революції т. Ленін. Нам доводиться розв'язувати це питання, Ілуци, тим шляхом, який тільки один є певним для того, щоби підвищити міць окремої нації, обльвинити творчість, піднести виші й роботу, й прилучити до купи в роботі наших республик. Ми, будучи тим шляхом, утворили наші органи, виділили райони, села, окремі сільради там, де є окремі національні меншини. Це треба було робити, щоби допомогти більш відсталим групам населення піднести свою щодомість на найбільшу височину, щоби давати господарську допомогу цим працюючим, також, як це зробила вона кожному Українцеві та кожному Росінкові. У нас різні від нації і кожна нація може іти шляхом свого національного розвитку. Ми не можемо й не можемо пригнічувати національні меншини, щоби забезпечити панування якої-небудь однієї, хоч би найбільшої нації.

Ми проводимо тепер украйнізацію, але порука в цьому проводимо панування польського, єврейського, німецького, болгарського й інших народів, що перебувають у межах Української Республіки. Це ми робимо. Й будемо робити й надалі, і кожний трудачий, що бажає говорити своєю рідною мовою І в складі своєї нації йти шляхами свого розвитку та будування свого життя, зможе при нашій допомозі це одержати. Наші сусіди, Поляки та Румуни, пригнічуєть всі національності, що знаходяться в їх межах. Нам імає чого турбуватися, бо ми їх ділі проводимо та національну політику, яка поширює вплив трудачого люду на всі національні меншини і допомагає їм іти нога в ногу в більш сідомю частинами наших робітників та селян. Українізація, що проводилася протягом минулого року, дала значні наспідки.

Проте ті бажання, що висловлювалися на всіх попередніх зіздах та конференціях, не цілком виконані і не цілком спрацьовані, бо українська інтелігенція ще й досі не прилучилася до нашої роботи, зокрема пригадаю академіка Грушевського. Ця інтелігенція можливо гребе і не хоче допомагати нам в нашому будівництві. Щож, ми ще почекаємо, чи не подумають вони, чи не виникають тих стечок, які би могли прилучити їх до нашої роботи. І, бажаючи

Положення на Вел. Україні.

Промова голови Радиаркому УСРР. Чубара, виголошена на IX. Всеукраїнському Зізді Рад.

Бажаючи познайомити націк шан. читачів зі сучасним положенням на Вел. Україні, я головою з політичної та господарської підносима, передруковуюмо промову-зійт голови радянської влади на Україні Чубара, очевидно з ляжки пропусками, які якщо вносять до освітлення того положення. — Ред.

Національні відносини.

Головне завдання радянської влади, це підвищення господарства, зміцнення спілків пролетаріату та селянства, зміцнення всіх галузей нашої радянської роботи, — ловодилось нам виконувати в умовах тижнів, в умовах ще не відлічених років, які нам нанесено було погорідні часами горожанської війни, посухи, недороду та інш., коли треба було не тільки розв'язувати господарські питання, а й полагоджувати інші нації неуважки й на-самперед вживати заходів щодо задоволення національних вимог всіх інших національних меншин. В своїй роботі ми повинні

бути всі нації зусилля направляти так, щоби суперечки національних окремих груп населення не перешкоджали в нашій роботі, а на-паки кожна національна меншість мала зможу задоволити свої потреби так, як вона того хоче і цілком допомагала робітникам та селянам в цілому, виконуючи свої чергові завдання. Розв'язуючи це питання, наш уряд пішов на зустріч бажанням молдавського населення, утворивши Молдавську Автономну Соціалістичну Радянську Республіку.

Ми знаємо, утворення цієї республіки викликало де в кого навіть

Ked. czas. "DLO" we Lwowie. Pr. 392/25. W imieniu P. K. Krzysztofopolskiej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratora przy tymże Sądzie, jaką Gróbowiec Prezowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie "DLO" Nr. 117 (10.482) z dnia 30.V. 1925, w artykułach pod tytułem: I) "Wyzw. ciły" od strony: selan-

zanebawny obowiązku, a: Po mojom za-wieru żądaniom zbrodni z § 65 a) ustawy karnej pod 1 i 2 uznał dokonaną w dniu 29. maja 1925 r. konfiskatę za uszczepioną w czasopiśmie "DLO" Nr. 117 (10.482) z dnia 30.V. 1925, w artykułach pod tytułem: I) "Wyzw. ciły" od strony: selan-

Датани й Аврони.

Жидівську політику в Польщі о-
данували Датани і Аврони. Ті са-
ми, що на пустині перебувають в ко-
лиях, хвилюються маніною, що втра-
тили бру в свого жільського Бога
і почели поклонитися золотому тал-
ецю. Вони шукали нових богів, які
чесній далиб' їм всі роскоші жит-
тя. I тому попрікали пророка і глу-
мілисі в його слів, і кипали в нью-
го камінням. Вони насильно загор-
нули владу — скліблюючи низь-
ким матеріальним інстинктам неви-
багливої й неперебрідної чені, які
стали її привіллями і володарями.

І самі Датани і Аврони, які ще
донахав скривалися в заулках
політичного життя, сьогодні, на пус-
тині жидівської ділосності, нехтую-
ть своїми недавніми принципами,
шукують нових богів, поклоняються
тельцем польської політики в на-
дії манії з неба. Одночасно кипа-
ють Еони камінням в того, в кім
шанували свого ідеолога, провід-
ника, який перепнів їх добитись
то коріта.

Нинішні розходження в Офіційній
жидівській поліції не є бурею в
шкляній воді. Вони глибоко сяга-
ють в принципах основи, входять
в суть політичного світогляду, пе-
ретворюють платформу, на якій
до — широ чи фальшиво — спи-
ралася жидівська політика.

Нинішній справжній чи може
зручно маскований розкол в жидів-
ськім соїнісім клобі коріниться
в ріжині світогляда галицьких
і конгресових, "польських" і "ро-
сійських" Жидів. Перші з них уна-
сліді всі прикмети польських Жидів,
так чи інакше заприготочес в
службу польській шляхти. В кожній
квітні, навіть проповідуючи найго-
стіші опозиції, вони постійно
викладали ківка

дів наука революції, довго вони
мусіли переконуватися, що в бага-
тіше питаннях голос мусить мати
перше держава, але й народи,
серед яких і з якими Жидам прихо-
диться жити.

З цих двох світоглядів, вироста-
ють і дів такі ж жидівства в
Польщі. Тож, як "польські" Жиди
в Галичині припровоюють тактику
тонкої перелуманіх вихідів і обертаєв, "російські" Жиди прояв-
ляють більшу безпосередність і
ширість. "Польські" Жиди, вже не
шилаки "Мошки", але "моде-
рні" соїнісі в вибухом світого ві-
ни на мухах міста побажали Поль-
щі зробити незалежною Польщею
з Українцем і незалежною Україною.
Це платовське побажання не пе-
релиило йм все таки в одного до-
ку вислужити собі велике довіра
австрійської підфенії, а в друго-
го якнайскоріше на всіх виходах
вивчити російську мову і перейти
на себе "російську культурну місію". В часі листопадового
перевороту Жиди проголосили "неза-
лежність" в польсько-українській
війні але це не перепинило їх по-
перед вирішенню справи Сх. Галичи-
ни візти участь у виборах до поль-
ського сейму із загарбністю 10 украї-
нських мандатів. Загарбністю їх і
ведучи наскрізь егоїстичну жидів-
ську політику, це внову не перепи-
не Ім при помоці тих неправильно
загарбних мандатів вступити на шлях
удоїві з відхільською держав-

юю концепцією. Таким чином як ін-
шінших "мелопольських" соїнісів
внову вилізли ославлені шляхетські
"Мошки".

"російські" Жиди на польській те-
риторії екзельбільного склали на
принципі повому становиці. В
часі війни вони в більшості обсто-
ювали польські постулати, а після
створення польської держави обре-
таються не на її формі! I не на її
силу, а на її суть. Вони, в добі права
нації, мусить принести спільній зна-
менник між тим що слід віднати
"кесарев" а що Богові. Стверджено
на факту, що Польща як держава
з уніційкою, єдиною вигляді з
державою національності, було
основою створення спільнога ви-
борного блоку національних мен-
шостей. Ініціатором, керманичем і
ідеологом того блоку був пос.
Грінбаум.

з Українців питання про те, що
було в цією республікою, чи не
почасеть розподіл України на о-
кремі республіки. I чи це буде
утворювати замісні епохи країни,
кілька республік, які між собою
не будуть взаємні! І можливо поро-
гуватимут. Але робітничо-селян-
ський уряд мусить в цієї різниці
підкреслити, що національні пі-
тання розвиваються у нас тим шля-
хом, який поклав і волівши нам
проводити всесвітньої революції.
Ленін. Нам доводиться розвивати
це питання. Идучи тим шляхом,
який тільки один в певним для то-
го, щоб підвищити міць окремої
нації, вбільшити творчість, піднести
вніці її роботу, I прилучити до
купі в роботі наших республік, I
Ми, идучи тим шляхом, утворили
менші організації, видили рабочі
селян, окремі сільради там, де є о-
кремі національні меншості. Це
треба було робити, щоб допомогти
більш відсталим групам населе-
ння піднести свою свідомість на
найбільшу височину, щоб давати
господарську допомогу им право-
ючим також, як дається вона кож-
ному Українцеві та кожному Росі-
янинові. У нас різні ві-
нації I кожна нація мо-
же тиши шляхом свого
національного розвит-
ку. Ми не можемо I не можемо
пригнічувати національні меншості,
щоби забезпечити панування якої-
небудь одної, хоч би найбільшої
нації.

Ми проводимо тепер у-
країнізацію, але поруч з цим
проводимо научення польсько-
го, єврейського, німець-
кого, болгарського I ін-
ших нарів, що передують у
межах Української Республіки. Це
ми робимо I будемо робити. I на-
далі, I кожний трудящий, що ба-
же говорить своєю рідною мовою
I в складі своєї нації йти шляхами
своєго розвитку та будування свого
життя, зможе при нашій допомоз-
ці одержати. Наші сусіди, Поляки та Румуни, при-
нципують всі національ-
ності, що знаходяться в їх межах. Нам нема чого
турбуватися, бо ми I ділі провод-
димо ту національну політику, яка пошириє вплив трудового лю-
ду на всі національні меншості I
допомагає їм ти нога в ногу в
блізькій сусідинності наших
робітників та селян. Українізація,
що провадилася протягом минулого
року, дала значні наслідки.

Проте ті бажання, що висловлюю-
валися на всіх попередніх зіндах
та конференціях, не цілком вико-
нані I не цілком справділиси, бо
українська інтелігенція ще й досі
не прилучилася до нашої роботи,
зокрема пригадаю академіка Гру-
шевського. Ця інтелігенція можли-
во гребе I не хоче допомагати
нам в нашому будівництві. Щож,
ми ще почекаємо, чи не подумають
вони, чи не вишукавуть тих сте-
жок, які би могли прилучити їх до
нашої роботи. Чи будуть вони на-
дії кинуті у сюні, так звані, науко-
вий роботи I мініатюри, що, здає-
ться, зазраз творчостю Радянської
влади, творчістю робітників I селян.
Нам нема чого ніби вічувати таких
людей. Ми гадаємо, що нам вдаст-
ся до деякого юридичного

Положення на Вел. Україні.

Промова голови Ради народного уряду УСРР Чубаря, виголошена на IX. Всеукраїнському з'їзді Рад.

Бажаючи познайомити націк член, читаючи зі сучасними пото-
жніми відносинами, перевірювуюмо промову зігноголові радицького
уряду на Україні Чубаря, одержано з п'ятіма пропусками, які не
що не вносять до освітлення того положення. — Ред.

Національні відносини.

Головне завдання радянської вла-
ди, це підвищення господарства, зви-
чення спілки пролетаріату та
селянства, злагодження всіх груп на-
шої радянської роботи, — ново-
дилось нам виконувати в умовах
тіжких, в умовах що не валичених
ран, які нам нанесено було попер-
едніми часами горожанської війни,
посухи, недороду та інш., коли
треба було не тільки розвязувати
господарську питання, а І погоди-
кувати інші наші неувязки І на-
самперед вживати заходів щодо
задоволення національних вимог
всіх інших національних меншо-
стей. В своїй роботі ми повинні

бути всі нації зусилля направляти
так, щоби суперечки національних
окремих груп населення не пере-
шкоджали в нашій роботі, а нап-
паки кожна національна меншість
мала змогу задоволити свої по-
треби так, як вона того хоче I ціл-
ком допомагала робітникам та се-
лянам в цілому, виконуючи свої
чергові завдання. Розв'язуючи це
питання, наш уряд пішов на зу-
стріч бажанню молдавського насе-
лення, уговоривши Молдавську Ав-
тономію Соціалістичну Радянську
Республіку.

Ми вінаємо, утворення цієї респу-
бліки викликало де в кого навіть

Други — це люди принципу, ви-
ховані в твердій школі деспотично-
го царства, гонені Й переслідувані, вагартовані в боротьбі, здатні до
посвяти і саможертви з промінно-
чих користей. I вони були теж "пі-
онірами" російської культури на не-
російських землях, та те "піонир-
ство" мало зовсім інший характер.
Тоді, як піонірство "польських"
Жидів йшло під ріжини стягами
від станівського консерватизму (пос.
Штайнгауз) через поступову І лібералізм (проф. Ашкеназе) I со-
ціял-патріотизм (Діманід I Лібер-
ман) до лівого соціалізму (Фелікс
Кон), піонірство російських Жидів
йшло виключно під ліберальними I
революційними пропорами. До то-
го ж велика революція на європей-
ському Сході переконала "росій-
ських" Жидів, що не вистачає йти
по лінії найменшого опору; що
мало є держати зі сильнішими; що
настають моменти, коли утвер-
джена сила хітається; що питання
є більше складне, як то можна со-
бі з першого погляду уявити. До-
горо коштували "російських" Жи-

Ked, czas. "Dilo" w Lwowie. Pr. 392/25.
W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej I Sądu
okręgowym kary orzekły na wniosek Prokuratora
trybuny ziemie Siedzibie, jako Trybunał Pre-
sowy we Lwowie, że trafił artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo“ Nr. 117
(10.4.25) z dnia 30.V. 1925, w artykułach pod
tytułem: 1) „Wysze city“ od słów: belas I
robitynku, do końca artykułu, 2) „Nedostat-
ek ukraińskich wijskowych emigracji w
Czech, między słowami: a) w Pragi... a) Tych
wysokich, b) szukających wypadków... a) Tych
wysokich, c) dżewadowa prynajmniej... a) Zab-
iegów donosów ukraińskich, d) i pasek... a) Ma-
łodnemu doktorowi, e) uszczupl... a) bogor, b)
brodawian Ustalony... a) Przyczyniecia g... g
uzającca rozwijania... a) opromińska bez, h)

zameldany obowiązkowy, ai Po mojom za-
wiecie zwonioma zbrodni z § 65 a) ustawy
karnej pod 1) I 2) uznał dokonaną w dniu
29. maja 1925 roku konfiskatę ze strony
zweidwiriong i zarządzil zdyscyplinę całego na-
kładu wydali w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego
rozprowadzania tego planu drukowego.
Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnościem
redaktorom tego czasopisma, by orzeczenie
zatrzymać wszelkie bezpłatne w najbliższym
numerze i to na pierwszej stronie. Miewa-
niomu tego nakazu począć za sopra na-
gospodarka przewidziane w § 21. uia. druk, z
17. grudnia 1925. Dz. p. p. Nr. o dx 1925 r.
zakrojone za przekroczenie na grzywnę
do 300 zł, p. Lwów dnia 30. maja 1925 r.
Chavel

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНІМ

Українська Громада!

Цьогорічні Зелені Свята дні Українського Інваліда! Українське
Красне Товариство Опіки над Інвалідами у Львові (вул. Руська ч. 3)
звертається вже не перший раз до Твоєї жертвенності! Копечистъ
журба за найкращих синів змушує Товариство до цього.

Місцячно потрібна близько 3.000 зол. на протези (штучні ноги), на сталь місцяні ренгу для найтяжіжших колік, на грошеві підмоги, на удержання Дому Інвалідів, на науку ремесла, на лічення, на операції, на оплату шпиталю...

Уже п'ятнадцять років тяжить на наших плечах цей важкий тягар. Не був би він такий тяжкий, як би кождий громадянин, уже не з обозовівку, а в милосордія, дав одного сотника на Інвалідів! Учинити це в нагоді щогорічних Зелених Свят. За себе, за свою рідно вложіть жертву на ім'я Інвалідів! Громада великий чоловік! Громада по чину, одиному сорочку!

Три воєвідства дали дозвіл на переведення публичної відкритої
жерть. Львів Ч. 11454, Стасіславів 6547, Тернопіль 6874/Пр/23.

Нехай ніхто не відтягнеться від обов'язку на ту патротичну і гуманітарну ціль! — Зложіть комітет, переведіть вірку, пришліть її у Львів! Сім соток калік-жде негерлівко на цей народний дар.

Головна Рада У. К. Т. О. Н. І. у Львові.

„Реальні“ політики.

Жидівські Датан і Авроні по-
чесли поразку в соїм в справі мо-
нопольних концесій. І то в розгоря-
польсько-жидівських угодах пе-
ретворює «Визволене» на спліку
з правицею, не зважаючи на об-
струкційний спротив жидівського
клубу». Переярло відкликання жидів-
ських внесень про відкликання
президентського розпорядку в спра-
ві реальній концесії. Таким чином до
14 днів повинен появитися вико-
навчий розпорядок уряду до лю-
говного розпорядку президента
республіки. В наслідок цього на-
ступить перевіз монопольних кон-
цесій в руки «Визволення».

Справа з монопольними концесіями виявилася, якими неревальними «реальні» житлові політики, як грубо обзывають себе сучасні Даватані та Айроні, яким фальшивим є вимріяний ними «золотий телець».

Здавалось би, що тут край польсько-жидівським певеговорам. Але тільки, здавалось би, по Дагані й Авріоні є вперті, а інші бажання заступають їм реальну дійсність. Справа з монопольними концесіями з тактичного боку лещо припинит розгой угодових переговорів, а з другого боку ще міцніше зваже жидівських "реальних" політиків з лумкою про їх бевзаперечною коначністю. Після першотої хвилі обурення прийде у них реакція. Вони покказуватимуть непримітність, допом

Здавалось би з першого погляду, що тут краї польсько-жидівським переговорам і польсько-жидівській угоді. З обоз боків Ішла під пропозицію угоди, якінка майстори в доказувати чимало несподіване польсько-жидівської угоди, а справа з монопольними концесіями буде у них твердим аргументом і «педагогічним» засобом з боку польсько-жидівської угоди.

Польський уряд, який на основі узгоджених "Ному союзом" повноважностей видав президентський розпорядок і таким способом притиснув жицькість польсько-українських відносин

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10, II. поверх
Кonto пост. член 143.322
Адрес для телеграм:
«Піво» Львів.
**Гол. Реддиктор приймає
від 1-2 год. перепис.**
Рукописи не спертається.

ПРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 4-20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:

В справі оголошень звертатися до Адміністрації

чили що найменше на 45 відс. Огже Польща є в лісності класичною державою національностей. Та цьо-

го характеру сучасної польської

республіки не хоче ні теоретично, ні практично призвати невеличку польську більшість. Використовуючи свою іспомітну й істинну перевагу, дрібна польська більшість, що сучасно Польща є суто національною виключно польською державою, оголосивши в якій Істування інших національностей в найкрайному випадку може бути до якогось часу тодіровано. Станим і найважливішим заспокоєнням Польщі є паніально-політична місія, яка має обертатися на паніональній меншині. Піхомацькою основою є польська держава в ерзії її національності. Ми маємо встигнути опозицію, боротьбу, доки у напошенні до Життя не наступить зображення постійного трактування про національну меншину, доки не наступить зірвання системи екстерналіза житівського населення, а також з методом напільної експлуатації, яка ковела до того, що Життя не одержують від держави, якого складенту за свої чиняття, на якості яких власних потріб незаспокоюючих державою.

шім месністю поганої в денаци-
нальзації "чужоклієміні". Тому не
слід створювати умовин для роз-
витку непольських народів, а що-
наївше можна допустити розви-
ток племінно-людівських культур (не
національніх, а людівських), які в
Однішому або пельшому часі віль-
ялись біз польською національною
культурою, створили б корону ети-
нічної польської народності.

культурою, створили корону єдиної, неподільної польсько-державної нації. Про пойлітичний розвиток окремих націй не може бути і мови. Те саме торкається і господарської діяльності.

Та реалізація цієї величінської ідеї виступав напобори перепони головно тому, що польська нація, підтримана в польнонізаційних плямах всого Освободженої силою державної машини, все таки є за слаба, щоби "Могти стравити "чужої племінниці", тим більше за слаба до переведення національно-нівеліації українських і білоруських земель. Тому неминучу треба розсматрити "на польський меншості", треба однік поставити проти других, треба оливних приголомити, щоби других боязнили, треба Жидів зробити виправдям своєї денационалізаційної політики. А це тим більше можливо зробити, що Жидів є нетериторіальною нацією, що їх розсипано

Церковні справи.

В обороні доброї справи.

І це є головна точка польсько-жидівського адлянус, що є головне завдання приголублення Жидів. Сенатор жидівських політиків є зрозумілий під післячною роллю. Пос. Грінbaum ще перед роком говорив в Ізраїлі, що Жиди, навчені досвідом, не підуть на гачок польського мешканця на „красах“. Але галицький „Мошкам“ якраз усміхається відтак роля — тим більше, що вони же привикли виконувати це завдання. Звісно й конфлікт в жидівському світі приняті практика, що всякі особисті в безпосередній напасті непочітальних людей, а ще до того напасті в невідповідній та некультурній формі, лишаються без відповіді. Думаю, що з той саме починки і напасті еп. д-ра Хомішинна в класичному свого роду по-справі до Всесвітнього Духовенства стан. епархії” (Станіславів, 1925) не о. д-ра Яр. Левицького за порушенню ним недзвіно в „Цілі“ думку оснавання краєвого церковного товариства, не одержали досягнення відправи. Не маю найменшого упovажнення говорити за

Red. czas. „Dilo” we Lwowie. Pr. 395/23.
W kolumnie Rzeczypospolitej Podlaskiej i Sąd
Karny karny Gereki na wniosek Prokura-
torzy przy tymże Sądzie, jako Trybunał Pre-
siedniczy we Lwowie, że treść artykułu, umie-
szczonego w czasopiśmie „Dilo” Nr. 118
(1922) z dnia 31.V. 1925, w artykułach pod
tytułem: 1) „Nareszti” mianęte słowami: al-
labetini Wl. Grabskoho, a) Majnowicza
i Rysia, b) gazetemu sprawozdawczo-
wym, win tebe i c) od słów: najbliższy

Памяти Героїв.

Германський "Український Голос" (Ч. 23 з літн. поділ. 7. червня 1925) є статтю передовію "Ім'я Остапа Гоголя та наше ім'я Героїв". З огляду на те, що львівський прокурор бажаємо відповісти на цю статтю, ми є змушені поконструювати несхожість її відповідно до статті д-ра О. Гриця. Поміщуючи її, статтю, назначеною до першої редакції, але відповідь на початку є якісною, то є відповідь на польській державній території (5 км. захід від Львова), та що у Львові обов'язують після законів постанови, що і в Переминці. — Ред.

Врочисте святкування пам'яті рідних Героїв та їх лицарських змагань за волю і державність народу — це в ім'я Української, не такий-то давній звичай. Ми принашли досі святкувати передовісні пам'яті наших славних поетів, письменників та лікарів Рідної Землі в нас, що зі зброяю в руці боролися колись у кривавих боях за честь і волю України, згадували ми протягом довгих-довгих десятиліть оттаки пригадно, коли перевітали щось про них у книжках, або почули про їх діяльність в наших історичних пісень. Поневажли щілі сттки літчунівських і царянів та шіасарями, ми навіть не сміли настільки багато говорити про визвольні подвиги в нашім минулі. Чужеземецькі ж відходи! та пани вчили нас шанувати й святкувати не пам'ять наших Героїв, а всікого содома байдужих нам Рудольфа, та Фердинандіо, Франців та Іосифів.

До герояства смерті за Україну наших власних бояків, братів і сестри, воїнів могли якими ми съговарювали, в день Зелених Свят — як уже від ряду літ — прибираємо. Й винчаючи квітками, начвила нас гарразд шанувати і святкувати пам'ять Тих, що упали за нас. Винвила нам ще раз усю вагу, красу й велич лицарської боротьби за волю і державність народу. І наче кличе до насини, як торік і як кликатиме і з хождинами Зеленими Святами в будущності:

З берега Іте і святкуйте пам'ять подвигів Рідних Героїв. Не забувайте ніколи про могилитих, що зі зброяю в руці погинули за Україну, про долю тих, що лишилися між нацією із слабими і неміцькими! З ними почитайте і найдавніших Героїв нашого минулого!

Бо нема в нас, на нашій Рідній Землі, певно ні однієї закутини, ні одного вольного поля, де не було бик тих дорогих нашому серцю могил і воєнних жертв, що про них співав наш знаменитий поет:

...Ой по тих могилах, у гору високих
По тих гробівщах, у землю глибоких,
Лежить мого роду білозір...

Але попри упавших Героїв та їх могили годиться нам памятати теж

про тих, що мов ті воїни! сорли лишилися немічними жертвами при житті — по наших Іванівців і немічників. Правча, — саме сьогодні, в часі несувалої голода та катастрофи, яка навстигла нашу селянину, не тако леко вони подібати хох до скуку-таку. Матеріальну допомогу в користь наших немічників та спогад про тих що впали. Та я все таки знаю, що при добре волі, значить при відповідному і доцільному зорганізації цієї акції з метою відшкодування та шанування всіх, що тісно вежаться в нашині геройськими змаганнями за державність народу, може знайти способи сповнити і в їх напрямі гідно наше завдання, в радіс наш національний обов'язок.

Бо довг народу про тих, що боролися за зброяю в руці за Бога визволення і жертвували себе за народ всеціл і совершило такий великий, такий безконачний, що не в силі сплатити його в щасті ще і піділлю підземного підвалу.

Герої Народу!

В кого в нас не ворухається найглибша душа, коли у світлих сяєвах радісного, маєвого сонця побачить їх самотні, німогли? Коли подумає про близьких тих Іх буйник, молодечник голов, якини Вони в наїкрайній весні своєї життя лягли в горесну темряву могил на вікі? Як жежеться в тій сумовитій стрілецькій пісні:

Засумуй трембіто
Та по всьому світу,
Що зівів Голіцяни
Сорок тисяч цвіту.

Засумуй трембіто
Та на всі Карпати,
Щоб не ждала сина з війни
Ни отце, ні мати.

Засумуй трембіто
Та на все Поділля,
Щоб не ждала лівочинька
Хлопча на весілля.

Засумуй трембіто,
Що галицька сила
Та від Збору по Славуту
Та від Борислава.

Здається нам іноді, що з туги глибокої, з жалю величного вілл-трави хилилися, проміння сонця хмарилося і брат вітер смутком

^{*)} Слови і музика Романа Купчинського.

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок 10. II. пов.
Кonto пошт. № 143.322.
Адреса для телеграм: "Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає
від 1-3 год. передпом.
Рукописи не зворотяться.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в кінці 4-20 зл.
ЗА ГРАНІЦЕЮ:

В Америці 1 пол. Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.
Італії 750 зл., Німеччині 750
зл., Швейцарії 5 шр. фр.
Чехословаччині 10 ч. к. Румунії 150 лей. Болгарії 750
зл., Австрії 750 зл., Змінно
зарплатою.

В справі оголо-
шені звітати
до Адміністрації.

ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 СОТ.

без краю віткав. На тих кривавою словою, укоритих, бровиць, де ті наші Невідбиті Герої у смітельний, лицарський танець ішли, щоб надзвичайно Україну церемоніального ворога довеселити та добути народовій полі. Та хоч і погинули Вони, не визволивши Матері-України, розплатою на хресті чужинської новолі, то проте Слава Іх, як співець Гарес Шевченко — не відляк, а викохас і виниклає в нас нове покоління буйник, смілик голов, лицарів божих, Героїв народу, предавших. І підуть Вони пізьшабом в останній великий бій і по довгих-довгих стопіттях новолі — може добути перемогу. Але та нова покоління Героїв виковається в нас щорідно тоді, коли шільний народ подав про те, що вони виковалося. Коли вся робота, всі закони, всі труди нашого громадянства, звернені будуть в нас проти нашого ворога в найшишішій отруї.

Будьмо тідіми тіней наших Героїв!

Ставимо до життєвого боєвого фронту, так само одною, бувом, по обличчю налою, як Вони. Не покладаймося в наших виворівниках змаганнях на їхці і на їхкого, тільки на нашу всенародну, об'єднану силу та йдім так на вустріч і пантяжній долі, в найгрізливішу боротьбу. А Духа наших Героїв привнавимо все і вірмо, що їх душі, як божі шестокрилі херувими, бережать Свята Святина Народу. Д-р Остап Грицій.

Положення на Вел. Україні.

Промова голови Ради народного уряду УСРР. Чубаря, виголошена на IX. Всеукраїнському Зізді Рад.

ІІІ.

Заходи для направління сільського господарства.

Поруч в тим нашим організаційним, відповідальним в поширенні аграрної політики. Наш буджет, а також союзний буджет не дає змоги значно поширити стіку аграрно-місцевих пунктів, але в маїбутньому це завдання стоїть перед нами і у нас вироблено певний план що до підвищення сільського господарства на Україні.

Виконання цього плану коштує величезні гроші. За 7 років по розрахунках національної державної планової комісії нам треба було б біля 300 в лінійці мільйонів, а коли ми вигратимемо ці гроші, то це може збільшити прибутки сільського господарства таєм на 300 міл. карбованців, а може й більше. Аграродопомога дас змогу виконувати певний план, який розроблений не тільки в галузі землеруслустрою та розподілу лісів, а розроблений і в галузі аграродопомоги, в галузі допомоги насінням, худобою й т. ін. Тут, в цьому плані, відведено місце Ікотерапії й самому населенню і державі — всім. Але щоби цей план виконати, нам треба напружити всі зусилля і звернути увагу на головні менти нашого сільського господарства. Я кажу тут, що цукрову промисловість до він дала майже стільки прибутків сільянству, скільки й польському, але вони не напралювали зусилля сільянства на інші фонди, як от фонди електрифікації районів і округ, чи то округові, чи районні, а може й сільські. Слід також звернути увагу, щоб фонди дійсно існували й не розпорощували зусилля сільянства на інші фонди, як от фонди електрифікації районів і округ, чи то фонди повітрафольтота інші. Селяне віддавали фонди, але вони не напралювалися на всі 100%, на допомогу сільянству. Огже інші фонди, щоб насіннєві фонди були організовані і треба мати їх в кожному селі, щоб не заготовляти хліба тоді, коли він дорожчає та не давати повику, що тяжко

боту всі підприємства, але вже ставиться питання про вироблення іншого виконання цукрової промисловості. До того наш план відродження сільського господарства передбачає необхідність прискорити візбудову цукрової промисловості та поширення насіннєвої площи бураків. І ми вимагатимемо перед союзним урядом, щоб Цукротрест цей план виробів і цілком пристосував до нашого плану відродження сільського господарства.

Тоді дісайд, який ми мали за 7 років, показує, що держава повинна мати постійний насіннєвий фонд що до допомоги тим районам та селам, де був недорід. В цьому році при розподілі допомоги ми маємо багато перешкод і тому нам треба поруч з республіканським насіннєвим фондом, утворити місцеві фонди, чи то округові, чи районні, а може й сільські. Слід також звернути увагу, щоб фонди дійсно існували й не розпорощували зусилля сільянства на інші фонди, як от фонди електрифікації районів і округ, чи то фонди повітрафольтота інші. Селяне віддавали фонди, але вони не напралювалися на всі 100%, на допомогу сільянству. Огже інші фонди, щоб насіннєві фонди були організовані і треба мати їх в кожному селі, щоб не заготовляти хліба тоді, коли він дорожчає та не давати повику, що тяжко

co do usłyszenia pod 3) występukiem z § 302 ustawy karnej uznał dokonaną 1. czerwca 1925 roku konfiskatę za usurpację i zarządził zniesienie bieżącego nakazu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Razem wydał się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by oznaczenie napisane ujemnie i bezpłatnie w najbliższym numerze i na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu poczynała za sobą nastę-

puje imieniem Rzeczypospolitej Polskiej Sąd okręgowy karny, jako Trybunał prawy we Lwowie orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo” Nr. 119 (10479) z dnia 2. czerwca 1925 r. w artykułach pod tytułem: 1) „Samowładne bahno” między słownami: a) prawdziwemi komisar... a; przed kilkoma dniami, b) od słów: wykazujacy nabiadno... do końca artykułu, 2) „Holod” w usłyszeniu między słownami: zaro... buku, a) 2) sprawozdanie

ad 1) h) występuje z artykułu VIII, ustawy 17.XII. 1862 Nr. 8. 1863 Dzpp. uznał dokonaną w dniu 2. czerwca 1925 konfiskatę za usurpację i zarządził zniesienie całego nakazu i wydał w myśl § 493. p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarząd wydał się nakaz odpowiedzialnemu redaktoriowi tego czasopisma, by oznaczenie napisane ujemnie i bezpłatnie w najbliższym numerze i na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu poczynała za sobą nastę-

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

Брутальний цинізм.

Гол. редактор центрального органу "Малопольських організацій народових" "Слов-а поськ-ого", автор язикових законів (на спілку в Туутом), автор конкордату, головний ідеольг екстермінаційної політики супроти Інородців - проф. Ст. Грабські уніонів при допомозі тзв. польської демократії до кабінету свого брата, щоби "перевести в життя" конкордат і язикові закони в школінців, себ-то щоби все-діло підчинити українсько-католицьку церкву державній адміністрації та владі та щоби в корінні знищити українське школинство.

Те поголовне ищення українського шкільництва розпочалося в моменті інсталляції польської влади в Сх. Галичині. Послідовне проводження ліквідації того шкільництва, руйнування 50-літніх здобутків українського народу в Конституції Австро-Угорщини пішло всею силовою

Але цю кініїшніх «ерманів» польської республіки обходять з коні. Так, ті «закони», на які упранієснням польського елементу, є тільки менше або більше пари тоді, коли польська держава, в радиці її експоненти на «кресах» поділилися владою з організаціями народовими». Заходами і під терором тих «організацій» та при видатній співучасти легальніх і не-легальних адміністраційних чинників спопуляризовано понад 40 українських всесвітніх школ, де останній український учительський семінар, введено. - внутрішню й зовнішню польську урядову мову до українських гімназій, а тепер поставлено крапку над і, — засуджено на невідому смерть останній українські седмі школи.

Перенісши ця Сх. Грабські

Переві місцем мія. Ст. Грабський заявив пос. Підгірському в пінгво-
мою собі безпосередньою, ширі-
стю, в цинічною brutalністю, що
з українських гіллявай він не ли-
шить каменя на камені. І дійсно, в
дуже короткому часі з'являються
ухвали «красової секції», в яких
між іншими міститься отсєн імпе-
ратив:

„З новим шкільним роком злучити I. класу однії з польських гімназій у Львові. Перемішти І. Тернопільської з I. класом таєшоюх українських Гімназій з I. класом двовічні, яко початок заміни тих гімназій на позавітні”

А ця "зміна" є нічим іншим тільки неминучою польонізацією українських тімів, повнено ліквідацією українського шкільництва, залинуванням вже не культурного життя, але сякої-такої культурної зегатації українського народу під Польщою.

Яким правом, на якій основі з таким божевільним садизмом, з таким брутальним цинізмом поль-

Ський уряд під дрантів'єнкою за-
слонено quasi-концепсій дозволяє со-
бі глумитися над українським на-
родом, калічти й нівечити Іого
діти? Чи правом сильнішого, пра-
вом скоростопілів і гармат, чи може

Трактату про національні меншини (при чому під "меншинами" розуміється незважаючи національної приналежності, а не 7-ми мільйоновою населенням), чи на основі рішення Ради інвалідів, яке постановлює, що "єгипетські" (або єгипетсько-національні) відносини у Сх. Галичині вимагають окремого статуту, окрім того улашкені на "краселі" життя погані, а школи - іншіства вкорема? Чи може на основі нової такої польської конституції, яка постановлюєтворення вищих самоуправних одиниць, чи на основі польського закону про самоврядування в 26. вересня 1922, яким постановлено залучити об'єкти смоуправи Сх. Галичини в управління польською меншини, але яким одночасно вирішено самоуправу інших іншими в діяльності школ

нництва і заснування українського університету до двох літ (до весні 1924 р.)?

Але що нинішніх керманічів польської республіки обходить за кони. Так ті "закони" наявіть в упривілєннях польського елементарного, є тільки менше або більше патетичними лекціянаційні експресії. Всупереч своїй власній Конституції, всупереч законові в 26. вересні 1922, в супереч міжнародним постановам, а головно всупереч в олії 7-мільйонового українського народу, ухваляються всіма польськими голосами сойму Річносполітії які-кві закони, в яких в нівець зводиться елементарні і вже давно у важким трудом і боротьбою здобути права українського народу.

Для самообмінних міражів польська частина сойму, польська більшість вносить в піктограму ділниці «законну» постанову анахронічного характеру — мовляє —

«Основним „типу місцевої школи на вчиненій в арт. 1-ї території, по дужці засаді годженості і лучення для згідного спілкування людності національно-місцевих земель, а не її ділення, сильна школа, що виковує у добрих громавах літа народності польської і непольської у взаємному пошануванні їх національному окремістю».

Знову ж в арт. 6-тім того ж пропонованого конституційного „закону“ говориться про заведення у трактаті з се-
гайди польських школах там, де батьки 150 учнів української та білоруської народності будуть лома-
гатися запевнення іх дітям науки в матерільній мові.

Істинною тепер — **говірте**ся даті — в
п'ятому самому місті окрім се-єдні **за-
гальне-образючі** школи в пікнікального
уроку виключно по-українською і виключно
українською будуть в міру можливості по-

українською мовою та мовою міжнародної по-
лучені в одній спільній діягностичній".

Отже провідною пунікою б-ого
артикулу закону про організацію
шкільництва для "кressів" є по-
лучення в утраквістичній школі окре-
мих гімназій в польською й україн-

польських середніх шкіл, у Пере-
мишлі та Тернополі по три, в тіль-
ки по одній українській. Отже
Ст.rabsmi в тик польських се-
нія шкіл жертвує по одній на цвав
утриманням, щоби тільки добити
в кожному з них міст оліноку Укра-
їнську гімнавію. А якже в такі
разі Особиста ліквідація на дод-
бір громадян держави ділчі на-
родності польської і непольської
кої у вваженні по-
шувицініх національних
окремішностей? Коли „дво-
язичність“ є основовою „здріжнен-
ним“ для спільногоп слів'їтит
людності національно мішаній ве-
мель“ та пошанування національ-
них окремішностей“ Поляків і У-
країнців, то чи підійде до цього
спінення цього величного „Ідеалу“
коли на „мішаний території“ виник-
нуть тільки українські гім-
навії у Львові, Пере-
мишлі та Тернополі, а далі Істну-
ватимуть „окрім“ виключно
польські середні школи
на півночі та Півдні. Післячим-

не лише у львівській, але й у цілій території Сх. Галичини (Самбір, Жовква, Рава руськ., Сокаль, Рогатин, Бучач, Теребля т. д.). Ясно, що учнями тих виключно польських заведень бувіть не дастися навідати познаніомістісі з "національними окремістюмі" України, а інто, щоби їх заставлено шанувати окремістю. Шказо-І-со, що щелепін Ст. Грабскі не планує створення ані опідо, вже не складанської, але кому би "звозичити" серединьою школи на Волині, Холмщині, Підляшші, в Полісіо, тільки журністи українських гімназій у Львові, Теремниці та Тернополі.

І тут міс. Сх. Грабські зі своїми сателітами в «красової» «екції» виступає не як представник викочавчої влади держави, не як виконавецьного свого власного заходу, тільки як мандатор «організації „народових“». Займано було би пригадувати адміністративний поділ Сх. Галичини, переведений на основі проекту

і під напором „організації народових“, поділ, яким переміщані городи в капустою, намагаючись штучно створити польську більшість або основи для майбутньої польської більшості у воєводстві львівськім і тернопільськім, а відтак знові підкашатсько-станично-вівське воєводство. Тут (у львівськім і тернопільськім воєв.) пущено

но в руки всі польонізації пружини, там (в станиціславській всеє).
Іде спрача повільнішо. Там (в коломийській і станиціславській гімназії) покищо не приправляють двоє „ялинок“ в нідії, що Підкарпаття й Покуття, відокремлене спольонізаціями воєводствами львівським і тернопільським, при відсутності хоч би однієї української середньої школи на Волині, само за-

Що ми на те? Що на то українське гночачтво? Мало осудити собі створення культурної загади, а треба дістати, протестувати, одним суцільним фронтом, проповідюватися молодою поліонізації в екстерніці, боронити перед смертю Шліль край мусить піднести голос протесту на численних вівчах, політичні партії, культурно-освітні організації мусать протестувати у Варшаві і за кордоном, мусить шлях світ, познайомити з прихованими сучасного польського режиму і в польською „Толерантією“. А в нутрі нашого громадянства мусить піти організація в глиб, мусить настутиці цілком влучення в один ланцюг всіх громадських клієць, мусить настутиці відбудова одного національного фронту, — ба тільки тим способом оборонимося перед загадою, тільки тим чином не дамо на поталу наших дітей, тільки тоді найдемо гідну відповідь на брутальний циніз гнобителів.

Поліційне слідство.

Внесок посла Чучмязі та з Українського клубу в справі вбивства селянина Федора Хоєцького державою по ліцею і поліційними агентами станиці Козин, Дубовського повіту на Волині.

Діл 14 Квітня 1925 відбувався ярмарок у містечку Козин. Того самого дня відбувалися 20 год. поповідні з ярмарку селянсько-української національності з Пустомитівщиною, із віддаленого 4 км. від Козина. Між поєднаними були: Гусарук Ілля і син Максим, Гусарук Ілля син Михайла, Бабуць Кость, Гусарук Макін, Гусалук Роман і селянин С. Яблока (7 ком. від Козина), Станиславчик Ілля, Мацик Василь і Хорецький Федір.

Коло години п'яностої біля села Гарнізона (3 км. від Козинівки) літак названий селянами Пусто-Лая, корисьмір Попек, добровольцем польської армії Лєнтік Мітал. Вимикаючи пілотські, Лєнтік почав дуже багати свою коняжку, що звернувши увагу однін з прохожих Василь Машюк, у відповідь на те Лєнтік почав бити Машюка батогом так, що той почав уїквати. В тому моменті винятково Лєнтік розгъязяв та вистригав к'лька разів до Машюка та рани його важко на

Бачин це свідки: від села Янівка Іван Сапельчук, селянин Стрижаків Павло, селянин з Пустоїлівки Недорогий Антік і Бюроман в також усі товарищі Мандюка. Важко ранішеї Мандюка підведено до шпиталю в Львові, де він н'ходиться і тепер.

Коршмар Лентик, бажання затаїти ще япончику, почав зараз на поцію Козиць, де змілювались всі поцію як бандитський поселок на чотирьох.

Дня 18. квітня запливав командант ко-
зинської станиці Міхометович до себе се-
лан із села Пусто-Іванівна на скідів вище
описаної поїзд. М ж ізвінений був: Гусь
рук Ілля з с. Максимівка, Гусарук Ілля з с. Ми-
хайла, Бубіш Кость, Гусарук Максим, Гу-
сарук Роман і селянин із Янічка Федір
Хоробрий.

На станиці поліції Вількоцькі, Щєгельські, Закарп'янські та інші кілька агентів почали під проводом командира Максимюка страшно катувати всіх «злочинчих» та вимагати від них зізнань, кощоских для користування Ленінською. Іх сидялися зізнані, що раптово Матюж Василь напав на Лестика в той момент, коли був виконаний постановчий засідок.

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО передпілуднем

Без почуття самопошани.

В неділю 14. червня відбулося у Львові велике українське віче в справі «найбільших шкільних постанов секцій для сповіді національних меншин» при політичному комітеті Ради міністрів, призначених на загляду українського народного та середнього шкільництва. На цюмі місці подано текст принятих на вічу резолюцій.

Вони містять у собі протест проти цього «нового скріщеного настулу» на права нашого народу та ваклик на адресу парламентаріїв української репрезентації, щоби вона залишила цео справою! Голова представила в стан обвинувачення таємничого миністра освіти Ст. Грабского за його шкільну противаконту діяльність.

Львів, як звичайно, перший склав своє рішуче слово в тій болючій справі. Тепер черга за провінцією, че гра в польським народом, що силою обстави наїшовся під Польщею. Очевидно, що не треба мати якнебудь іноземців тоді від, що протистоять революції можуть вплинути в якому-небудь напрямі відому названих обстанов. Ні в сучасних польських відносинах, ні при теперішньому дозадженню сімікових політичних ігрубувань, нічо подібне не може мати місця. Та ве не значить, що український народ має можливі пра- глядається страшному процесові таємничі, яку повалює собі провінція на його жівому організмі таєрішнього польського уряда! І самі. На те мусите ви зареагувати одно- пушною поставою, одностайним фронтом, мусите противстити тому походові велику внутрішню силу. Український народ мусить звернути увагу цілого світу, а перш за все них, що віддали його на поталу Польши, на всі ті невідносимі умови, серед яких, його нищать, ру- пують та без краю експлоатують.

Польща вступила нині під прав- бінням польської реакції не тільки на шляхі непочашування та без- огляданого нарушування затягнених ча себе версальським і рижським трактатами зобовязань, але дійшла до нарушування своєї власної кон- ституції та своїх власних законів.

Від якогось часу всяк «кресові» акушери проти тільки й думають якби обійти основні постанови кон- ституції та обовязуючі закони. Що- би не бути головословними вистар- чити згадати закон про «воєвідські самоврядування для трьох південно-східних воєводств» разом зі злу- ченою з ним заповідою про засну- вання українського університету до вересня 1924 р. Хоч речінка ре- лізації законів давно минув то чейже дотепер і собака не гавкнула в цілій Польщі в справі поша- повання власних законів. Натоміс віднято сімікові відомі «язикові» закони для кресів, що були запе- реченню і польської конституції і закону з 26. вересня 1922 р. Щож до університету, то на місце закону прийшла постанова про «Studium Ruthenorum» в Кракові, підкомітком

клеріаті тільки на те, щоби північна секція могла постановити введення утваження у всенародних школах «згідно з побажанням насе- лення». Ось по чому дійшли у своїх слідів польські законодавці! Вони від поїздили всіх діягок, але вона Ніколаїх не обовязувала.

Про якесь мораль у польських політиках і державних мужів казаючи не приходиться. Усіма гало- длих них, по знищенню та погло- ченню всіх національних менши- стей.

Питання про те, чи це ко- рисне чи небезпечно для Польщі, чи не можливіше об'єднати їх необхідно. Par les et nos швидко до заспокоєння своєго зобов'язу- ючого шляхів — це та мета. Це обходити того, чи нині польського патріота фікс, що Польща компромітує себе по тільки перед своїм, але й перед самою собою, перед думкою власного закону та власної конституції. Хто раз вступив на дорогу самопонижування, морального самонищіння, той від- кинувши всякі звиги моралі, поз- бувши всяких законів діягок, не- легко верніть до нормального стану.

Якщо хто не хоче шанувати самого себе, то має права піднімати по- шану від інших. Якщо хто лю- мить та нарощує власні закони, власні конституції постанови та міжнародні зобовязання, теж не може вимагати додержування тих законів і зобовязань від інших.

Сучасна Польща в обіймах ре- акції, перекрета черв'якої пропока- ції, напружить, деморалізує та са- моволії безвідповідальних патріо- тів на тільки на всіх підрядників державних становищах вступила, вже давно на привабутій цілік московської чорносотенної столярінщини, вже давно стала спадкоємницею царсько-московських методів прав- ління на всіх ділянках життя. Манія великороджених позбавила здо- рових глуздів усіх й державних керманічів та відобрали їм по- чуття міри на полі політики, політичної моралі та самопошані. При допомозі анонімії слід ствердити, що однаковою причинами потягають за собою завіси біднікові на- слідки. Столітніські методи прав- ління в Poči довели її до нещастя та руйни, та саме чекає і Польшу, якщо вона не заверне зі шляху столітнінини.

в. м.

Пам'ятімо: Рідна Школа — це на- родна фортеця, це певний захист у добі ліхоліття!

Red. czas. „DLO“ we Lwowie. Pr. 427/25/2. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej i Sądu Okręgowego Karny orzekł o winie Prokuratora przy tymże Sądzie, jaką Trybunał Pre- sowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „DLO“ Nr. 127 (10.151) z dnia 12 VI. 1925 w artykułach na- stępujących w ujęciu, o to: 1) „Fakt do- konany“ w ujęciu, o to: 1) „Ale ciòż i wiadomo... do końca artykułu. 2: „Koncesji“ w ujęciu mówiąc słownie: „a) wojewodztwy Połockie... a) Jazazzecza Połocka, bi naçional- nym“

редакція
адміністрація
Львів, вул. Смил 10, № 100.
Кonto post. num. 143.322.
Адреса для телеграмм:
„DLO“ Львів.
Головний редактор газети
від 1—2 год. передпілудні.
Рукописи не повертається.

передплатна
Місячно в кількості 429 зл.
за гравіювання:
в Америці 1 дол., Франції,
Італії, Бельгії, 20 фр. фр.,
Іспанії 750 зл., Німецькі 750
зл., Швейцарії 5 зл., фр.,
Чехословаччині 30 зл., Ру-
мунії 150 зл., Болгарії 750
зл., Австрії 750 зл., Западні
албанії 1 дол.

В спадок ото-
шень звертається
до Адміністрації
цима
одного примірника
17 СОТ.

„Конcessi“. III.

«Кресова секція» і Рада міністрів обіцяє не лише перевести комасацію в доповнення карловатих го- сподарства, але й меліорацію неур- хитків на терені східних воєводств та осушення польських болот.

З попершого погляду є це гран- шізні плани. Уські подумати, комасація і меліорація, доповнення карловатих гospodarstwa і осушення Польська може бажати со- бі більше в даних умовиах? Пра- вда, густота населення в галицьких воєводствах є дуже велика (у польським повіях — 101 на 1 кв. км. та тернопільським воєв. — 88 на 1 кв. км.), і в станові, воєв. — 73 на 1 кв. км.) правда є та, що на українській національній території від 600 тис. карловатих господарств (до 2 гект.) на 995 гасини квадратного км. від своєю «кresowoscią» про все це думалі і хоче зарадити ділою. Більшість в то- му, що важко думати, як і якими василиками все було віднісане. На цю тему панує глуха мовачка.

Як уже було відмічано в попередній статті, на доповнення всіх карловатих господарств на українській національній території потребно що найменше 1.800 тисяч гект. ор- ганізації. А всього, поніжанського, орнігрупу є кругло тільки 1400 тис. гект. Та на цому це кінець. Від помісницької земельної по- слости слід відтягнути по 180 гект. на кожне діцінське госпо- дарство відповідно в темпорі обговорюваної в соції новелі до земельної реформи. А що всіх великих господарств в східних воєводствах «є» понад 4000, то за великою власністю, коли навіть земельну реформу переведено по лінії податкового розчинення закону, асатеки мусить лишитися щонаї- менше 700 тис. гект. Крім того в великої власності мають остати непарушеними таємничі господарства усіх діцін, годівельні, взагалі господарства з вищою го- сподарською культурою. Простір вилучених від парцеляції великих господарств має досягати 450 тис. гект., себто на східні воєводства таємничії української національної території припаде тих вилучень що- найменше 200 тис. гект. Таким чином земельно-реформова непарушність в великої власності в 5-тих східних воє- водствах обійтися 900 тис. гект. землі.

Вінків від помісницької земель- ної запасу слід відняти грунти, віддані кольоністам і осадникам. До кінця 1923 віддано цивільним кольоністам, спровадженим з Поль- сї, 5 вже вже вилучено, що відповідає 3-ї точці ухвали в земельній справі. Очевидно, це бажання не передіє межі «побожних бажань», бо звичене до грuntu селянство не в силі витинисти ані одного сотника. Тут рішучо ніяких ускладнень не увінчується розто- рочуюча щруба міністра фінансів. Все таки знаємо, яким шляхом ітіме коасація. А цю буде з меліорацією, осушуванням польських болот і «zueignorolnieniem» треба велічезними грошевими засобами. Коши місії має покрити населення, як свідчить 3-та точка ухвали в земельній справі. Очевидно, це бажання не передіє межі до грuntu селянство не в силі витинисти ані одного сотника. Тут рішучо ніяких ускладнень не увінчується розто- рочуюча щруба міністра фінансів. Все таки знаємо, яким шляхом ітіме коасація. А цю буде з меліорацією, осушуванням болот і «zueignorolnieniem»?

Точка 7-ма ухвали «kresowej sekci» в земельній справі говорить тільки про скерування на терен східних воєводств парцеляційної ді- яльності Рільного Банку та купна- ним (очевидно на цілі парцеляції цілих маєтків і їх частин) з метою доповнення карловатих господарств і меліорації. Як це «zueignorolnieniem» і меліорація відбувається — це вже тайна п. Радвана (не того спі- ритиста, але міністра земельних ре- форм) і п. Вл. Грабского. Та з усво- го того, що ми побіжно навели, розглядаючи ухвали «kresowej sekci» в земельній справі, як на до- лоні ясно, що з усіх видигнених точок буде здійснена тільки перша, а саме приспівлення привласнення (інтегуляції) грuntu, відданіх осад- никам. Все інше: комасація, меліо- рація, осушення Польська та «zueignorolnieniem»

Почтову марку
оплачено гуртом

діло

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПІРЕЗПОЛУДНІМ

Митарі і фарисеї.

Жидівські митарі і фарисеї, чі-
плюючись розбори у возі польської
осавак, кротиться як муха в окро-
лі. Для них стало ясним, що му-
сати добиті торгу в польській
антисемітам. Воїн якож! Ще два
роки скінчить своє життя гено-
діціїї солдат, а пончи малі вбити
в пустині руками? Ніколи в світі.
Вони, по крохи і кости, пробивати
пам'ятством у відношенні до
цихлях, не могли довше зносити
саноти. Свдощинно і в самопоган-
го та відданості служили поль-
ській культурі, становили авантгар-
ду польського "культуртгересу",
експонуючи інші національноти
секондній фразами, як доки не
діжалися поділити онішки своєї
віялої служби, доки їх не дуплу-
щено до пансівих передпокою.

Польсько-жільські перегратці ведуться від ковного часу. До останньої квітні відбірено їх та є
ність перед очима громадянства, укрівано концахти. Головний про-
мотор польсько-жидівської угли-
пос. Раїх в одній зі своїх статей
підкresлював, що весь жільський
клуб призначав конечністю пемпо-
ворів, щоднівся на особу і способ
їх ведення. Та затвердив потребу
тичасової «Лінготи», так, що
злагоча до реакційників перевапко-
ю, східно-галіцькі польоніатори
впід стигу пос. Раїха дальше сві-
тили очима перед територіальними
«Кресовини» народами.

Жиди, особливо безпринципні, привичі до легкої й користолю- **егоїзму!** **І** не допускаючись вради прот-

бівої служби галицькі Жиди, не змінілися. Чи, під фірмою д-ра Бика, чи д-ра Левенштайн, чи д-ра Раїха пишилися вони тими самими, що були: експонентами, пропага-

торами і виконавцями волі можних, слугами кожного, в чиїх руках спочиває влада. «Гешефт» не від програвав у них першу ролю. І в тому напрямку їхній егоїзм не вінав ніколи меє.

„Хочемо бути собою! ліше собою! —
каже пос. Раїх. Единим дорогою вказом
вашних політичних починів є добро юдів-
ського народу”.

Дуже гарно, можна згодитися з гльорифікацією цього крайнього егоїзму, але тут приходиться запитати, в чому саме міститься "добро жиць із українським народом"? Так Жиди не заселяють місця, які не повертаються в атмосферичних чи плане-

в атмосферичних чи гла-
тарних просторах, тільки живуть
як специфічне атериторіальне на-
верстування серед інших народів.
Коли ж між територіальними наро-
дами іде боротьба, то в першу
чверть виникає питання: в котрій
бік склоняються Жиди не по дер-
жавним кордонам, а по етнографіч-

коловим кордонам, а по етнографічно-національній межі? Дальшим питанням є: чи те „лобре“ ваклюється в службі тій ідеї, проти якої ще недавно виступали — широкий нециро — Жиди, в поборюванні ідеї екстремізації. На жаль, після деяких вагань Жиди, головно „кремсові“ Жиди, пересуваються з гурта „громадян другої класи“ і при досягненні певного рівня відповідної

Це називається „добром жидівського народу”. З жидівського багатійно-гостинного становища, точки жидівської купецької торгівлі морали Істині нужно показати, що цей перехід в високом, описанім „добрим” та місцем ишту етику й іншу моральну. Ославляючи на жидівській етніці I Мораль є етнікою I Моралю митарі I Фарши. Та етніка I Мораль дозволяла скідані галицьким Жидам проголосити „центральність” у боротьбі українського народу за долю на рідній землі, а одночасно, північне виникаюче рішення в сподії Скіданої Галичини та користуючись неучастю українського населення у виборах 1922 року припинити до виборчої експансії Малої тогоди Як подав д-р Л. Вільямс у своїх спомінах на 1919 рік час „строгої нейтральності” д-р Розмарін в імені спільнотичної експертної куттін Сх. Галичини від передголосування в польським урядом про перекидання у польський табор. Тільки спротив вищеподібних не дав загрози скідано-галицьким Жидам вже тоді проявити велич своєї етики I моралі. Або чи не відчіно, чи не морально, коли Жиди, якочи 10 українських мандрівців в своїх руках, поспілоччи, безправно, українського табору, тепер переходить з тим загарбленим добром в польський табор, рішують характер польської держави в користь Ісповідників етики I моралі польського національного егоїзму!

І не допускаючись враги прот
основних засад демократизму й ре
інoprавности націй, пос. Raix з при
кметною собі безсorомістю нази
вав наші оперти на фактах замітк
«інсінуаціями».

— Бажаючи оминути підозруміння —
якож пос. Райк — залишавши її всі
підозріння, немов то ми маємо згодини
на призначити на себе роль апарату гнег-
тичних національних меншостей або школ
дження їх національним чинством в інтере-
сах — уважаю інсінуацію, яку вияснюю
собі хіба погратуванням, що походить
з познаннями справи.

Однака якимось чином виявилось, що деякі змії вітерес в поширенні цього поголоску, бо на сторінках нової української преси не перестають в того привому зустрічатися поети які мають поголоски свої заслуги, хоча ми кілька разів уже оголосили в авторитетному йм спростовували. В дальшому поемі не будемо вдачатися, заявляючи категорично, що ролю генератора в якіснебудь формі вважаємо непоческою і понижуючою».

Не може бути двох думок про те, що ця набрякла фразеольгія має на меті тільки закрити фактичний стан речей. А жс просто крайній хоробливою мегаломанією заносить від таких слів, як напр., що «Жиди не думають пев'язити на себе ролі „гнобителів“ чи „катів“ інших національних меншостей. Мій Боже, я можна так по цітвацьки забуватися! Хтож говорить про „катів“ і „гнобителів“? Ми твердимо, що ці люди вже тепер сповніють роль польонізаторів „з власної пильності“, а після добиття торгу виконуатимуть доручення своїх службодавців.

**Редакція
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
**Львів, Ринок 10, II під.
Кonto пошт. шах. 143.32**

Адреса для телеграм:
"Діло" Львів.

**Гол. Редактор привідає
від 1-2 год. передоплату.
Рукописи не засоряється.**

ПЕРЕДПЛАТА!
Місячно в краї 4-10 зл.
ЗВ ГРАМІЦІО:
В Америці 1 дол., Франції
Голландії, Бельгії 20 фр., Франції
також 720 зл., Німеччині 13 зл.,
Швейцарії 5 шв. фр.,
Чехословаччині 30 к. ч. Китаї
кунін 150 дж., Болгарії 75 зл.,
Англії 175 зл., Змін
адреси 1 зол.

**В справі оголошено
шень зверталися
до Адміністрації.
ЦИНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 СОТ.**

Москва і Харків

Трісова серед єдиномідлінців. В одній з останніх статей («Московсько-українська суперпартія») ми вже мали нагоду згадувати її цікавіті «погляди» єдиномідлінсько-російсько-демократі на російсько-українські відносини. З огляду на незвичайно цінний матеріал, який містять в собі стаття «Мілорадівського органу „Пасленд Новости“», подамо її майже в цілості:

Підпунктом з 1. сорока 1923 р. Рада народних комісарів України постановила усунути всі адміністративні суди та установи на Україні. Остаточно розчиненої повної українізациї державного апарату диктатор установив 1. січня 1925 року. Тоді ж диктатор висловився, що українізовано всього 60% судових і адміністративних установ. Що ж торкнується школи, то народні школи в українському мовному варіанті становили 6% проц. всього числа варіантирні школи на Україні, українські 32% укримовознавці середніх школ — всього 3% при загальному числа середніх школ, а в університетах і у видавничих та наукових установах (з винятком Каменець-Подільського університету), половина національно-українських, половина — російських (ільки в Івано-Франківську) сільсько-господарські школи всі українізовано.

Від у тих, що українізація школи і державного викладу зустріла дуже сильну спротиву зі сторони побігніків (?), які рішучо підтверджуються, призначена українською ковалю державною, і так само рішучою, протестують проти українізації школи (?).

Мохна не підконтрольна землемісців, які вони вимагають, але в процесі відновлення. Сажені вимоги подібні до вимог, які вимагають рахуванням. Проте, центральний комітет української комуністичної партії, в якому більшість належить тодішнім членам партії та націоналістам, вже до рішення перевозки Української Радянської Держави вимагає диктором уряду остаточної передачі всіх земель України в розпорядження держави. У сучасних уставах визначені на 1. січня 1926. Мало того: центральний комітет постановив, що 6 травня 1925 рішення про Українську радянську колгоспну партію (КП(б)) так, що від 1. січня 1926 року «до лідерства партії буде прорадянська виключно на українській мові».

Голова українського уряду Чубардява-
вав навіть необхідним офіційно заяв-
ити, що Україна є незалежною
державою, яка володіє
двома державними мовами — після
однієї — українською, та іншою —
причинацькою, «єдиноч-кепінською РОСІІ»,
якій більшість вони належали, украї-
нські повітні буде нести напірни-
шій боротьбу. Тут же Чуба додав,
що про утихи національних меншин,
яким уважаються Горяні, Жиди, Поляки
і Німці, не може бути мозні; меншості
займають школи з різною новою навчанням,
тому вони, на державній засобі, можуть
зробити подання до судів на якій вгодо-
вінні і т. п.

Проте українізація не зустрічає співутка серед російської комуністичної партії та українськими комуністами довелось на становчому зізні рад (в Москві) відповісти на цілій ряд праць (в тому числі відносно українізації), в тім чині в справах Української передплати «Вістечко». На це питання Український представник відповів відповідно відповів, що передплати «Вістечко» в Україні обов'язково з такої причини, якої обов'язковою є передплатна в Росії «Вісніця».

Чи вже є членом Кооперативи
«Рідна Школа»? Як ін., то впишіться
негайно! Один уліт (пак) в зол. число
уділів необов'язковий. Вписове 50 гр.
Шлях заявки приступання моніж одерж-
вати в кожному Круніу. У. П. Т.
— Пишіть і посыпайте гроши на адресу:
Дирекція Кооперативи «Рідна Школа»
Львів, Ринок, ч. 10 (1. пов.)

Red. czas. „Dilo” we Lwowie. Pr. 430/25/2.
W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd
okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratora
trybuny w tymże Sądzie, jako Trybunał Pre-
sowej we Lwowie, że treść artykułu, umie-
szczonego w czasopiśmie „Dilo” Nr. 128
(10.15) z dnia 12 VI. 1925, w artykułach na-
stępujących w usterpicie, a to: 1) „Bratalnyj
cyzmin” tytuł w usterpicie między słowami:
a) szkiniectwem; a i dżeno, b) szkiniacy-
twa; a: Czy na osnowi, c) do września 1924

zwoleno zawiera znaczenia ad 1) a), b), c), d) i f) zbrodni z § 65 a), u, k, ad 2) a), c) występu z § 303 ustawy karnej ad 2) b) występu z § 303 uk, użoł dokonana w dniu 12. czerwca 1923 roku kontyfekat za usprawiedliwioną i zarządzil zmieszczenie całego załącznika wydał w myśi § 493 p, k, zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialności, redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenia niejeliście umieścić go w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą zastępstwo przewidziane w § 21, ust. drugi.

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

Манівцями.

В Варшаві західчиків звід претставників професійних спілок в усіх землях, що належать до Польщі. Це було звід тає, класових спілок, тих спілок, що передбазують під егідою ППС. Поняття, що вони мають виражений національний характер. Але були проти цьому представники зорганізованого професійно-польського і єврейського робітництва. На звіді говорилося про необхідність заходів для підтримки в професійній роботі національної відмоги єврейського і польського робітництва. За те представників українського робітництва, за тих, що підтримують ту національність, яка в Польщі числила до сім мільйонів, не було зовсім. І не тому що було по українському робітництву не хотіло ти на звід, який відбувався під егідою ППС, а тому, що зорганізована професійно-українська робітництво під тегелінною холіою звільняє собою шілком непомітну величину, позбавлену якогоєбудь зливу. Українське робітництво могло тільки реагувати на звід, що відбувався у Варшаві, виданням підозр у Львові, призначеної для звіду, яка — розуміється — величезної більшості делегатів на звід не була визнана.

Цей яскравий факт повного відпаду українського робітничого руху піднімав бізвернуті на себе увагу. В Галичині серед українського громадянства робітничий рух, як рух, що стоїть на класовому ґрунті, що не признає единого національного фронту, очевидно не користувався популярністю, не приваблював інтересу ліній, котрі пішли із становищем. А все таки той факт, який підносимо, не вважаючи на байдужість інтелігенції до робітничих справ, заслуговує на увагу.

Життя довело, що вмісті робітництва в рамках загально-національних організацій є річкою виключеною. Воно мусить творити і мусить мати свої висіці самостійні організації. Але ціле громадянство у високій мірі мусить обходити пінгвані, чи робітництво даної нації, особливо нації пригнобленої, створюючи свої організації, надаючи їм самостійний характер, підкреслюючи національні домагання, чи волю йде на мотузку чужих, допомагаючи тій денаціоналізації.

Перед війною український робітничий рух, здавалося, знайшов для себе свою власну дорогу. Після довгого ряду років, коли політична репрезентанта українського робітництва УСДП., була лише філією ППС., в останні передвоєнні роки відбувалася в ній еволюція: вона стала на виразні національні позиції, перестала бути за вказівками провідників ППС., почала вибудувати свою лінію. І цей час був добро, коли український робітничий рух найбільше поширявся і прослишився.

Та криза, якої зазнав світовий робітничий рух у зв'язку з війною, відбилася важко на політичній репрезентанти українського робітничого руху. УСДП., західилася і проганувавши надбання і досвід попередніх років, зірвала з її інгернаціоналізм та рушила в своїх

Чи ви вже є членом Кооперативи "Рідна Школа"? Як ні, то впишіться негайно! Один удачний 5 зөвлі, число удач необмежене. Впливове 50 гривень. Заяви про поступлення можна одержати в кондомініумі Круніу. У. П. Т. Пишіть: "посилайте гроші на адресу: Дирекція Кооперативи, "Рідна Школа".

Редакція
Інформація
Нью-Йорк, 10. Jr. 1925.
Конто пошт. швд. 143.322.
Адреса для телеграм: "Діло" Львів.
Год. Редактор приймає
од 1-2 год. передпоказ.
Рукописів не береться.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячна 4 кро. 60 зөвл.
за граници.

В Америці 1 год., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр.,
Італії 750 лір, Німеччині 750
лір, Швейцарії 5 шв. фр.,
Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150, під. Болгарії 750
лір, Австрії 750 лір, Западній
Америці 1 год., Енглії 1 год.

**В справі оголошеної
шкільні відмінності
до Адміністрації.**
ЦИНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 СОТ.

Шляхами безправства.

Північна Сенаторка Міністерства, ви-
голосивши в Сенаті 19. червня 1925 р.
під час відкриття дискусії над будже-
том на 1925 рік,

Високий Сенат! Під ухвали Сенату, предложені другий
річний бюджет. В часі відкриття на-
думуємо 1924 р. в обох палатах
голосували український і білорусь-
кіюююю проти його приняття.
Стало, та незадачі причини змуши-
вали оба палати до такого, що не
що іншого становища. Всі ці причини,
що диктували нам опозиційну по-
літику супоти уряду, були тут і в
своїм вже наразі висвітлені в
тому поні Вам, панове, мусить
бути добре відповіді. Та всіх тих о-
кажу своїм оболянням заради про-
ник коротко це раз, а то тому
що ці чини та причини змуши-
ють нас до голосування проти бу-
джету.

Всі ці причини належать преду-
кувати до одиної кардинальної, яку
я називу підкітаком: непропорціо-
нальним уряду та льокальної влади
закону конституції супоти українсько-
го і білоруського народів та
обхопуванням міжнародних тракта-
тив, що відводять Польшу, супоти національних націостей. Та-
кожа політика супоти нас, яку дик-
тує реакційна більшість обиця-
вич, та відповідь на це, що від-
ходить до фактичного завдання від-
так до фактичного, а не іншої
неконституційної конфігурації, якої
васили панове можуть знайти у в-
домії Вам напевно лінії п. Ст-
слава Грабского. Увагі! о хвілі
обещанії!

Во справі, чи покращило бо-
дан у дечому становищі україн-
ського народу на протязі останньо-
го року? Чи перевинули ми, украї-
нський 8-ми мільйоновий народ, зі
становища громадян другого або й
третього рідзу до рівноцінного та
рівноважного становища в поль-
ському народом? М сино ствердити,
що ні; надали ще становище на
протязі минулого року значно по-
гіршилося. Ми Українці масово неза-
вершили право до свого університе-
ту, який тоді тільки може сповнити
своє призначення, коли находити-
ться у нас вдома, на нашій терри-
торії, між нашими українськими наро-
дом і того нашого права ми буде-
мо боронити за всюку цену. І ось
вже шостий рік ми під Польщею і
не зважаючи на давні прийняті за-
кони ухвалу сойму, ми до ниніш-
нього дня як не мали університету
так і не мавмо. Шостий рік наші
діти мусять скитатися за кордоном
у місіонерських сусідів, або вчитися
у львівських підземелях, виставлені
на поліційні нагнітки! і все те в ін-
науки, в ім'я культури.

Ліквідація української середньої
школи а також початкової народ-
ньої, до яких маємо право на основі
польської конституції і міжна-
родних трактатів, розпочалася на-
добре саме в останньому році, по
виданню закону про мово навчання
в школі. Утракавання школі, той
педагогічний абсурд, увійшла до
закону виключно для того, щоб
стати зварядям безоглядного ни-
щення українських шкіл.

Українське приватне шкільництво

залишило на Волині; в Кременчуці, Луць-
ку, та Рівному — неможливо ніяк
одержати дозволу на наші середні
школи. Наприклад, з похибкою
старація для відкриття середньої
школи у Волинському Волинському
Інституті не можна було отримати до-
зволу. Не можу відійти про Холмі-
чу, Шидловець та Понісія, де не тіль-
ки не дозволяють на відкриття
українських шкіл, але не вводиться
до школи наочні науки української
мови, не вважаючи на домагання
тамошнього населення. І та слабе
середнє шкільництво старається
розвинути відмінні таким чином, що не
є вже тих школам під державнім суб-
сидієм, що праві повністю а му-
сять вони додержуватися в пожерт-
ування українського населення, які
ні так вищіше підкітаком військо-
го і неподільними податками. Украї-
нський народ, що платить подат-
ки на дохід! і потреби держави,
які вони додержуваються в пожерт-
ування українського населення, які
ні так вищіше підкітаком військо-
го і неподільними податками. Украї-
нський народ! що платить подат-
ки на дохід! і відмінні шкільництво, та
обхопуванням міжнародних тракта-
тив, що відводять Польшу, супоти національних націостей. Та-
кожа політика супоти нас, яку дик-
тує реакційна більшість обиця-
вич, та відповідь на це, що від-
ходить до фактичного завдання від-
так до фактичного, а не іншої
неконституційної конфігурації, якої
васили панове можуть знайти у в-
домії Вам напевно лінії п. Ст-
слава Грабского. Увагі! о хвілі
обещанії!

Во справі, чи покращило бо-
дан у дечому становищі україн-
ського народу на протязі останньо-
го року? Чи перевинули ми, украї-
нський 8-ми мільйоновий народ, зі
становища громадян другого або й
третього рідзу до рівноцінного та
рівноважного становища в поль-
ському народом? М сино ствердити,
що ні; надали ще становище на
протязі минулого року значно по-
гіршилося. Ми Українці масово неза-
вершили право до свого університе-
ту, який тоді тільки може сповнити
своє призначення, коли находити-
ться у нас вдома, на нашій терри-
торії, між нашими українськими наро-
дом і того нашого права ми буде-
мо боронити за всюку цену. І ось
вже шостий рік ми під Польщею і
не зважаючи на давні прийняті за-
кони ухвалу сойму, ми до ниніш-
нього дня як не мали університету
так і не мавмо. Шостий рік наші
діти мусять скитатися за кордоном
у місіонерських сусідів, або вчитися
у львівських підземелях, виставлені
на поліційні нагнітки! і все те в ін-
науки, в ім'я культури.

Ліквідація української середньої
школи а також початкової народ-
ньої, до яких маємо право на основі
польської конституції і міжна-
родних трактатів, розпочалася на-
добре саме в останньому році, по
виданню закону про мово навчання
в школі. Утракавання школі, той
педагогічний абсурд, увійшла до
закону виключно для того, щоб
стати зварядям безоглядного ни-
щення українських шкіл.

Ліквідація української середньої
школи а також початкової народ-
ньої, до яких маємо право на основі
польської конституції і міжна-
родних трактатів, розпочалася на-
добре саме в останньому році, по
виданню закону про мово навчання
в школі. Утракавання школі, той
педагогічний абсурд, увійшла до
закону виключно для того, щоб
стати зварядям безоглядного ни-
щення українських шкіл.

Ліквідація української середньої
школи а також початкової народ-
ньої, до яких маємо право на основі
польської конституції і міжна-
родних трактатів, розпочалася на-
добре саме в останньому році, по
виданню закону про мово навчання
в школі. Утракавання школі, той
педагогічний абсурд, увійшла до
закону виключно для того, щоб
стати зварядям безоглядного ни-
щення українських шкіл.

Ліквідація української середньої
школи а також початкової народ-
ньої, до яких маємо право на основі
польської конституції і міжна-
родних трактатів, розпочалася на-
добре саме в останньому році, по
виданню закону про мово навчання
в школі. Утракавання школі, той
педагогічний абсурд, увійшла до
закону виключно для того, щоб
стати зварядям безоглядного ни-
щення українських шкіл.

Ліквідація української середньої
школи а також початкової народ-
ньої, до яких маємо право на основі
польської конституції і міжна-
родних трактатів, розпочалася на-
добре саме в останньому році, по
виданню закону про мово навчання
в школі. Утракавання школі, той
педагогічний абсурд, увійшла до
закону виключно для того, щоб
стати зварядям безоглядного ни-
щення українських шкіл.

Ліквідація української середньої
школи а також початкової народ-
ньої, до яких маємо право на основі
польської конституції і міжна-
родних трактатів, розпочалася на-
добре саме в останньому році, по
виданню закону про мово навчання
в школі. Утракавання школі, той
педагогічний абсурд, увійшла до
закону виключно для того, щоб
стати зварядям безоглядного ни-
щення українських шкіл.

Ліквідація української середньої
школи а також початкової народ-
ньої, до яких маємо право на основі
польської конституції і міжна-
родних трактатів, розпочалася на-
добре саме в останньому році, по
виданню закону про мово навчання
в школі. Утракавання школі, той
педагогічний абсурд, увійша-

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНІМ

Ювілей чи поминки?

У певною мірку часах приходиться нам святкувати наші великі почини, масові змагання. Радість чергуються зі смутком, гордістю з побутом чистоти, коли згадаємо колишній розмах, масовий рух і порівнямо його в нашій розбитті та припиненні. Це зміщене почування профільє нас особливо різко, специфічно драматично, коли пригадувати роковини «Ювілею Важливії» поїдти.

Цього року мине після 25 літ від хвили, коли наетомний, невідомий піснополітик, під флагом, поєт в супільніх справах і суспільник в фенілі поезії, людина вибухової енергії і мускутного темпераменту, пізніший «Січовий батальйон» д-р Кирило Тринльський вже відійшов у відставку в р. 1900, перешов до «Січі», гімнастично-пожарницького товариства в селі Заваді, санитарського поїдти. Ця перша «Січ» в покутському селі, в малій бакунії стала розважником могутнього, чи сказало навіть через антизево-«постінного» — січового руху в «Січі Сх. Галичині» та Буковині.

І сьогодні, коли приходиться нам святкувати цей великий почин, відтінені цієї щастливової думки, чергується у нас зміщене почування. Чи ювілей це, — чи поминки? Чи пам'яті величані що хвили, гордитися й чеканити тим рухом, чи може контемпліаційно і зі смутком вгадувати — яко єсь, що було горде і величне, вле минуло, і сьогодні вже в тільки блідим спомином?

Без сумніву, січовий рух, січова організація — це один в великих етапів нашого народного руху. Коли кинемо оком на той рух, на західно-українській національній території — то можемо відомо розрізнати декілька етапів. Перший в них є соціального характеру — знесення панщини, — після «весни народів», народний конституційний свобод. Другий етап — це доба народницької діяльності Івана Найдовича, освідомлювання щодо використування конституційних засобів, намагання виволитися під супрематії дворя і кошиків, шутання річища для народного руху. Третій етап — впливи Драгоманова, зміщення освітнього руху, звернення уваги на організовану економічну, політичну й культурну еманципацію. Це доба масових селянських віч, «народних спілок», храмниць, шпихлірів, вірст свідо-мого суспільного радикалізму. Четвертий етап — це винновання всіх розгалужень народного життя; розмах освітнього руху, організована боротьба на поїді політичному (за рівні й загальне право голосування й вибори, звіт партійного життя), культурному (живе діяльність наукових і освітніх установ, боротьба за український університет, будівництво українського шкільництва, поширення в найдаліші закутини проправітніх організацій) й економічному (зрист кредитових, фінансових і асекураторіческих установ, створення й поширення хліборобської організації, початки професійного

спроба відкрити його у власній національно-політичній організації, що спроби відкрити ідея Українського народу.

Та несприятливі умови перевели цей етап, переринули його льогтию кристалізацію і поколини, що вже переступило було від борту в руках поїдів зачарованого «свята святих». Підштовшувши його відповідь до поганої речі, зупинили його на поганій речі.

Одним з поганіжень того чуттєвого (по побажанню означено) етапу був якраз могутній січово-сокільський рух. Це в первісниках цього руху було живо дніскусія про нараду гімнастично-пожарницької організації Коля у Львові заснував «Сокіл», коли і Львівський спортивний підприємство, статути Українського гімнастичного товариства, поруч інших виринула теж чавза «Січ». Та творці цієї організації в різких причин пішли за «Чехами» і Поляками й прийняли назву «Сокіл». Прихильником і пропагандистом цієї, її відомої відомості був К. Тринльський що як студент Університету. Та довго треба було ждати, поки свою думку перевез в чавзу й пропагах.

Тов. «Сокіл», покиєві відомі, поширилося тільки серед інтелігенції по містах, село це організації зачепила слабо. Гімнастично-пожарницькі організації розширилися вже після заснування першої «Січі» у Заваді. Підійшла енергія й творча руки національності д-ра К. Тринльського, який в одній руці цукло придернував січево-політичного радикального руху, і в другій булеву січової організації, довела до того, що вже в 1901 р. відбулася перша січовий здвиг в Коломиї. Це була велика сенсація, шківна певідальність, коли місцем ходи на конях «козаків», структи «Гуцулі» під проводом Юрия Соломійчука-Юлеччука з Жаби.

З того часу кристалізуються два центри народного гімнастичного руху. Львів (сокільського) і Коломиї (січового). З того часу постає благородне суперництво між цими осередками, йде жіль, кипуя організаційна акція на салах. Широко розширення сітка «Січі» і «Соколів» покриває всю українську національну територію під Австро-Італією. Та назва «Січ» була на селі популярніша від назви «Сокіл». Тому львівська гімнастично-пожарницька центральна застереже назву «Сокіл» тільки для міст, а на селах засновує на статутах «Сокол» товариства «Січ».

На чолі обох центрів стояли дві ясно-очеркнені індивідуальності: проф. Іван Боберський, — персоніфікація солідності, акуратності, систематичності; — і д-р Кирило Тринльський, якого темпермент і бравура енергії доказували чудес. Цікаво, що коли в політиці д-ра К. Тринльського можна було добавляти десь зигзаковатість, хиткість, то у будівництві вирощеної іншої січової організації він був незломно послідовний.

Очевидно, не обійтися без пе-

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ.
Блоу, Річес 19, II. поверх
Кonto пошт. № 143.322.
Адреса для телеграм: «Діло» Львів.
Головний редактор приймає
від 1-2 год. передпоказ. Рукописи не віддається.

ПАРДІСЛАВА:
Місця в інтервалі 4-10 км.
ЗА ГРАНИЦІСІ:
В Америці 1-дн., Франції
Голландії, Бельгії, 20 фр., Італії 750
лір., Швейцарії 5 шв., фр.,
Чехословаччині 30 к. к., Румунії 150 лей, Болгарії 750
лір., Австрії 750 зл., Задобре
злодесі 1-дн.

В списки організацій
відповідно
до адміністрації.
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА:
17 СОТ.

тільки не припиняло його розросту, але що підсилювало. Майже рівнічно зіграло в Коломиї «Січ» Січеві змагання про то, що тоді рух припиняється між-шляховими масами.

Перед війною загальну захадулося, що сокільська організація осталася під підлітками національних діяконостів, а знова під опівнами радикалів. Формально співз так і було, та в суті речі це не відповідало дійсності. Січово-сокільська організація була самостійною, непартійною організацією. Все ж таки, як вже вгадано, між обоюдними організаціями відбувалося благородне братерство. З хвилею створення «Січово-Сокільської» і перенесення його до Львова, в моментом охоплення всього краю січово-сокільською організацією, принісши черга на синтез січово-сокільського руху. І до цієї синтези фактично було, може немітто, може і нічимо болідні керівники обидвох підійшли до обидвох, підійшли до обидвох речей, силово обставши і силово природного розviktu. Великий січово-сокільський здвиг в Сірию в 1909 р. (в часі господарської виставки), а опісля такоже загальну відомості гранільний здвиг у Львові 1914 р. — був проявом звернення цієї організації в одні сильні й сучільні русло.

Виступ «Січовікі» і «Соколькі» у Львові 1914 р. був останнім величчям і осеніардом мирним виступом. Опісля прийшли війни, в яких Січовиків і Сокольків прийшлося виступити від абрюю, в руках, несучи на своїх багнетах великий підліт українського народу.

Міне 25 літ від заснування першої «Січі». Це свято, яке в інших умовицях було загальним осеніардом, нині є хіба спомином про то, що тоді рух, що сидав в одній збуту, організований, сучільно й динамічно розширилися в руках, несучи на своїх багнетах великий підліт українського народу.

Ювілей чи поминки? — приходиться нам питатися. Думаємо, що обходачи ювілей, треба пильно дбати, щоби він не переринувся в поминки, себто святкуюча заснування першої «Січі» треба доложити всіх сил для відродження, поширення й поглиблення січової організації. Нехай же ювілейний рік буде роком віднови січового руху. Нехай під січовими пропорами обєднається вся молодь. Нехай виробляє і обєднує свою фізичну силу, нехай в організованому гурті вичиться солідарності, поглиблює громадянського духа, нехай бороться своїх під пожежі, своїї душі для міст, а на селах засновує на статутах «Сокол» товариства «Січ».

На чолі обох центрів стояли дві ясно-очеркнені індивідуальності: проф. Іван Боберський, — персоніфікація солідності, акуратності, систематичності; — і д-р Кирило Тринльський, якого темпермент і бравура енергії доказували чудес. Цікаво, що коли в політиці д-ра К. Тринльського можна було добавляти десь зигзаковатість, хиткість, то у будівництві вирощеної іншої січової організації він був незломно послідовний.

На чолі обох центрів стояли дві ясно-очеркнені індивідуальності: проф. Іван Боберський, — персоніфікація солідності, акуратності, систематичності; — і д-р Кирило Тринльський, якого темпермент і бравура енергії доказували чудес. Цікаво, що коли в політиці д-ра К. Тринльського можна було добавляти десь зигзаковатість, хиткість, то у будівництві вирощеної іншої січової організації він був незломно послідовний.

На чолі обох центрів стояли дві ясно-очеркнені індивідуальності: проф. Іван Боберський, — персоніфікація солідності, акуратності, систематичності; — і д-р Кирило Тринльський, якого темпермент і бравура енергії доказували чудес. Цікаво, що коли в політиці д-ра К. Тринльського можна було добавляти десь зигзаковатість, хиткість, то у будівництві вирощеної іншої січової організації він був незломно послідовний.

Шляхами безправства

Погляд за сенатом. Національного січевого здвигу в сенаті! 11. червня ц. с. під час загальнати діячества над будівлю кома від 1923 р.

(Докладення)

Українські кооперативи, що давніше світло розвивалися, не можуть тепер стати на ноги, бо на них кривим оком дивиться адміністрація і поліція. Кооперативи діяють, а на їх членів кооперативів називають більшевиками. Українські кооперативи не тільки не піддержують деяжкав, але наспаки стараються всім силами паралізувати їхній діяльність. Протягом багатьох країнів засновані кооперативи, які діяють на підтримку країн, які відмовилися від української влади, на їх відбудову та поправу. Все те могло би підійти, а нарешті тиличас проісторія

поганої відбудови селянського господарства, архітектурного в час війни, можна сказати хіба ті, що для неї є зроблено нічого, а тимчасом паное дають значні грошові суми на урядові будівлі, на їх відбудову та поправу. Все те могло би підійти, а нарешті тиличас проісторія

ідеї відмінної більшувати, частину тих масово арештованих завінеться або без суду, або судом першої чи другої інстанції? За маліми виниками знищання на арештованими, побої та тортури, що вивіляються на судових засіданнях, остають без пікії кара.

В редігуваннях справах положення теж без зміни. І національні православні церкви стоять замкненими, а парохійні моляться під замкненими та очепачаними церковними дверими. Всупереч канонам православної церкви влада вміщується у внутрішнє життя церкви. Українські школи, в яких немає одного католика, заставляють святі католицькі свята. Натомісін сільські школи в кожну нещільно і в часі усіх католицьких свят відбувуються без ніяких перешкод навчання. Церковні землі без згоди православного духовенства, всупереч 4. арт. I. розділу закону про виборчу реформу, забирають адміністративна влада вже тепер для держави, як наприклад у Володимирі Волинському.

Справа земельної реформи для українського та білоруського насе-

Памятаймо: Рідна Школа — це народна фортеця, це повний вахист у добі виходітті!

Red. czas. „Dilo“ we Lwowie, Pr. 434/25. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej I. Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratora przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prezydowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo“ Nr. 130 (10.151) z dnia 15.VI. 1925, w artykułach następujących w historię, a to: „Koceanie“ zawiera znaplomowane występkę z art. V. ust. 17.XII. 1862 Dz. p. 8, 13 i zbrodę z §

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ.

Слови і вчинки.

Наша українська інтелігенція на засадах, що описані під Польщою, є на словах дуже патріотична і дуже виглядає на працільну та доцільну політику і громадську працю, але не сподівається, що їх буде виконувати на працільному та доцільному посту. Не вірити вона в нікії авторитети, в нікіїх провідників, у Чеську владину, силу, які сподівається без кінця власною, сповільнити без кінця власне самопокеровання, пропагувати консолідацію народних сил, але для цього навіть пальцем у чоботі не рушить.

В нас, що інтелігент, то велика надійність має, в що другий ю великий політик, і що тисячний скромний громадський робітник, більше як сто відсотків отже нащадків інтелігентів надаються на професійні відомості та що тисячний споживач піде до всікої праці, яка по-гребіна для народу.

Не лише проте, що при такому стані нашої інтелігенції в нас у по-важніших часах запануває позиція відсутніх на всіх майданах життя, та безвідповідальній розгравання у політиці. Без сумніву, що є її тієї позиції, що якщо не сіти, то у всячому разі він є голодом. І цих саме ми маємо на увазі.

Бо нерівно на сім мільйонів не може знайтися більш сотня таких, що сповідують свій обов'язок су-проти народу і громадянствам як не право для нього, працюють для його будуччини для української культури, які остане для цілого ри-ду поколінь єдиним спадком по-теші. Неважно на сім мільйонів Українська не піддається більш сотням таких, яких обличчя покривають обличчям стиду при погляді на не-щасну обірану кампанію „Про-світа“ у Львові? Неважко на таку масу не надійтися сотня тисяч таких, що винагороджуються причинами того зов-іншого опущення та осиротіння і обіраності дону, в якого глядять на український народ. Більше пів сочілітів, в якого промінивалося за весь той час ярке світло знання та культури, що добиралось до курін-х селянських хат і до міських супермаркетів і до заморських фарів? Це воно, те сітіло Про-світи розгніяло своїми яркими споминами прохідну мірковану віків, це воно рвало занависи будущчини.

Зокрема доказавши далеко не треба шукати. **В нас настільких мні-господарств для народу Т-во „Про-світа“.** Воно перше у повоєнних часах лихобіття почало виявляти до культури-освітньої праці та до організації. Здавалося, що на ту діяльність нашого життя, кинулась всі, як на єдину допустиму можливу серед теперішніх наших обставин під Польщю. Здавалося! Але та, що здавалося, не здійснилося!

Ось у минулому році „Про-світа“ мала 10.000 членів, що повнічно-від-вали свої вкладки. Цілього року по нинішній день сплачено до „Про-світи“ залідки 4.000 вкладок в тому є 1.700 вкладок зовсім лічб членів, які щойно вписалися до Т-ва. Входить, що споміж мініндуорічних членів сповинулося проти Т-ва обов'язок залідки 2.300 на 10.000 тисяч. Цілік сім тисяч сімсот не почували себе до польської обов'язку відновити своє членство у найбільше популярному та найбільше вислуженному українсько-му товариству. Про що це свідчить? — У всікому випадку не про додатні прикмети нашої суспільності!

Правда в цьому році голод, у цьому році нужда! Але Й без нуж-

ли та голоду ми все біли! І біс-саме у цю білу та пухлу вірить наша інтелігенція, як існо і вісі нари, як у якусь сама провокація правди. Є це едина аксіома в нашому житті, в яку вірять усі, і мабуть тому, що всі вірять у неї як у реальну ділочку, відтігається від сповідання громадських обов'язків із пільгами та спочуттям національного народу, що воїні худі і біли не терпіть та Й не знають.

У тому році голод — це правда. Але правда і є, що не голодує цілік сім мільйонів українського наро-ду під Польщою. Правда і є, що на тих сім мільйонів є більш однією скромній громадській робітник, більше як сто відсотків отже нащадків інтелігентів надаються на про-фесійні відомості а що тисячний споживач піде до всікої праці, яка по-гребіна для народу.

Бо нерівно на сім мільйонів не може знайтися більш сотня таких, що сповідують свій обов'язок су-проти народу і громадянствам як не право для нього, працюють для його будуччини для української культури, які остане для цілого ри-ду поколінь єдиним спадком по-теші. Неважно на сім мільйонів Українська не піддається більш сотням таких, яких обличчя покривають обличчям стиду при погляді на не-щасну обірану кампанію „Про-світа“ у Львові? Неважко на таку масу не надійтися сотня тисяч таких, що винагороджуються причинами того зов-іншого опущення та осиротіння і обіраності дону, в якого глядять на український народ. Більше пів сочілітів, в якого промінивалося за весь той час ярке світло знання та культури, що добиралось до курін-х селянських хат і до міських супермаркетів і до заморських фарів? Це воно, те сітіло Про-світи розгніяло своїми яркими споминами прохідну мірковану віків, це воно рвало занависи будущчини.

І в результаті тільки 4 тисячі чле-нів виплатило вкладки за цей рік, тільки 4 тисячі сповідлио свій обов'язок та довг супроти тоді культурної фортеці, тільки чотири тисячі на сім мільйонів.

Як далі так піде, то Й дім завалиться і відівантимося припиняється і погасне одинока воля на нашому горизонти, зоря чарівна, бо повні світла.

А є в нас і поміщики і промі-словці і багаті селяни і міщане і всі вони патріоти і всі вони добри громадяни, та грішать тою одино-кою недостачею, що не реагують на пекучі потреби наші, на її недо-

РЕДАКЦІЯ:
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
П'єво, Реном 10. II. пос.
Кonto пошт. чиел. 143.322.
Адреса та телефон: „Шо“ Львів.
Гол. Редактор приймає
вл 1-2 год. передпіль.
Рукописів не здається.

ПРЕДПЛАТА:
Лістінга в кінці 3-20 кр.
ВІД ГРАНІЦІО:

В. Аменін, Г. Дол., Франці,
Гончар, Вельгарі 20 фр. фр.
Італії 750 зл. Німецькі 750
зл. Швейцарії 5 зл. фр.
Чехословаччині 30 зл. к. Ру-
мунії 150 зл. Болгарії 750
зл. Австро-750 зл. Зміна
віднести 1 кр.

В спріві оголо-
шені засідання
до Адміністрації.
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17. СОТ.

преса. Впливовий вінницький „Мо-
мент“, який вважає батько відомого
жидівського підчака (фольклор) пос.
Прилуцького, принесе таїнство інформації, які подають за уголовно-про-
цесованичним органом пос. Райх
— Хайнене».

„Представники уряду оперово-
ви на пропозиції „do ut des“. До житія
цих представників поставлено поганя-
ння, яке вони в цілому мусили (sic!) ві-
кинути. Тоді почагання що торкається
є створювання Жидів су-
против аціональних мен-
шостей висулося по посту вагітніх Жидів
стороні Ст. Грабаскі. Міністер
Грабаскі скликався по посту вагітніх Жидів
проти цих меншин. Жидівські
представники Кагановичі відкнули та
домагання (?)». Супроти того мін. Грабаскі
позував у гіні, в переговорах загальном
жидівським. Однак він по-другому після
(а було не перед) відмінною таїнствами від-
повідівши переговорам з ініціативою мін.
Скинського, який предложив компро-
місію з пропозицією на підкладі домагання
ідеї Грабаского. Компроміс мав на-
важливість в тому, що Жидів були ві-
звинені тільки тоді коли оголо-
сувати погані меншиності від-
повідівши всім польським партіям. Коли однак
якако буде польська партія, голосувала
за внесеним меншинами, себто коли ве-
несення не мало протидержавного ха-
рактеру, тоді Жидів отримали віль-
ні руки. Жидівська из основи свого власного
погляду. На тому спирається переговори.
На підставі цього зразка з мін. Скинсь-
ким і мін. Грабаским, оба міністри ві-
знають свою становищо супроти національ-
них меншин відповідно. Від цього власне
становища залежить пільний хід пів-
денної, бо кілька міністрів обговорюватимуть
себе, пакожкі поганяни, то це буде
засідання, що вони не зуміють поважно
по-переговори, і тому дальша праця
становиться безцільною».

Далі зазначує „Момент“, що не-
правдиві в поголоски, немоз то Жиді
були би „скорі стати знаряд-
дім тих, які бажають губити на-
ціональні меншини“ в ілані
їхніх ідеїв таїнств. Від цього власне
становища залежить пільний хід пів-
денної, бо кілька міністрів обговорюватимуть
себе, пакожкі поганяни, то це буде
засідання, що вони не зуміють поважно
по-переговори, і тому дальша праця

становиться безцільною».

Становище Жидів є цілком недозволене.

Жидів були з певністю (sic!)
далі боються за Городянську і національ-
ну рівноправність.

всіх меншин. Та одночасно Жидів стоять на землі польської державності і не будуть голосувати за внесених, які змірклюють до зміні гранич Польши».

Ці, як зазначує „Момент“ — «ді-
брے сконтрольовані факти» в цілій основі піддержують
наші „інсінуації“. Жиді переходять
на послуги теперішньої польської
політики супроти непольським на-
родам, переходять вже Й фі-
рмально, из основі „pia desideria“
польської реакції. Досі вони тільки
фактично сповіднували прилічену їх
роль польонізаторів, прикрашуючи
їх бомбастичною фразеологією про-
рівноправність всіх націон. меншин
і т. і. Мін. Ст. Грабаскі знат, з

Red. czas. „Dilo“ we Lwowie, Pr. 442/25. W imieniu
Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy i
orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej,
że treść czasopisma „Dilo“ Nr. 131 (10.4/9)
z dnia 10. czerwca 1925 r. w artykułach pod
tytułem: 1) „Bez poczutia samopozaszczytu
wcale swej osobiowej, 2) „Konescji w
współczesnych słowach: „a osadnymiakam...
do końca artykułu, 3) „Za ukraińską sko-
turę“ aj wstępach miedzy słowami: proly...
a; 4) „gimnazjum w Peremyszu...“ a
Wyzwanieli“ r. do polskim ujadem, ujadem
i ujadem, ujadem, ujadem, ujadem, ujadem,

Red. czas. „Dilo“ we Lwowie, Pr. 442/25
W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd
okręgowy karny, jako Trybunał prasowy we
Lwowie orzekł na wniosek Prokuratury Państ-
stwowej, że treść czasopisma „Dilo“ Nr. 132
(10.4/7) z dnia 18. czerwca 1925 r. pod tu-
tylem 1) „Myśli i fary“ ej wstępach miedzy
słowami: a) w rządach... a) Ce nazwy-
je się, jaką odpowiadają temu zapisom
i temu, co jest w nich zawarte... a) a odnośno-
można, b) nowat... a) a odnośno-
można, c) Miskwa i Charkiw... wstępach miedzy
słowami: a) przysta... a) Samosłynkiw, b)
Ukrainie... a) przysta... a) w rubryce „No-
winy“ z 17. czerwca 1925r. konflikta za-
za sprawie wprowadzoną i zarządzili założenie
całego czasopisma we Lwowie w mydl. 3-
493, p. k. znak dalszego rozwinięcia
tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się jednak, że znak odpowiadający re-
daktorowi tego czasopisma, by orzeczenie
najniższe umieszczone bezpłatnie w najbliższym
numerze i to na pierwszej stronie. Niewy-
konanie tego nakazu pochodzi za sobą nastę-
pujące przewidziane w § 21 ust. druga, z 1
grudnia 1862 Dz. p. Nr. 6 ex 1862 r. z
zajęciem za przekroczenie granicy do

uznal na 17. czerwca 1925r. konflikta za-
za sprawie wprowadzoną i zarządzili założenie
całego czasopisma we Lwowie w mydl. 3-
493, p. k. znak dalszego rozwinięcia
tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się jednak, że znak odpowiadający re-
daktorowi tego czasopisma, by orzeczenie
najniższe umieszczone bezpłatnie w najbliższym
numerze i to na pierwszej stronie. Niewy-
konanie tego nakazu pochodzi za sobą nastę-
pujące przewidziane w § 21 ust. druga, z 1
grudnia 1862 Dz. p. Nr. 6 ex 1862 r. z
zajęciem za przekroczenie granicy do

Після конфіскації — другий випуск.

Ч. 138 (10.52).

Львів, четвер 25. червня 1925.

Почту погрожає оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

У важенну хвилю.

сувати собі не уродний, але підсній стан річей, вже був час закинути пусті слова і менше, або більше втрати теорії та постулатів до діл... Був час, однаке не для нас. Ми маємо чого не павничісно, якщо не побудувати того, що вже вили. Наша оборона, на відміну від інших, має відмінно позадібрний, багатокомпонентарний характер.

А преще "холодна кокни" громадянин глубоко відчуває, що тільки сильна, а першу чесну, по літичній організації може скаж-так успішно ставити чоло тому безоглядну походові Съогодні Колгій громадянин відчуває потребу національно-політичного обєднання, створення з розрізаннях груп і групок олиї сильної, сильної організації. Свідомість національності такої організації є у всіх на- устах. На жаль, праця в тому напрямку все черепашка, кроком та винесе постійні хитрини і дістани. Дехто взагалі не хотіє чи не може злати собі сприяті від попереднього мами момента. Сектантська формалістичка, вважана в парламентською "піліотоміческою", були в варіантах просторів і вагуинка "шантаженість" — сьогодні до зрозуміління ваги хилі. Крім того до коліс розбитого воза, що стоїть на одному місці, піднімається відії заїї ганчірки, які стримують його рух.

В нас часто можна почута леклямаші на тему всеукраїнства, але тільки в святочних хвилях. В практиці деякі статичні ділчи не тільки нічим не заспівують всеукраїнської думки, але не в силі нафільтрувати "сокальського кордону". Вони ставлять себе в центрі політичної системи, як альфі і омега її правильності. Вони часто говорять про свою самостійність і незалежність в думках, словах і починах, а не в силі виворобляти від найлікшого повіту до країни.

Одним словом: в деяких наших тав. відповідальніх колах є дуже слабе зрозуміння для ваги сучасного моменту, а ще слабша охota сповнювати взяті на себе обов'язки. А час на жде, удари сплющують на нас, як з рога обійністі, а лякі люде з престенями відповідальніх політиків.. підступають в ноги на ногу. Досі їх по- педінка була толеровані. Треба було відходити, треба було дати їм зможу проявити себе, виявити своє ліміти, розум, здатність і силу. Нині мається враження, що на тому місці з часім. Коли ж тобі гурток, що займає його місце буде тільки ставити перелони в перетворенні розбиті, гроут в одну силу, то прийдеться те часину заволини чимо нього, а може й проти нього.

А чи ми приготовані до оборони, чи хоч думаємо про неї, чи розподіляємо організованими силами? З жалем і смутком треба признати, що ні. Ми внутрі розвідти, розібрані, розірвані. Наші політичні організації слабі, здезорганізовані, без провідної думки, наші політичні штаби не лише без пінів боротьби, але й без плянів оборони. Часте політичне життя є не лише знемічне, бліде, нуджене, але воно вільне без кермі та вітрил. Вже давно уляглася буря в склоні волі, яка розшаліла була після 14. березня 1923, вже був час докладно за-

РЕДАКЦІЯ:
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Невіль, Рінок 10, II, пом.
Кonto пошт. № 143.322
Адреса для телеграм: "Діло" Львів.

Тел. Редактор приймає
від 1-3 год. передпоказ
Рукописи по земельності.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місяць в кількості 40 зл.
ЗА ГОДИННИЦЮ:
В Алеї 1 км., Франківськ
Галич, Болград 20 фр. фр.
Ізяї 750 зл., Німеччина 750
зл., Швейцарія 5 зл. фр.
Чехословаччина 30 зл. фр.
Мукачево 150 зл., Болград 750
зл., Австро-Угорщина 750 зл.
Земля 1 км.

В справі столо-
вішені засудити
по адміністрації
цина
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 сот.

Сойм.

"Земельна реформа" в соймі.

Згідно з заповідю в понеділок (21. 6.) на порядок нарад сойму пошила справа земельної реформи. Новелю до закону в 15. липня 1920 року вже в самому наголовку привідано вірніший вираз, називаючи її законом "про парцеляцію і кольонізацію". Селянські партії вже в комісії земельних реформ занайшли поборники цього нового твору польської реакції.

Після приступленням до запукої земельних реформ, якій мав реферувати пістотиць Макульські, виновін відповідь Полякевич запропонував переврати засідання сойму, щоби дати спомогу комісії земельних реформ виборів нового референта, бо пос. Макульські, був віцепрезидент Головного Земського Уряду з заціяній в голову донільській кіфері. Постіть цього внесення запротестували пістотиці Марії. Рататій піддав під голосування тільки первую частину внесення. Зті внесенням голосували виновін, боярки, сінери (надробні партії), Українці, Білорусини і цв. хлопська пітоті. Постітишили хлопів пістотиці Жиди. Польські учинили від готування, Після того на трибуну виступив референт пос. Макульські. Це виневіло в рівноправні опозиційні фракції. Візводеці і Бірнівці почали бити пульпітами. Українці і Білорусини почали трати на ріжкородніх інститутах. Супроти того переварено за- сідання, а коли знову його розпочато, негайно вибухла обстрійка. Тоді другий раз переварено засідання і скликано конвент сенаторів, на якому рішено справу Макульського передати мадзашківському судові. Та з розрахунками нарад заявив пос. Полякевич, що така постанова його не вдається, після чого визволени опустили соймічну салію.

Референт Макульські, прийшовши до голосу, спинився над історією земельної реформи. Законопроект про земельну реформу тільки фінансово є новелю до закону в 15. липня 1920 р., фактично є це зовсім новий закон. Теперішня новела чи закон спирається на отсік підзеломах. Парцеляція мусить відповісти добровільно, але під напором держави. Річю мусить бути розпарцельовано найменше 200.000 гект. Коли не осягається це висоти добровільно, то тоді міністру зем. реформи прикорнувати примус. В законі передбачається між іншим поміч на купно землі одиниця економічно слабші.

Під кінець засідання відзначено "Візводені" в спрощеному укладі осуду Ніїв. Палати засіди, котрі, що засідається від іншої, Гол. Зем. Уряду пос. Мисульського, який безкарно неповинна надзвичайна служба на- тури.

Обстрійка має бути продовжена.

„Концесії“

VI.

Польські "концесії" для исполь- ських територіальних народів: Українці, Білорусини і Литовці обі- мають 14 точок. Це виклик, що тор- каються одного відділу краківського університету ("Studium slavicum") і катедра української літератури) ма- вже обговорювали. Інші точки обі- мають собою "концесії" в підні- міснародного й сорединного шкіль- ництва. Порядок і схема укладання "концесії" має на меті так запу- тати справу, так поперетиkatи її всіма благодацями, щоби читач, особливо чужинський, відії вражни- ти, що тут справді мається на ува- гі засновкою шкільної підтримки польських народів. А щоби така враження штучно викликати, пере- водиться "рівноправність" всіх "на-ціональних меншин".

Що це означає? Це значить, що бореться за основу на якій не- розвинений народ! — поступаючись іому в шкільний піднім якоюсь дрібничкою, начинаяться до неї нашою більше розвинену, на вищому ступні культурного розвитку. Нпр. Білорусини і Литовці винаграти були в підніти поставлен, в таю умові, що якщо вони відмінно від- відомих шкільних установ — не могле розвинати своєї національної культури. Білорусини і Литовці аж під- час світової війни за німецькою окупацією здобули невеличку мережу на-ціонального й сорединного шкільни- цтва. Ці здобути Білорусини і Лі- товців в воєнніх літі стали основою їхнього національного шкіль- ництва після розпаду царської Росії в процесі таємної власної державності. Очевидно, літвівська держава та Рад. Білорусів вже поста- вили своє шкільництво. Та на біло- руські літвівські просторах ті по- чатки національної школи близько- мною знищено, насаджуючи поль- ську шкільну стіку. Вістане згада- ти, що з цілої мережі білоруських шкіл на Зах. Білорусів остало всьо- го на-всіго дві десятки. Ясно, що в такому короткому часі існування білоруської й літвівської національ- ної школи важко було поцібати для неї всі підручники. На це треба довшого часу. До того ж поль- ський уряд, бажаючи стиснути роз- виток білоруської й літвівської школи, робив найчохтливіші перевони і вивинувачно під кожним підручником. На це треба довшого часу. До того ж поль- ський уряд, бажаючи стиснути роз- виток білоруської й літвівської школи, робив найчохтливіші перевони і вивинувачно під кожним підручником.

Головно на творення шкільних підручників шкільна магі- стратура наложила своє відо. Ге- саме явилось стрічкою й на україн- ський національний території за "сокальським кордоном". Разуміється, польські чинники не подібася також дуже істину підручників і гору розглядалася боротьба з цими підручниками, якими би "за- вершили вагагами". Не диво, що знамениті польські закони для "кре- сів" не мали вже і білоруських і літвівських шкіл, ні білоруських і

ДІЛО

ВИХОДИТЬ щоденно перед полуночю

Уваженну хвилю.

Безоглядний напір на нас, на наше життя у всіх його видах і у формах змагається на в кожній дні, але з кожнім днім поспішно. Без висловлення війни, що більше, — неповною макутою "лберальності і толерантності", пости нас ще впенята, післяповна, організована, у всіх подряпинах продумана війна. Ціла адміністраційна крадіжка, від поспирів і писарія в закутковому уральному до воєводи і міністра. Іде на нас, всі громадянські силы пануючого елементу від наїздобійного визнавання неморальності релігії, "організації націонів" до поспілі і сенаторів. Іде походом, суцільною ланкою на нас. В кожній спаємі в кожній длані, на кожному пальці чуємо віякку руку "побідника", який використовує свою перевагу для дальнього ведення війни, для низлення нас по-літично, економічно, культурно і навіть фізично.

Задумано було би малювати ту боротьбу і війну, яким було би пишити факт і ставатися суцільно, ядерно. І вичерпуючи повізати їх в одну цільність. Бажаючи виважатися з цього задумання, треба б писати чілі. Тим. А зрештою, чи кожний в нас не бачить тих фактів, що мене, чи не відчуває їх, чи на днігах на своїх плечах? Саме тепер учасливіше наспоминати ухвалими "кремової секції" в метою остаточно розійтися з останніми поганоїчністю. Саме тепер на порядок надалі польського сойму вийшла справа "земельної реформи", який же вільно назвати лекарацію "реформи", а просто названо законом про парцеляцію "кольонізацію". Че треба читати поодиноких постанов тогож закону, вистано в найзагальніших зарідах освідомити собі парцеляцію й колонізацію", щоб уявити собі, що жде наше село і нашу націю взагалі. По феріях приходить до вирішення спрала промальського самоврядування, яка іде на меті по ґрунту, формально законно закріпостити наш народ в самоуправній ділянці. Подібних прав можна навести безліч.

— можна навести зразки. А чи ми приготовлені до оборони, чи хоч думано про неї, чи розповідаючи організованими силами? З жаленем і смутком треба признати, що ні. Ми вчнtri розбиті, позаплановані, розпоршенні. Наші політичні організації слабі, дезорганізовані, без прозідної думки, наші політичні еліти не лише без плянів боротьби, але й без плянів обороної. Наше політичне життя є не лише замкнене, бліде, нуждене, але воно панує без кесем і витрил. Вже давно загасла буря в склянці води, які розшалілися була після 14. березня 1923, вже було час покладно зя- обовязки. А час на же, ударі сплющається на нас, якщо рога обильності, а лякяй люде з претензіями відповідальних політиків... передстувають в ноги на ногу. Досі їх поведінка була толерована. Треба було виждати, треба було дати їм змогу проявити себе, вивчити своє вчиння, розум, здатність і силу. Нині мається враження, що на тому місці є учасник. Коли ж той гурток, що займає його місце буде тільки ставити перепони в перегонах розбитих груп в одну силу, то прийдеться ти учасник заповнити мимо нього, а м'яке й прогнило.

red. czas. „Druk we Lwowie, Pr. 454/25,
w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej. Sąd
okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratora
awytycznego, że Sądnicę, jako Trybunał Pe-
wowy we Lwowie, ze treścią artykułu, umie-
szczonego w „Druk we Lwowie, Pr. 454/25,
10.1513” z dnia 23. VI. 1925 r., w sprawach na-
stępujących: 1) pochodził w ujęciu tego aktu
zwanym „drukem we Lwowie, Pr. 454/25”, z dnia
10. VI. 1925 r. 2) W skrócie pojętego
w tym aktu „druku we Lwowie, Pr. 454/25”

dnia 18. czerwca 1925 konfiskata ze sprawdzonego i zarządzanego zniszczeniem całego nakładu wyniósł w myśl s. 493 p. 2, za czas dalszego rozpowszechniania tego pisma nr. 12, węgierskiego zarządu maksi maksa odpowiedzialnemu redakcji dnia tego czasopisma, by orzeczenie nie miało umieszczonego bezpłatnie w najróżniejszych i to na pierwszy stronie. Niewykonanie tego nakazu powoła do sądu nałożenie prawa karnego o s. 21, w drugim przewidzianym dla pisma s. 12, art. 16-17, o kary do dwudziestu pięciu złotych za naruszenie za naruszenie na grzywnę do dwudziestu pięciu złotych.

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ**
Львів, вулиця 10, II, кім.
Кonto пошт. тел. 143.32
Адреса для телеграм:
"ЛІО" Львів.
**Гол. Редактор приймає
від 1-2 год передпоказом.
Рукописи не відповідається.**

ПРЕДПЛАТА!
Місячно в краю 4-20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
У Америці 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр.,
Італії 750 зл., Німецькій 750
зл., Швейцарії 5 шв., фр.,
Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 750
зл., Австрії 750 зл. Зміни
плепся 1 зол.

**В справі оточені
шень зв'єдати
до Адміністрації.
—
щина
одного примірника
17 сот.**

Сойм.

"Запылка рифтера" в сейн.

Згідно з заповідю в посилак (21. п.) на порядок нарад сейму пішла справа земельної реформи. Новіла до закону в 15 липня 1920 року вже в самому навколоці прийнято віршній вист, називаточні й законочні „про парцеляцію“ та „кльонізацію“. Солінські партії вже в комісії земельних реформ започаткували обговорювання п'ятого нового твору польської держави.

Перед приступленням до відтуї
коїсії земельних реформ, який мав
реферувати письменець Макуль-
ські, визволенець Полякович
важливоуважав переврати всієї
сольмі, щобі дати спрощену комісії
земельних реформ видобуті нового
референта, бо пос. Макульські, буд.
спікерезидент Головного Земського
Уряду є замішаний в Гомінку до-

льську афери. Проти цього внесення запротестували пісніці! Майдан. Ратай підівся під голосування тільки першу частину внесення. За внесеним голосували відповідно: бригади, сінатори (наробітні, партія), України, Білорусії і нез. Жовтська підгрупа. Потім шість хено-пістів і Жиди. Петросянці усунулися від голосування. Після того на трибуну виступив референт пос. Макульські. Це виявилось є рівнограти опозиційній фракції. Визволенці й бригади почали бити пулькітами. України й Білорусини почали грати на ріжкиордіони інструментах. Супроти того передозано заходів, а кочів знову його розпочахо, негайно вибуха обструкція. Тоді почигі раз перервано заходів і скликано конвент сеніорів, на якому рішено справу Макульського передати маршалківському судові. Та з розпочуттям парад звичин пос. Поляківщів, що така постанова його не вдополяє, після чого визволенці опустили соймову салю.

Референт Макуцький, прийшовши до голосу, спинився над Історією земельної реформи. Законопроект про земельну реформу тільки формально є новелю до закону в 15. липня 1920 р., фактично є це зовсім новий закон. Теперішня новеля чи закон спирається на отриманих передумовах. Парцеляція мусить відбуватися добровільно, але під напором держави. Річко мусить бути розпарцельованою, найменше 200,000 гектарів. Коли не осягнеться цієї висоти добровільно, то тоді міністр зем. реф. може приноровити примус. В законі передбачається, щоб іншим поміч на купно землі однинникам економічно слабким.

українською мовою відповідно до її норм та засад. Під кінець засідання відчитано інтерпеляцію „Визволені“ в справі ігнорування урядом осуду НКІв. Палати держ. конгролі, що торкається б. пішовши. Гол. Зем. Уряду пос. Микульського, який безкарно поповнив належите службі зв'язку, на- тури.

Острукція має бути продовжена.

Ча ви вже є членом Кооперації? Рідна Школа? Ян, то впишіться негайно! Один усе ішов з зол, число ульпія необізначене. Відхові 50 гривень. Заявляє приступенням монахів засновані в хондому Чарнкув У. Г. — (відшкіт і послайд) Гроши на зарплату